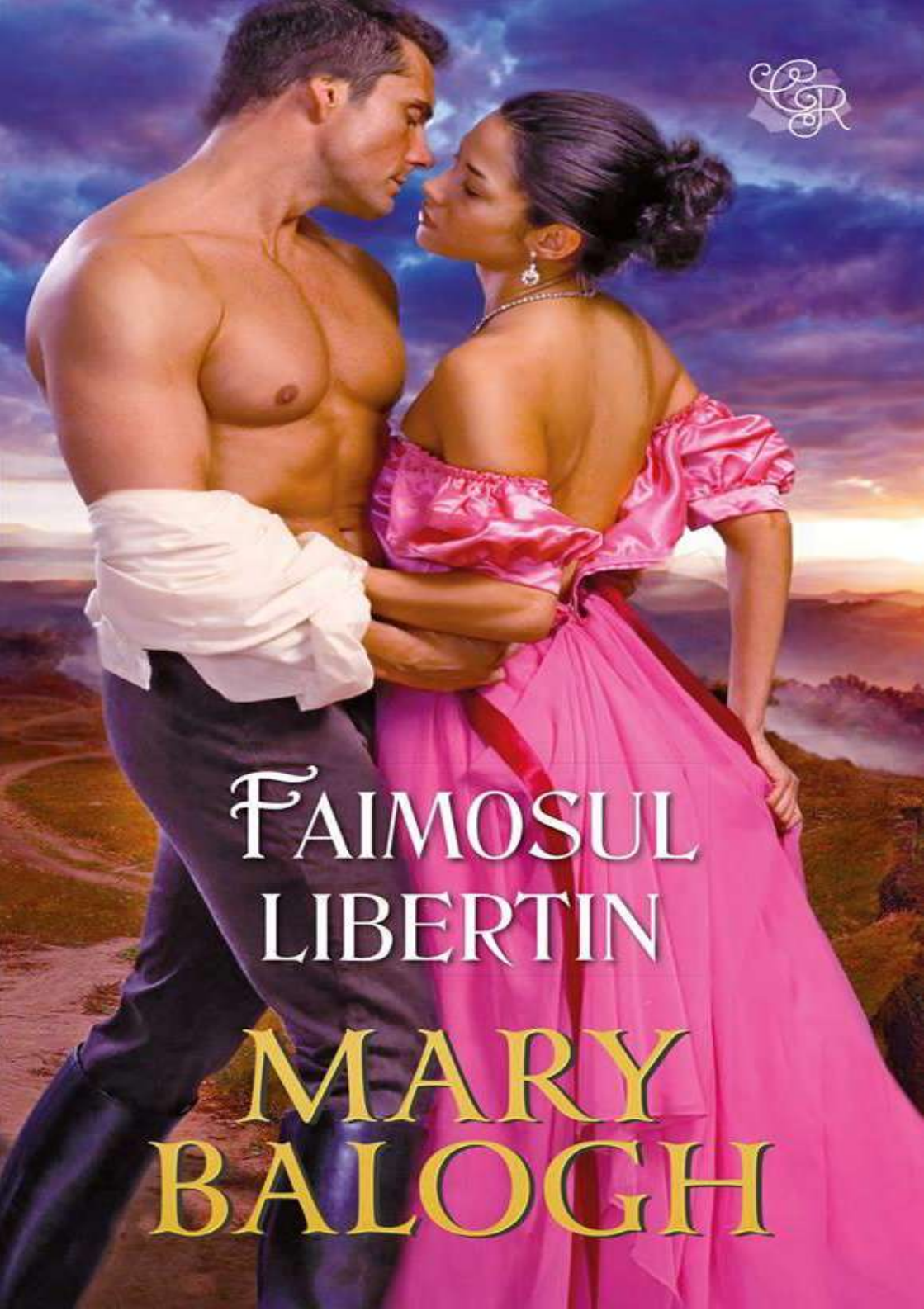
FAIMOSUL
LIBERTIN
MARY
BALOGH

MARY BALOGH

WAITE

#03

FAIMOSUL LIBERTIN

CAPITOLUL 1

Numai furtuna fusese de vină. Fără ea, toate necazurile care se adăugaseră pe rând nu ar fi apărut. Fără ea, nu ar fi făcut dragoste cu el nici într-un milion de ani.

Dar fùrtuna avusese loc şi se dezlănţuise cu sălbăticie două ore întregi, părând a încercui Londra, în loc să o străbată de la un capăt la celălalt. Şi aşa se adăugaseră toate celelalte necazuri.

Pentru că petrecuse noaptea cu el.

Din cauza fùrtunii.

Nu se temuse niciodată de fùrtuni în copilărie. In timp ce surorile ei mai mari alergau în braţele liniştitoare ale doicii la primul fùlger îndepărtat, ea alerga întotdeauna la cea mai apropiată fereastră şi îşi turtea nasul de geam ca să se bucure de spectacol, până când fùrtuna se apropia, şi ea era izgonită de la geam. Apoi, stătea în mijlocul odăii, aşteptând cu nerăbdare următorul fulger strălucitor şi numărând secundele până la bubuitul tunetului, care îi spunea cât de aproape era fùrtuna.

Nu îi trecuse niciodată prin cap să se teamă de furtuni până nu ajunsese în Spania, însoţindu-şi soţul în războiul peninsular[I], şi îşi aşezaseră tabăra într-o zonă mizerabilă, în noroi şi umezeală, împreună cu restul diviziei. Fulgerul lovise atât de aproape de cortul lor, încât omorâse patru soldaţi din cortul de alături. Ea ţipase şi tot ţipase în braţele lui Lawrence, venindu-şi în simţiri doar atunci când vocile care strigau dincolo de pânza cortului îi înştiinţaseră că fulgerele aduseseră o tragedie, dar ei scăpaseră în mod miraculos.

Atunci, fusese calmă în faţa morţii. Dar, după asta, furtunile o paralizau de groază. Şi Lawrence nu mai era acolo ca s-o mângâie. Fusese ucis, cu mai bine de şapte ani în urmă.

Mary Gregg, Lady Mornington, acceptase invitaţia prietenei ei Penelope Hubbard, şi era a opta persoană dintr-un grup care

---

[I] Războiul peninsular (1807-1814) a fost un conflict militar între imperiul lui Napoleon (și puterile aliate Imperiului Spaniol), pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei și Regatul Portugaliei, de cealaltă parte, pentru controlul Peninsulei Iberice, (n.tr.)

ascultase un concert şi acum se bucura de frumuseţea grădinilor de agrement de la Vauxhall. Petrecerea fusese organizată de proaspăta soţie a unuia dintre prietenii domnului Hubbard, şi această lady se trezise în ultimul moment cu un număr impar de şapte invitaţi. Avea nevoie de încă o lady, şi Penelope promisese să i-o aducă.

Astfel că îi spusese lui Mary că trebuia să meargă. In ultimul timp, fusese cam abătută, şi era în pericol de a deveni o pustnică. O teamă destul de ridicolă, după părerea lui Mary, fiindcă organiza aproape săptămânal serate literare şi nu refuza niciodată o invitaţie la un eveniment care promitea o conversaţie stimulantă.

Dar *era* într-adevăr abătută. Îngrozitor de abătută. Marcus îşi întâlnise soţia după paisprezece ani de separare şi se îndrăgostise din nou de ea - deşi oricum nu încetase niciodată să o iubească. Mary o ştiuse dintot- deauna. El nu făcuse niciodată un secret din asta. Aşa cum nici ea nu făcuse niciodată un secret din faptul că încă îl iubea pe Lawrence şi jelea după el.

Dar ea şi Marcus fuseseră prieteni apropiaţi timp de şase ani. Nu fuseseră niciodată amanţi, deşi opinia generală părea să fie contrară. Dar nu mai puteau fi prieteni, tocmai pentru că nu erau de acelaşi sex, iar el spera să se împace cu soţia lui. Iar lui Mary i se părea viaţa pustie şi imposibil de îndurat. Înainte de plecarea lui, nu conştientizase cât de mult însemna pentru ea.

Da, era foarte abătută. Aşa că acceptă invitaţia lui Penelope, chiar dacă perspectiva unei seri la Vauxhall nu o atrăgea prea mult. Şi o atrase chiar şi mai puţin când descoperi cine era unul dintre ceilalţi invitaţi. Lord Edmond Waite! Nu înţelegea de ce trebuise doamna Rutherford să invite un asemenea om.

Lord Edmond Waite, cel mai mic fiu al ducelui de Brookfield, era întruchiparea tuturor lucrurilor pe care le dispreţuia Mary. Era un libertin, un jucător şi un beţiv - şi îşi părăsise logodnica la altar. Nu îl cunoştea personal, bineînţeles, şi era dispusă să admită că zvonurile şi bârfele nu erau întotdeauna surse de informaţie demne de încredere. Dar se gândea că nu se putea ca tot ce auzise

despre el să fie neadevărat. Şi nu auzise nimic de bine. Niciodată. Se spunea că fosese aproape logodit cu Lady Dorothea Page, iar aranjamentul data încă din copilărie. Şi totuşi, se pregătise să fugă cu Lady Felicity Wren, dacă zvonurile erau corecte, dar fusese părăsit la rândul lui când aceasta se căsătorise cu domnul Thomas Russell. Lord Edmond nu avea o reputaţie foarte bună în înalta societate. Numai bogăţia şi rangul îl făceau să mai fie primit ici şi colo. Chiar şi aşa, nu toată lumea voia să aibă de-a face cu el.

Mary nu se bucura la gândul că urma să-şi petreacă seara cu un grup care îl includea şi pe Lord Edmond. Dar nu avea de ales dacă nu voia să facă o scenă şi să se întoarcă acasă. Iar bunele maniere nu îi permiteau aşa ceva. Până la urmă, se hotărî să-l evite şi să converseze cu ceilalţi membri ai grupului.

— Cred că va fi furtună, îi spuse ea domnului Collins înainte de terminarea concertului.

Aerul era nemişcat şi greu. Ameninţător de nemişcat şi de greu.

— S-ar putea să aveţi dreptate, doamnă, răspunse el, ridicând ochii spre cerul întunecat şi imposibil de văzut de deasupra lampioanelor colorate agăţate de copaci, care luminau lojile. Va trebui să sperăm că nu se va dez- lănţui înainte de a ne întoarce acasă.

— Da, încuviinţă ea.

Avea să fie nevoită să o ia pe Rachel să doarmă în camera ei. Prezenţa cameristei îi aducea cât de cât mângâiere, deşi nu era nici pe departe atât de satisfăcătoare ca braţele unui bărbat. Marcus venea întotdeauna când se anunţa furtună şi rămânea cu ea până trecea totul. Îşi îndreptă din nou atenţia spre muzica domnului Händel.

Pentru ea, era evident că fùrtuna se apropia, deşi nimeni altcineva nu părea îngrijorat. Mai degrabă, păreau să se bucure cu toţii de aerul neobişnuit de cald şi nemişcat din seara aceea. Iar Mary nu ştia dacă să fie nerăbdătoare să se întoarcă la relativa siguranţă a casei ei sau să se bucure că era în tovărăşia a şapte oameni şi înconjurată de alte zeci de persoane. Dar şi în Spania

fusese înconjurată de mii de oameni. Numărul nu îţi aducea nici o siguranţă atunci când era vorba despre fùlgere.

Când se termină concertul, Penelope şi soţul ei se ridicară şi sugerară o plimbare pe aleile luminate de lampioane din grădini.

— Este o seară atât de frumoasă şi de caldă, spuse Penelope.

— O să fie furtună, observă Mary.

— Crezi? întrebă Penelope, ridicând şi ea privirea spre cer.

— Ar fi bine, zise domnul Hubbard. Furtuna ar limpezi atmosfera. In ultimele două zile, a fost foarte cald şi înăbuşitor.

— Dar ar fi bine să mai aştepte o oră sau două, adăugă domnul Collins, ridicându-se şi el şi oferindu-i braţul doamnei Rutherford, care se afla alături de el.

Şi plecară toţi patru. Mary aruncă o privire spre ceilalţi trei ocupanţi ai lojii. Discutau foarte animat despre ceva, şi domnişoara Wetherald râdea dezlănţuită. Fără nici o intenţie, Mary dădu cu ochii de Lord Edmond, iar acesta se ridică.

— Doamnă? zise el, întinzându-i mâna. Vreţi să ne plimbăm puţin?

Sigur că nu voia aşa ceva. Nu cu el, în orice caz. Dar cum ar fi putut să refuze fără să pară lipsită de maniere? Nu putea.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbind şi acceptându-i mâna ca să se poată ridica.

Bănuia că, în felul lui, era un bărbat destul de chipeş. Era înalt, poate puţin cam prea slab, deşi avea un corp destul de atletic pentru un bărbat care trebuia să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani. Părul lui întunecat era des şi nu dădea nici un semn că ar fi început să se rărească, faţa îi era îngustă, cu un nas proeminent şi acvilin, buzele destul de subţiri, iar ochii de o curioasă nuanţă de albastru-deschis. Multe femei l-ar fi găsit atrăgător, şi fără îndoială că îl şi găseau. Ea nu. Acceptă braţul pe care i-1 oferea.

— Spuneţi-mi cum vi s-a părut concertul, spuse el.

Părea mai mult o poruncă decât o întrebare.

— Foarte frumos.

— Vă place muzica lui Händel? Eu, unul, îl prefer pe Bach.

— Chiar aşa? Presupun că fiecare are meritele lui.

Apoi se aşternu tăcerea. Nu era un început foarte promiţător, scurta lor conversaţie fusese oricum numai profundă nu şi nici unul dintre ei nu părea dornic să îşi apere preferinţele.

— Mai organizaţi reuniunile acelea literare din casa dumneavoastră? întrebă el. Brough ia parte aproape la toate, nu-i aşa? Ii plac lucrurile de felul acesta. Mi-a spus că salonul dumneavoastră atrage întotdeauna oamenii cei mai talentaţi.

— Foarte amabil din partea lui. Da, domnul Brough îmi vizitează regulat salonul. Organizez câte o reuniune aproape în fiecare săptămână.

— Poeţi şi alţii de felul acesta?

— Da, şi artişti, politicieni şi oameni care vor să se bucure pur şi simplu de o conversaţie inteligentă.

— Ah, zise el, şi apoi se aşternu din nou tăcerea.

„Vai de mine“, se gândi Mary, „mă plimb prin grădinile Vauxhall cu Lord Edmond Waite. “ Nu-i venea să creadă că decăzuse atât de mult. Ar fi vrut să îi ajungă din urmă pe Penelope şi pe ceilalţi, dar probabil o luaseră pe altă alee.

— O să fie fiirtună, repetă ea.

Pornise un vântuleţ care legăna crengile de sus ale arborilor, susurând încetişor. Mai jos, aerul era încă nemişcat.

— Probabil, răspunse el. N-ar fi rău. Ar mai limpezi atmosfera.

— Da.

Ar fi vrut să se întoarcă la loji, la siguranţa iluzorie a mulţimii. Ar fi vrut să fie acasă, unde se putea ascunde sub relativa siguranţă a cuverturilor, în tovărăşia lui Rachel, care dormea pe un pat de campanie. Ar fi vrut să se fi înşelat în privinţa furtunii. Poate că era doar o ploaie.

— Poate va fi doar o ploaie bună, zise ea.

— Poate, încuviinţă el, ridicând privirea spre cerul imposibil de văzut de dincolo de lampioane. Deşi mă îndoiesc. Cred că vom avea un spectaculos foc de artificii înainte de a se face dimineaţă. Dar nu încă, cred.

Mary se gândi că părea singura persoană de la Vauxhall care își făcea griji din cauza fùrtunii care se apropia. Sau poate că nu. In timp ce se plimbau, întâlniră din ce în ce mai puțini oameni. Să fi fost doar din cauză că se îndepărtau de zona aglomerată din jurul lojilor? Sau ceilalți erau mai înțelepți și părăseau locul cât încă era timp?

— Poate ar fi mai înțelept dacă ne-am întoarce, propuse ea. Nu ar fi plăcut să fim prinși de fiirtună.

El coborî privirea spre ea și zâmbi.

— Nu cumva vă este teamă de furtună, Lady Mornington? Sau vă incomodează persoana mea? Puteți să vă relaxați, doamnă. Nu obișnuiesc să siluiesc femeile care nu o doresc.

Mary strânse din dinți. Nu avea de gând să-răspundă la asemenea cuvinte. Oh, nu avea să se coboare într-atât. Cum îndrăznea?! Era chiar mai vulgar decât se așteptase.

— Dacă vreți să ne întoarcem, continuă el, o vom face.

Dintr-odată, aleea părea pustie. Nu mai era nimeni, nici în față și nici în spatele lor. Iar copacii foșneau în vântul din ce în ce mai puternic. Bineînțeles că trebuiau să se întoarcă. Furia cerului era pe cale să se dezlănțuie, chiar dacă nu existau fulgére îndepărtate care să vestească apropierea furtunii.

— Mi-ar face plăcere să mergem mai departe, zise ea. Prefera să moară înainte de a-și recunoaște teama în fața unui individ ca Lord Edmond Waite.

El chicoti.

— Mă tem că aveți dreptate, totuși. Furtuna e mult mai aproape decât estimasem. E din cauza lampioanelor. Nu te lasă să vezi dacă cerul e senin sau înnorat. Cred că am face mai bine să ne întoarcem. Oricum, nu avem prea multe subiecte de conversație, nu vi se pare?

Mary se întoarse, oftând ușurată în sinea ei. Dar, chiar în timp ce ofta, o picătură mare de ploaie o stropi pe nas și apoi alta pe ochi.

— La naiba, zise tovarășul ei. Cerurile sunt gata să se deschidă.

O să ne udăm până la piele.

— Va trebui să fugim, zise ea, în timp ce două picături reci îi atingeau umerii, urmate de altele, prea numeroase ca să mai fie numărate.

Vântul gemea dintr-odată, clătinând copacii.

— Nu înapoi la loji, zise el, eliberându-i braţul şi apu- cându-i cu fermitate mâna. Pe aici.

Şi o luă la fugă, trăgând-o după el pe una dintre aleile întunecoase şi înguste dintre copaci, în timp ce vântul suspina printre ramuri şi ploaia îi biciuia, până ajunseră la unul dintre adăposturile rustice ridicate din loc în loc în grădini. Odată ajuns acolo, o trase înăuntru.

— La naiba! zise el, scuturându-şi ploaia din păr şi trecându-şi inutil palma peste haina deja udă. Probabil vom rămâne blocaţi aici o oră sau chiar mai mult. Sper să găsim un subiect de conversaţie care se ne intereseze pe amândoi.

Mary îşi scutura apa de pe mâini. I se făcuse dintr-oda- tă frig, şi se simţea stânjenită.

— Cred că se poate să fi avut dreptate măcar într-o privinţă, zise ea în cele din urmă. Va fi doar o ploaie bună. Nu furtună.

— Nu aş conta pe asta, replică el, întorcându-se şi împingând masa de lemn spre zidul interior, ca să fie mai adăpostiţi de ploaie.

Adăpostul avea doar trei pereţi. Din fericire, vântul sufla din spate, astfel că ploaia aproape că nu ajungea la ei.

Şi bineînţeles că, în timp ce vorbea încă, primul fulger aprinse cerul. Mary se aşeză cu grijă pe banca de lemn de lângă masă. Apoi îşi încrucişă mâinile în poală. Tunetul veni mult prea târziu. „Poate că nu va ajunge prea aproape[11], se gândi ea. „Poate ne va atinge doar o aripă a furtunii.[11]

— Deci, începu el aşezându-se lângă ea, despre ce vorbim? Defunctul dumitale soţ era colonel de cavalerie, nu-i aşa? Şi ai fost în Peninsulă cu el? Povesteşte-mi despre asta. Cum era viaţa? Sau te doare să îţi aminteşti?

— A fost acum mult timp. Durerea s-a potolit.

— Ţineai la el?

— II iubeam.

— Ah. Iubire.

Urmă alt fulger, mai strălucitor şi mai lung decât primul. Ploaia răpăia dincolo de adăpost. Vântul urla în jurul lor.

— Ploile de toamnă erau cele mai rele, zise ea. Sau poate căldurile verii. Când erau zăpuşeală şi uscăciune, tânjeam după ploi, şi, când ploua, ne doream mereu să vină iar zăpuşeala şi soarele.

Tunetul următor fu mai zgomotos şi mai prelung.

— Am auzit, spuse el, că erau condiţii intolerabile, că oamenii mureau de căldură şi că îşi dădeau duhul cu faţa în noroi. Mă uimeşte că Lord Mornington a luat de bunăvoie o femeie cu el acolo.

— Nu m-a luat de bunăvoie. Eu am insistat să merg. Şi mă bucur că am făcut-o. Cei doi ani petrecuţi acolo au fost singurul nostru timp împreună. Nu aş vrea să fi renunţat la aceşti doi ani.

— A fost într-adevăr dragoste, remarcă el.

— A fost dragoste, repetă ea liniştită, în ciuda sarcasmului dumitale. Există o asemenea emoţie şi un asemenea angajament, milord, chiar dacă mulţi bieţi oameni aleg să se strâmbe ironic numai gândindu-se la asta.

— Ah, mi se pare că am fost pus la punct. Eu fac parte dintre aceşti „bieţi oameni", Lady Mornington?

— Da. Cred că nu ai cunoscut niciodată dragostea.

El chicoti.

— Şi după moartea colonelului dumitale, ţi-ai mângâiat inima îndurerată cu Clifton.

Cu Marcus. Contele de Clifton. Tonul lui Lord Edmond făcea ca relaţia lor să pară sordidă. Nu fusese sordidă, deşi timp de şase ani fusese prietena apropiată a unui bărbat căsătorit. Nu fusese sordidă. Dar prefera să fie condamnată decât să se justifice în faţa cuiva, cu atât mai puţin în faţa tovarăşului din momentul acela.

— Asta e treaba mea, milord, zise ea, apoi se înfurie pe ea însăşi

pentru că îşi alesese cuvintele acestea, iar el chicoti din nou.

Era limpede că Lord Edmond Waite avea o minte sordidă.

Şi apoi, brusc şi aproape pe neaşteptate, furtuna se dezlănţui deasupra lor. Văzură braţele fulgerului bifur- cându-se deasupra copacilor, iar tunetul bubui după doar câteva clipe.

— Şi spuneau că în seara asta nu aveau să fie focuri de artificii la Vauxhall, observă Lord Edmond.

Mary îşi strânse mâinile tare în poală, încercând să îşi impună să fie calmă, dar eşuă lamentabil. Chiar la următorul fulger, se aruncă spre umărul tovarăşului ei, suspinând îngrozitor. Mintea ei terorizată nu putea forma cuvinte.

— Ce este? întrebă el râzând şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Până la urmă, nu era vorba despre persoana mea, nu? îţi este *intr-adevăr* teamă de furtună? Noroc că nu ai copii, Lady Mornington. Cine ar mângâia şi cine ar avea nevoie de mângâiere?

Tunetul zgudui adăpostul. Mary se prinse de umerii lui şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, suspinând isteric.

— Hei, zise el, fără nici o urmă de amuzament de data asta. Hei. Aproape fără ca ea să-şi dea seama, o cuprinse cu braţul pe sub genunchi şi o aşeză în poala lui. Îşi descheie haina şi o înfăşură cât putu de bine în jurul ei. Doamne, eşti cu adevărat speriată, nu?

— Ţine-mă strâns, bolborosi ea, în timp ce furtuna se apropia într-un crescendo rapid. Ţine-mă strâns.

— Ţe ţin cât se poate de strâns. Vocea lui era liniştită şi serioasă acum. Braţele lui o ţineau strâns, obrazul lui era lipit de creştetul ei. Te ţin bine, Mary. Te cheamă *intr-adevăr* Mary, nu?

Dar ea nu reuşea să se apropie destul de el. Voia să se cuibărească în hainele lui, în trupul lui. Erau atât de expuşi, într-un adăpost deschis şi printre copaci. Iar furtuna era exact deasupra capetelor lor.

— Ţine-mă strâns! îi porunci ea, cu faţa lipită de gâtul lui. Oh, Dumnezeule. Te rog. Oh, te rog.

Se împotrivi în timp ce o mână îi ridica fruntea din ascunzătoare. Îl prinse strâns de încheietură. Şi apoi faţa ei fii

ascunsă de faţa lui - lipită de ea. Buzele lui calde îi acoperiră buzele.

— O să fii în siguranţă, murmură el cu buzele pe buzele ei. O să am eu grijă de tine, Mary.

În următoarele minute, ea se agăţă de el, în timp ce el alterna sărutările cu asigurările murmurate. Îi era oarecum mai bine. Dacă ar fi putut să se apropie mai tare de el... Îşi simţea spatele atât de expus pericolului, în ciuda braţelor puternice care o' înconjurau. Dar exista o oarecare alinare. Deschise gura şi îi acceptă limba, care intră caldă şi fermă şi începu să se joace cu limba ei.

— Te ţin bine, îi spuse el în timp ce îi aşeza în sfârşit capul pe umărul lui şi îl ţinea acolo cu o mână caldă şi liniştitoare, iar furtuna se mai potolea.

Şi ploaia se mai potolise, deşi cădea încă în rafale mult prea dese pentru a le permite să iasă.

Ea începu să îşi vină în fire. Ştia că era în poala lui Lord Edmond Waite, cu fruntea lipită de umărul lui, în timp ce el se juca încet cu buclele ei. Celălalt braţ o ţinea protector. Ştia că el o sărutase şi îşi vârâse limba în gura ei - ceva ce Lawrence nu făcuse niciodată. Dar poate că aşa se purtau libertinii. Închise ochii şi se re- laxă. Furtuna avea să se termine în curând.

— Întotdeauna ai fost aşa? o întrebă el.

— Patru oameni din regimentul soţului meu au fost ucişi de fulger într-o noapte, chiar în cortul de lângă noi, răspunse ea, înghiţind în sec. Mirosea atât de tare a carne arsă.

— Ah. Atunci, ai tot dreptul să fii speriată. Aproape s-a terminat.

— Da, încuviinţă ea. Dar nu se mişcă. Se simţea în siguranţă acolo. Îţi mulţumesc.

El mustăci.

— Nu aveţi pentru ce, doamnă. Există unele compensaţii pentru cei care ajută o doamnă înfricoşată.

Cuvintele acestea nedemne de un gentleman şi lipsite de delicateţe ar fi trebuit să o înfurie. Dar, dacă s-ar fi înfuriat, ar fi

trebuit să ridice capul şi să îi părăsească braţele. Era mai sigur şi mai confortabil să lase cuvintele să treacă pe lângă ea.

Şi apoi, fu evident că furtuna se întorcea.

— Oh, nu, gemu ea, ascunzându-şi din nou faţa după gâtul lui.

Mâna lui îi mângâie capul şi umărul.

— Va trece din nou.

— Te rog, zise ea în timp ce tunetul bubuia, la doar câteva clipe după lumina fulgerului. Oh, te rog.

După aceea, sunetele pe care le scotea deveniră tot mai puţin coerente. Nu fu conştientă de faptul că el se dezbrăca de haină şi o înfăşură în ea. Se ghemui înăuntrul ei. Ii era puţin mai cald la spate, dar teroarea era tot acolo. Aştepta în orice clipă durerea necunoscută pe care avea să i-o aducă lovitura fulgerului. Încercă din nou să se agaţe mai tare de el.

Şi apoi, el se săltă cu ea în braţe şi se întoarse, aşezân- du-se cu spatele spre partea deschisă a adăpostului. Ea simţi masa din lemn, tare, dar nespus de sigură. Întinse mâinile după el, bâjbâind, în timp ce el îi ridica rochia până la mijloc şi îşi descheia propriile haine.

Şi apoi, ea simţi greutatea lui liniştitoare deasupra, duritatea mesei dedesubt şi se simţi adăpostită de teroare. Gura ei găsi gura lui şi se deschise. Şi apoi, el intră intre coapsele ei şi împinse, tare şi cald, ajungând departe înăuntru şi alinând-o. Se simţea aproape în siguranţă.

— Şşştt, spuse el cu buzele pe buzele ei, şi ea îşi dădu seama că încă suspina, aşa că îi ascultă comanda.

Lumina simultană a fulgerului şi bubuitul tunetului zguduiră pământul sau - cel puţin aşa păru. Dar el se mişca în ea, lent şi profund, ţintuind-o cu greutatea lui pe masa tare, încât de abia putea respira. Se simţea de parcă ar fi reuşit în sfârşit să se ascundă în el şi se simţea aproape în siguranţă. Auzi pe cineva scâncind şi se strădui să se liniştească din nou.

— O să fie bine, Mary, spuse el cu buzele pe buzele ei. O să treacă din nou.

— Da, zise ea. Da, totul va fi bine. Însă exista o durere-o durere care o făcea să îşi încleşteze muşchii interiori şi care îi ajungea în gât, astfel că îi era tot mai greu să respire. Da, totul va fi bine. El o primise în interiorul lui, şi era în siguranţă. Oh, te rog, pledă ea, cu buzele sub buzele lui.

— Dumnezeule! spuse el dintr-odată. Oh, Dumnezeule, femeie!

Şi se afundă în ea, cufundând-o într-o agonie de durere în timp ce se lovea de lemnul tare, într-un extaz măreţ. Ea strigă, şi el împinse încă o dată foarte tare, apoi rămase nemişcat deasupra.

Furtuna se îndepărtă treptat.

Când el se ridică, ea îşi veni în fire. Aerul era rece ca gheaţa. Haina lui era întinsă sub ea, rochia ei subţire de seară era ridicată mai sus de mijloc. Şi-o trase în jos în timp ce el stătea cu spatele, privind ploaia şi aran- jându-şi hainele.

— Se va întoarce? întrebă ea.

— Nu ştiu mai mult decât tine. Nu prea am avut noroc cu prezicerea evenimentelor din seara asta.

Ea se aşeză pe marginea mesei şi se întrebă când aveau să se întoarcă sentimentele fireşti - stânjeneala şi groaza. In momentul acela, nu putea simţi decât recunoştinţă. Recunoştinţă faţă de Lord Edmond Waite, care îi posedase trupul!

— Cât timp a trecut? întrebă ea. O oră?

— Cam aşa, presupun. Mă întreb câţi oameni au ignorat toate prevestirile, aşa cum am făcut noi, şi au rămas prinşi undeva în grădini.

— Nu ştiu, răspunse ea.

El râse.

— S-ar fi putut întâmpla tot felul de lucruri interesante prin împrejurimi. E mult mai excitant decât obişnuitul foc de artificii, nu crezi?

Vulgaritatea lui revenise. Ar fi preferat ca el să nu spună nimic, să rămână tăcut şi să se uite în întuneric. Nu voia să i se amintească tocmai acum cu cine rămăsese izolată şi ce îl forţase ea să facă. Şi nici în cele mai smintite închipuiri nu s-ar fi putut

convinge că ea fusese victima şi el agresorul.

— Se întoarce, spuse ea după câteva minute, cu voce tremurătoare. Dar nu se poate, nu?

— Ba se întoarce.

El rămase cu spatele până când se apropie din nou furtuna, apoi păşi peste bancă, o ridică de pe masă şi se aşeză cu ea în braţe, cu spatele spre partea deschisă a adăpostului.

De data asta, ea nu mai era cuprinsă de teroarea aceea iraţională. Era obosită şi simţea durerea aceea plăcută care urmează după o partidă mulţumitoare de sex. Nu se gândea la asta, dar aşa se simţea. El îi ţinu fruntea pe umărul lui, iar ea închise ochii şi se cufundă într-o stare care semăna cu somnul - somnul pe care îl poţi avea atunci când tunetele bubuie deasupra ta.

Furtuna rămase deasupra lor mult timp, dar, când plecă, plecă de-a binelea. Şi, în cele din urmă, se opri şi ploaia.

— Ei bine, zise el, privindu-i pantofii subţiri, cărările vor fi cam noroioase, dar măcar putem ieşi din temniţa noastră. Sper din tot sufletul că trăsura mea mă maj aşteaptă.

În ciuda protestelor ei, o duse în braţe pe aleile înguste şi noroioase, apoi străbătură aleea principală, unul lângă altul şi fără să se atingă. Ea avea nevoie de mâini ca să ţină baina lui pe umeri. El insistase să i-o lase, deşi ea credea că îi era frig în cămaşă. Trăsura lui încă aştepta, alături de alte două trăsuri. Se părea că nu fuseseră singurii oameni prinşi de furtună. El o ajută să urce, îi dădu instrucţiuni vizitiului şi apoi se urcă lângă ea.

CAPITOLUL 2

Trăsura se încălzise mai devreme şi nu pierduse căldura în timpul furtunii. Lord Edmond Waite se aşează recunoscător pe banchetă, alături de Mary. Îi fusese frig în cămaşă - şi cămaşa era şi cam umedă.

Privi spre ea. Ghemuită în haina lui de seară, părea şi mai mică decât era. Simţi irealitatea momentului. Tocmai Lady Mornington. Şi nu doar că era aşezată în trăsura lui, singură cu el, cu haina lui pe umeri, dar se cuibărise în poala lui şi răspunsese cu pasiune la sărutările lui. Şi făcuse dragoste cu el pe masă, la fel de pătimaş precum făcuse şi el dragoste cu ea.

Lady Mornington! Simţi că îi venea să râdă - poate de toată situaţia aceea bizară. Poate de el însuşi.

Lady Mornington era întruchiparea tuturor lucrurilor pe care le evita atunci când era vorba despre femei. Era independentă, mândră şi demnă - deşi nu avea nici un temei pentru care să se creadă mai presus decât oamenii asemenea lui. Toată lumea ştia că fusese ani de zile amanta lui Clifton şi că acesta o părăsise recent. Sau ea îl părăsise - la drept vorbind, nu ştia cine pusese capăt legăturii.

Şi era o femeie inteligentă, una căreia îi plăcea să cultive societatea artiştilor şi a unor parteneri străluciţi de conversaţie. Saloanele ei literare erau foarte respectate. Femeia era o preţioasă, genul pe care el îl dispreţuise întotdeauna. Ii plăcea ca femeile lui să fie feminine şi mai prostuţe. Îi plăcea ca femeile lui să fie potrivite doar pentru pat.

O privise întotdeauna cu oarecare aversiune pe Lady Mornington. Trebuia să admită că nu o cunoştea. Dar nici nu dorise să o cunoască. Nu era dezirabilă nici măcar din punct de vedere fizic. Era mărunţică şi mult mai slabă decât femeile care îi plăceau lui. Nu avea curbe pronunţate care să ademenească privirile şi să îţi producă furnicături în degete. Şi nu era drăguţă. Părul ei întunecat era scurt şi buclat - lui îi plăcea părul lung, care

să se reverse pe braţele lui, să i se împletească între degete, acoperind sâni opulenţi. Avea ochi frumoşi şi cenuşii. Asta trebuia s-o recunoască. Dăr erau ochi inteligenţi, ochi strălucind de interes faţă de lume şi faţă de treburile ei. El prefera privirea de dormitor. Şi apoi, probabil că femeia avea treizeci de ani bătuţi pe muchie.

Nu fusese încântat să descopere că Lady Mornington fusese invitată la petrecerea doamnei Rutherford de la Vauxhall. Şi nici când aflase despre cei doi Hubbard, dacă tot veni vorba. Nu se aşteptase la nici un alt invitat din înalta societate. Era încă afectat de izolarea la care îl forţase lumea bună după ce o părăsise pe Dorothea - o persoană extrem de rece. Bineînţeles că nu fuseseră logodiţi oficial. Dar toată lumea se aşteptase la asta, şi obligaţia existase. Era un lucru pe care nu îl putea nega.

Şi îşi mai revenea încă după dezertarea lui Felicity, care îi frânsese inima. Frumoasa Felicity Wren, cea cu părul auriu, pe care o dorea de ani de zile, chiar dinainte de a rămâne văduvă, şi despre care crezuse că era a lui la începutul anului, deşi ea îl tachinase prefăcân- du-se că îl prefera pe Tom Russel, individul care o urma peste tot ca un câine credincios.

Nu voia să fie amanta lui. În cele din urmă, trebuise să înţeleagă că ea nu avea să fie amanta lui. Dar, în momentul acela, era prea înnebunit după ea ca să renunţe, în schimb, o părăsise pe Dorothea şi plănuise să fugă cu Felicity. De dragul ei, fusese dispus să se poarte într-un mod care i se părea chiar şi lui mişelesc.

Însă ea îl trimisese pe Tom Russel în locul în care fusese de acord să-l întâlnească pe el. Pe Tom Russel, ca să-l anunţe că ea avea să se căsătorească cu el peste o săptămână - de bunăvoie. Avea să fie o uniune din *dragoste*. Şi Russel îl privise cu dispreţul unui om care nu îşi permisese nici un exces în viaţă, şi se oferise să se bată cu el dacă nu era satisfăcut.

El refuzase această onoare şi se întorsese la Londra ca să îşi lingă rănile, să înfrunte dispreţul colectiv al înaltei societăţi şi să

bea până se cufunda în uitare. Şi să îşi găsească o nouă amantă, o femeie care să îl ajute să uite tot ce pierduse odată cu Felicity.

— Îţi este destul de cald? o întrebă el pe Lady Mornington, uitându-se în jos.

— Da, mulţumesc. Vrei haina înapoi?

— Nu. Ţine-o pe umeri.

Se întrebase întotdeauna ce văzuse Clifton la Lady Mornington, de vreme ce era limpede ca lumina zilei că ar fi putut avea orice femeie la care ar fi catadicsit să se uite. Dar o alesese pe ştearsa şi snoaba Lady Mornington şi rămăsese cu ea timp de cinci sau poate chiar şase ani.

Acum aflase răspunsul. În spatele imaginii banale şi modeste pe care o prezenta lumii, Lady Mornington avea o sexualitate sălbatică şi brutală, care îl luase complet prin surprindere mai devreme şi îl făcuse să-şi piardă orice urmă de autocontrol, în ciuda disconfortului extrem al mesei de lemn, care nu era destul de lungă ca să le încapă picioarele.

Bineînţeles, se gândi el, femeia îşi pierduse minţile din cauză că se temea de furtună. Nu văzuse niciodată pe cineva atât de scos din minţi de groază. Poate că fusese un comportament atipic. Poate că prestaţiile ei obişnuite în pat erau pasive şi cuviincioase, aşa cum se aşteptase şi el. O privi din nou şi se gândi cam stânjenit la instrucţiunile pe care i le dăduse vizitiului.

— Tună din nou? întrebă ea, strângând tare marginile hainei lui.

— La mare distanţă. Nu cred că se va întoarce. Deşi am greşit cu prezicerile dinainte, clar.

Ea ridică ochii spre el şi îl privi câteva momente, înainte de a se uita din nou în jos. Oare îl privea la fel de uimită pe cât de uimit o privea el? încă nu îi venea să creadă că lucrurile acelea se întâmplaseră cu adevărat. La naiba, el o invitase la plimbare doar pentru că li se întâlniseră accidental privirile, în timp ce ea stătea puţin mai la o parte în lojă, şi el simţise că ar fi fost complet lipsit de maniere dacă ar fi lăsat-o singură acolo.

Nu o plăcea şi fără îndoială că nici ea nu îl plăcea pe el. Nu aveau absolut nimic în comun. Nu fuseseră în stare să susţină măcar o conversaţie politicoasă în timpul plimbării. Nu aveau nimic să-şi spună nici acum. Trăsura se opri, iar vizitiul deschise portiera şi trase scările.

— Unde suntem? întrebă ea în timp ce el sărea pe trotuar fără ajutorul scărilor şi se întorcea să îi ofere mâna.

— Acasă la mine.

La drept vorbind, cuvintele erau adevărate, deşi nu era casa lui. Era casa în care îşi găzduia amantele, când avea una pe care o întreţinea, şi în care îşi aducea metresele ocazionale, atunci când nu avea o amantă întreţinută. Era situată într-o parte destul de respectabilă a Londrei, iar personalul aferent era ireproşabil şi bine plătit ca să-şi ţină gura.

Era pregătit să rânjească şi să se urce înapoi în trăsură dacă ea ar fi protestat. Dar, după un moment de ezitare, ea îi acceptă mâna, coborî pe trotuar şi privi casa cu oarecare curiozitate. El mulţumi în gând unui fulger oportun, deşi foarte îndepărtat.

O conduse pe treptele de piatră, şi intrară pe uşa pe care un servitor o ţinea deja deschisă, în holul pardosit. Luă haina de pe umerii ei şi i-o întinse servitorului. Ea privi liniştită în jur.

— Ai vrea să guşti ceva?

Ea se uită la el şi rămase aşa un moment îndelungat.

— Ceai, te rog, zise într-un final.

Lord Edmond îi făcu semn servitorului, o luă de braţ şi o conduse sus, hotărând să treacă peste formalitatea de a o conduce întâi în salon. Făcuse asta cândva cu Felicity şi nu ajunsese mai departe de salonul respectiv.

— Sigur vrei să te împrospătezi puţin, zise el, conducând-o în dormitor şi spre uşa care ducea spre budoarul înzestrat cu toate ustensilele de care ar fi avut nevoie o femeie. Ceaiul îţi va fi adus sus. Când te simţi pregătită, poţi să ieşi.

— Mulţumesc, răspunse ea, intrând în budoar şi per- miţându-i să închidă uşa în urma ei.

El respiră adânc. Nu se putea ca ea să nu-i fi înţeles intenţiile. Orice proastă le-ar fi înţeles, iar Lady Mornington nu era proastă. Şi nu se împotrivise.

Mai era paralizată de teama de furtună? Avea nevoie de un bărbat care să o ajute să supravieţuiască nopţii? Sau îi era dor de Clifton, aşa cum lui îi era dor de Felicity? Sau poate simţea că îi datora o oarecare recunoştinţă pentru alinarea pe care i-o adusese la Vauxhall? Sau era o fantezie a ei - găsea un fel de impuls sexual în asocierea cu un libertin?

Se dezbrăcă de cămaşă şi îşi descălţă cizmele. După un moment de gândire, lăsă pantalonii unde erau.

Cât despre el, de ce o adusese acolo? Lady Mornington era la fel de nepotrivită în casa asta ca un înger în iad. Zâmbi sinistru, conştientizând comparaţia, şi privi în jur. Toate draperiile din cameră erau roşii. Pentru prima dată, regretă că erau atât de vulgare. Privi spre perdelele stacojii de la baldachinul patului.

De ce o adusese acolo? Ca să afle dacă pasiunea persista, acum că furtuna trecuse? Ca să se consoleze pentru că o pierduse pe Felicity? Ca să se răzbune pe o societate dispreţuitoare, cu una dintre cele mai respectate amfitrioane ale acesteia - respectată în ciuda amorului ei cu Clifton? Ca să se pedepsească cu dispreţul pe care îl aşteptase din partea ei la oprirea trăsurii?

Nu *ştia.*

Mary ieşi din budoar complet îmbrăcată şi închise încet uşa în urma ei. Îşi pieptănase părul. Avea obrajii îmbujoraţi. Părea foarte mărunţică, zveltă şi respectabilă în camera aceea. Ochii ei priviră curioşi încăperea şi apoi se opriră asupra lui. II privi de sus în jos, însă în ochii ei nu era nici urmă de dispreţ.

— Ţi-a fost adus ceaiul? o întrebă el.

— Da, mulţumesc.

„Vino aici", fu cât pe ce să-i spună. Dar înghiţi comanda şi se îndreptă el spre ea. Ea îl privi apropiindu-se. Un fulger oportun şi îndepărtat lumină o clipă încăperea.

— E departe, zise el.

— Da.

Lord Edmond îşi trecu mâinile pe după ea, găsi nasturii la spatele rochiei şi începu să îi descheie. Ea rămase liniştită, cu ochii la pieptul lui. Când îşi termină treaba, el îi trase de pe umeri rochia şi bretelele cămăşii şi i le coborî pe braţe. Hainele căzură foşnind pe duşumea, iar el se aplecă într-un genunchi ca să îi ruleze ciorapii albi de mătase. Ea ridică picioarele pe rând în timp ce el i-i scotea, odată cu papucii. Şi apoi făcu un pas, îndepăr- tându-se de haine.

Era frumos proporţională, chiar dacă nu era volup- tuoasă. Sânii îi erau mici, dar fermi şi frumos formaţi. Mijlocul îi era subţire, şoldurile puţin mai largi, picioarele zvelte şi frumos modelate, chiar dacă nu erau lungi, îi cuprinse sânii în palme şi îşi aşeză degetele mari pe sfârcuri. Le ţinu acolo până se întăriră, apoi începu să le mângâie. Ea ridică brusc bărbia şi închise ochii.

O luă în braţe şi o duse în pat. Se dezbrăcă de hainele care îi mai rămăseseră şi se întinse lângă ea. Îi exploră gura cu limba, şi ea îl surprinse răspunzându-i cu propria limbă, astfel că putu să o tragă în gura lui şi să o sugă.

— Mmm, zise el. Cum îţi place, Mary? Ai vreo preferinţă?

Ea deschise ochii şi îl privi de parcă s-ar fi gândit cu grijă la răspuns.

— Încet, zise în cele din urmă. Îmi place încet.

El o sărută din nou cu gura deschisă.

— Cu un preludiu îndelung şi lent? întrebă el, fără să-şi ia buzele de pe buzele ei. Sau vrei ca acţiunea principală să fie îndelungă şi lentă?

Din nou, o pauză înainte de răspuns.

— Amândouă.

Iar el i le oferi pe amândouă, impunându-şi un control sever. Nu era uşor. După primele două minute, odată ce începu să îşi folosească şi mâinile, nu doar buzele, ea se lăsă pradă unui abandon sălbatic. Dar nu se abandonă doar ca să fie iubită, ci îl iubi şi ea. Îl atinse cu mâinile, cu gura, cu picioarele şi cu tot

trupul, cu un erotism la fel de dezlănţuit ca al lui. Numai că ea se bucură de plăcerea a două orgasme separate, unul înainte de a o penetra şi unul după, înainte de apogeul final, în timp ce îşi vărsa sămânţa în ea.

Ei bine, se gândi el, ridicându-se de pe ea după un minut sau două de epuizare totală şi aşezând-o pe braţul lui, în timp ce trăgea cuverturile peste ei, nu avea să se mai poată uita niciodată la Lady Mornington doar ca să o considere neatrăgătoare din punct de vedere sexual. Şi nu avea să se mai teamă niciodată de ea ca de o femeie inteligentă şi mai presus de el. Probabil era inteligentă. Dar era o femeie pasională, lipsită de inhibiţii, feminină.

„Ciudat", se gândi el. Îşi căuta o nouă amantă de câteva săptămâni. Şi în cele din urmă o găsise acolo unde se aşteptase mai puţin. Lady Mornington. Aproape că era de râs.

Îi urmă exemplul şi adormi la rândul lui.

Mary îl trezi de două ori în timpul nopţii, o dată când o aripă a furtunii trecu din nou pe deasupra lor, iar el o întoarse din nou pe spate şi o călări fără nici un preludiu, iubind-o rapid, în timp ce ea îl ţinea aproape. Şi a doua oară când zorii începură să lumineze odaia. Stătea lângă pat, atingându-i braţul. Era complet îmbrăcată.

— Milord, aş vrea să mă întorc acasă, te rog.

— Edmond, zise el râzând.

Ea se întoarse cu spatele spre el şi se îndreptă agale spre fereastră în timp ce el dădea deoparte cuverturile şi păşea gol pe covor.

Ea nu voia ca el s-o însoţească acasă.

— Aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să folosesc trăsura, îi spuse ea, dar nu este nevoie să vii şi dumneata, milord.

Dar el insistă, bineînţeles, şi străbătură în tăcere drumul spre Portman Place, fără să se atingă, privind străzile în lumina zorilor, ude încă după ploaia torenţială din noaptea precedentă.

— Măcar nu se va plânge nimeni de praf o zi sau două, remarcă el.

— Nu, încuviinţă ea. Se vor plânge de noroi.

Asta fu toată conversaţia lor.

Odată ajunşi în Portman Place, el coborî din trăsură şi îi întinse mâna, în timp ce vizitiul suna la uşă.

— Îţi mulţumesc, zise ea, ridicând privirea spre el. Nu dădu nici un semn de stânjeneală când în prag apăru un servitor curios. Îţi doresc să ai o zi bună, milord.

El îi mai ţinu un moment mâna.

— Îmi rezerv onoarea de a te vizita în această după-amiază.

Ea ezită o clipă, privind mâinile lor unite.

— Da, zise în cele din urmă, privindu-1 din nou în ochi. O să fiu acasă.

El îi duse mâna la buze, apoi o eliberă.

Mary obişnuia să se trezească devreme. Dimineaţa era o parte prea excitantă a zilei ca să o pierzi dormind, spunea întotdeauna oricui o descoperea uluit plimbân- du-se frecvent în parc, la o oră a dimineţii la care erau afară doar comercianţii şi cameristele care plimbau câinii familiei. Dar, în ziua următoare plimbării de la Vauxhall, se trezi la mijlocul dimineţii. Şi, chiar şi atunci, când deschise ochii şi văzu ceaşca de ciocolată rece şi neapetisantă pe măsuţa de lângă pat, închise ochii şi încercă să adoarmă la loc.

Dar nu putu. Stătea întinsă cu faţa în jos, cu obrazul îngropat în pernă, şi îşi amintea. Simţea un rău aproape fizic. Îşi dorea să-şi poată şterge totul din minte ca pe un vis - un coşmar bizar. Dar ştia că nu putea. Simţea o durere care nu putea fi confundată, aproape plăcută, în pasajul în care se afundase el. Sânii îi erau sensibili, pentru că el îi atinsese, îi mângâiase, îi supsese şi îi muş-case. Buzele îi erau uscate şi uşor îndurerate. Şi îi mai simţea mirosul pe mâini şi în păr şi gustul pe buze.

Nu, nu fusese un vis. Ieşirea la Vauxhall fusese reală. Furtuna fusese reală. Şi el fusese real.

Se aşeză în capul oaselor şi se întinse după şnurul clopoţelului, ca să îşi cheme camerista. Trebuia să facă o baie şi să îşi spele părul. Dacă ar fi fost la fel de uşor să îl spele şi pe el din memoria

şi din viaţa ei, se gândi în timp ce îşi trecea picioarele peste marginea patului.

Blestemă pentru prima dată furtuna. Fără ea, s-ar fi întors în siguranţă la lojă, după o plimbare oribilă, şi ar fi putut să se despartă cu speranţa fierbinte că nu avea să mai fie nevoită să facă niciodată parte din acelaşi grup cu el.

Dar furtuna *avusese* loc, şi venise în cel mai rău moment posibil. Amintirea ei o făcu să se prindă o clipă de marginea patului, cuprinsă de o teroare oarbă. După noaptea aceea îngrozitoare din Spania, nu mai fusese forţată niciodată să înfrunte furtuna afară - sau într-un loc atât de puţin adăpostit.

— O baie, te rog, spuse ea când camerista apăru în cameră. Şi nişte ceai, Rachel. Nu, nu mai vreau ciocolată, mulţumesc.

Era destul să se gândească la ea ca să i se revolte stomacul.

Dumnezeule mare, nu mai fusese nimeni de care să se agaţe în afară de el. Şi se agăţase, disperată şi lipsită de raţiune. Şi încercase cu atâta hotărâre să se culcuşească în el, că în cele din urmă se culcuşise el în ea - cu deplina ei consimţire şi cooperare. De fapt, se temea că nu prea îi dăduse de ales.

Lord Edmond Waite! Intrase în trupul ei. Îşi acoperi buzele cu palma şi închise ochii. Dumnezeule mare, înăuntrul trupului ei. Unde mai fusese doar Lawrence. Şi nimeni altcineva, timp de şapte ani. Şi acum el.

Când sosi apa de baie, o trimise pe Rachel înapoi în bucătăria de jos, să îi aducă o perie. Şi îşi frecă pielea până când dăbucii aproape inundară duşumeaua şi pielea ei arăta ca un rac fiert. Dar el fusese înăuntrul ei. Aşa că nu îl putea îndepărta cu ajutorul periei.

Spusese că avea s-o viziteze după-amiază. Dar nu îl voia în casa ei. „Poate că nu va veni“, se gândi ea. Dar poate că avea să se simtă obligat să vină. Poate că avea să se simtă obligat să o ceară în căsătorie. Oare un libertin, şi unul care îşi părăsise logodnica, s-ar fi simţit obligat să ceară în căsătorie femeia care îl sedusese în timpul unei furtuni? Gândul de a se căsători cu Lord Edmond

Waite o făcu pe Mary să râdă cât se putea de isteric, în timp ce se ridica şi îşi înfăşură prosopul în jurul corpului.

Sau poate se simţea dator să se scuze. Oare un asemenea om se scuza vreodată? Poate că nu avea să vină. Speră iar şi iar că nu avea să vină. Niciodată. Spera să nu mai suporte niciodată stânjeneala de a da ochii cu el.

„Şi nu mai pot evita nici restul", se gândi ea, ştergân- du-şi furioasă clăbucii de pe un picior, pierzându-şi echilibrul şi ţopăind pe celălalt picior. Dacă ar fi fost numai cele petrecute la Vauxhall, poate că s-ar fi putut ierta pe ea însăşi. Însă mai fusese şi casa aceea oribil de sordidă, care era evident cuibul lui de dragoste, şi camera aceea îngreţoşător de vulgară, cu perdelele ei stacojii şi patul larg şi moale. Şi inexplicabila ei lipsă de rezistenţă.

Se întrebă cu câte femei se mai culcase el în patul acela şi simţi din nou că îi venea să vomite. Poate că nu se împotrivise pentru că simţea o anumită recunoştinţă, o anumită stânjeneală. El îi făcuse o mare favoare la Vauxhall. Nu putea să nege asta, oricât de sordidă ar fi fost întâlnirea lor de acolo. Dumnezeule mare, pe o masă... Scutură din cap ca să îşi alunge gândul. Şi mai fusese şi o rămăşiţă de spaimă, nevoia de a se agăţa de cineva, teama de a nu rămâne singură. Şi o anumită moleşeală, rămasă de pe urma acelei întâlniri. O anumită curiozitate, poate? Se cutremură. Oricare ar fi fost motivul, descoperise că îi era imposibil să îl refuze.

„Şi te-ai bucurat de ceea ce ai primit acolo." Vocea lăuntrică răsună aproape audibil în odaie. „Te-ai bucurat de fiecare clipă. “ Mary clătină din nou din cap, dar vocea nu putea fi redusă la tăcere.

Fusese întotdeauna o amantă pasivă, deşi se dăruise întotdeauna cu plăcere şi tandreţe. Lawrence nu se plânsese niciodată, desigur, şi nici nu o acuzase de răceală. Şi ea crezuse întotdeauna că bărbaţii erau cei cărora le făcea plăcere să facă dragoste. Femeile erau nişte receptacule pentru plăcerea lor. Asta nu însemna că ei nu îi plăcuse. Lawrence îi produsese plăcere.

Insă noaptea trecută nu fusese pasivă. Frenezia ei ar fi fost de înţeles la Vauxhall, când furtuna urla. Dar când făcuseră dragoste prima dată în camera stacojie, nu fusese nici o furtună. Şi totuşi... Şi totuşi... Oh, Dumnezeule.

„Te-ai bucurat de fiecare clipă. Şi ai dăruit exact în măsura în care ai primit."

Închise ochii foarte strâns. Nu se putea s-o fi făcut. Nu se putea. Bărbatul acela îi stârnea repulsie. Era tot ce putea fi mai respingător.

„Şi mai atrăgător", spuse vocea nepoftită.

Cu siguranţă nu avea să vină după-amiază, se gândi ea. Cu siguranţă se trezise la fel de îngrozit de ceea ce se întâmplase între ei în noaptea precedentă. Dar spusese că avea să vină. Ea hotărî să nu rămână acasă. Avea să iasă. Dar îi spusese că urma să fie acasă. Nu putea să iasă.

Se îmbrăcă cu mâini tremurătoare şi îşi pieptănă buclele umede. Locul în care intrase el era şi acum sensibil. Ei bine, ea ceruse să fie încet, şi încet fusese. Durerea rezultată era inevitabilă. Trecuseră şapte ani.

Sună să fie luată apa de baie.

După-amiază, clopoţelul sună, şi Mary aşteptă în salon, cu stomacul strâns ca un ghem, să fie anunţat musafirul ei. Dar, când uşa se deschise, descoperi că enormă uşurare că în spatele majordomului era Penelope, nu Lord Edmond Waite.

— Mary, zise Penelope, întinzând mâna spre mâinile prietenei ei şi sărutând-o pe obraz. Ce uşurare să te găsesc acasă. Aproape mă temeam că mai înoţi şi acum în noroiul de la Vauxhall. Ce naiba ţi s-a întâmplat[7] Adrian a trebuit aproape să mă târască acasă. Mi-a spus că nu avea rost să te aşteptăm, pentru că fără îndoială te adăpostiseşi undeva şi nici nu erai singură. Dar, Mary, continuă ea, făcând ochii mari. Nu erai singură! Erai tocmai cu Lord Edmond Waite. Povesteşte-mi totul, te rog.

— Am aşteptat să se termine furtuna, apoi m-a adus acasă cu trăsura lui, zise Mary, sperând că nu roşise.

— Îmi pare atât de rău, declară Penelope. Vreau să zic, pentru că a trebuit să îi suporţi compania. Mă simt răspunzătoare, pentru că eu te-am invitat. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că doamna Rutherford ar putea avea asemenea invitaţi. E nouă în oraş, ştii? Sper că nu te-a violat sau nu a făcut altceva la fel de necuviincios? întrebă ea, înăbuşindu-şi un chicot.

— Nu s-a întâmplat nimic de felul acesta, te asigur, spuse Mary pe un ton ferm. Am găsit un adăpost de ploaie şi am petrecut timpul conversând.

— Conversând? se miră Penelope. Din câte am auzit, tipul nu este capabil decât de un anumit fel de conversaţie cu femeile. Dar cred că e oarecum speriat de tine, Mary. Mulţi bărbaţi sunt, pentru că îndrăzneşti să fii inteligentă în mod făţiş. Asta mi-a spus Adrian, oricum. Ştiai că şi-a ucis fratele?

— Adrian? întrebă Mary încruntată.

— Lord Edmond, prostuţo, râse Penelope. Acum mult, mult, timp. Se pare că era gelos pe el, şi l-a ucis. Şi şi-a ucis şi mama, indirect. A murit de inimă rea. Sunt surprinsă că nu ai auzit.

— Oamenii nu mor de inimă rea, afirmă Mary. Şi cu siguranţă nu a făcut asta cu atâta sânge-rece cum faci tu să pară, Penny. Nu, nu am auzit.

— Ei bine, sunt lucruri vechi, şi eu nu mai ştiu nici un detaliu. Mă bucur că ai ajuns acasă neviolată, râse ea. Dar tu nu erai cumva terorizată de furtuni? Ţi-a oferit mângâiere, Mary? Oh, nu ar trebui să râd, nu? Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, şi îmi pare rău. Am venit să te târăsc la o plimbare.

— Nu pot, spuse Mary, şi de data asta ştiu că roşise. Aştept pe cineva.

— Oh, ce păcat! Dar te voi ierta dacă e înalt, brunet şi chipeş. Cine e?

— Nu am spus că e un el, răspunse Mary.

Dar în momentul acela uşa se deschise din nou şi majordomul îl anunţă pe Lordul Edmond Waite.

Înainte de a se întoarce să îşi întâmpine vizitatorul, Mary mai

apucă să observe că sprâncenele prietenei ei se ridicaseră până la rădăcina părului.

CAPITOLUL 3

El îi strânse mâna ferm. Spre uşurarea ei, nu i-o ridică la buze.

— Lady Mornington? Doamnă Hubbard? Am venit să mă asigur că nici una dintre dumneavoastră nu a răcit şi nu a păţit nimic rău după furtuna de aseară.

— Nu am păţit absolut nimic, şi vă mulţumesc, sir, răspunse Penelope, uitându-se curioasă de la el la Mary, în timp ce el se aşeza pe scaunul indicat. Dar Adrian a fost destul de prevăzător ca să ne ducă înapoi la trăsură înainte de începerea ploii. Nu-i aşa că a fost o furtună îngrozitoare? Nu-mi mai amintesc de nici una care să fi durat atât de mult.

„E din nou Sir Edmond Waite“, se gândi Mary, pri- vindu-1 îngrozită. Un străin, îmbrăcat elegant, înalt, cam prea slab - nu, cuvântul potrivit e „lipsit de grăsime" îi spuse memoria ei trădătoare -, cu o faţă aspră, cu buze subţiri şi ochi ciudaţi de un albastru pal. Un bărbat cu o reputaţie care te sfătuia să îl eviţi. Un bărbat vrednic de dispreţ. Un bărbat care nu îşi avea locul în lumea ei.

Un bărbat cu care petrecuse o noapte de abandon şi pasiune sălbatică. Se cutremură.

— Nici eu, spuse ea, şi ochii lui se întoarseră în direcţia ei, arzând-o cu albastrul lor de gheaţă. Sunt bine, vă mulţumesc, milord.

— Îmi reproşez faptul că am ignorat avertismentele până a fost prea târziu. Bineînţeles că nu ştiam nimic despre cele întâmplate în Spania, dar, chiar şi aşa, experienţa unei furtuni puternice sub un acoperiş atât de fragil nu e una plăcută pentru o lady.

— Dar Mary a avut compania dumneavoastră, milord, sublinie Penelope.

— Da, încuviinţă el. Măcar atât. Se întoarse din nou spre Mary. Nu aţi vrea să ne plimbăm cu trăsura în parc puţin mai târziu, Lady Mornington?

Cum l-ar fi putut refuza? Ar fi fost o mojicie, mai ales cu

Penelope şezând acolo şi ascultând cu interes.

— Vă mulţumesc, răspunse ea.

Dar, de fapt, nu voia să meargă. Cum să petreacă o oră sau mai multe în compania lui, când nu aveau absolut nimic în comun? Cum să permită să fie văzută plim- bându-se în parc cu Lord Edmond Waité? Era ruşinos să fie văzută cu el.

— Voi suna după o gustare, zise ea, ridicându-se brusc.

Dar el întinse mâna să o oprească şi se ridică la rândul lui.

— Nu voi întrerupe vizita doamnei Hubbard, doamnă. Am nişte chestiuni de care trebuie să mă ocup. Mă întorc după dumneavoastră la patru şi jumătate?

— Voi fi pregătită. Vă mulţumesc.

Aşa că el se înclină în faţa ambelor doamne şi plecă.

— Ei bine, zise Penelope, privind atentă obrajii în flăcări ai prietenei ei după ce se închise uşa. Mary?

— Cum l-aş fi putut refuza? întrebă Mary. L-aş fi putut refuza, Penny?

— Puteai să aştepţi alte vizite, sugeră Penelope. Puteai să ai alt angajament. Puteai să fii indispusă, deşi bineînţeles că tocmai ai spus că seara trecută nu ţi-a dăunat cu nimic. Puteai să spui pur şi simplu nu.

— Dar aseară el s-a purtat foarte amabil cu mine.

— Chiar aşa? întrebă Penelope. Ce s-a întâmplat mai exact aseară, dacă îmi permiţi să fiu atât de îndrăzneaţă şi să întreb?

— Nimic, răspunse Mary. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nimic, repetă prietena ei, privind-o din nou curioasă. Şi totuşi, te-ai făcut mai stacojie decât se poate spune şi te simţi obligată să faci o plimbare în public cu libertinul cel mai notoriu din toată Londra. Mary!

— Şi cu asta se va termina totul. Îi voi mulţumi pentru că a stat lângă mine şi mi-a vorbit în tot timpul furtunii, iar el va fi mulţumit că nu am păţit nimic. Şi apoi, toată situaţia asta neplăcută se va termina.

— E un bărbat atrăgător, remarcă Penelope. Ştiu că multe femei

îl găsesc atrăgător Şi, pentru multe, reputaţia lui e o atracţie în plus. În momentul acesta, tu eşti într-o poziţie vulnerabilă, din cauza plecării contelui Clifton. Ţineai foarte mult la el. Cred că se poate să-l fi iubit, deşi nu ai recunoscut asta nici faţă de tine însăţi. Am insistat să vii aseară la Vauxhall mai ales pentru că erai demoralizată. Nu te vei întoarce acum spre Lord Edmond, nu? Oh, orice alt bărbat ar fi mai bun decât el, Mary. Cred că există numeroşi domni perfect respectabili care ar fi foarte mulţumiţi să-ţi devină prieteni sau chiar să te curteze. Ai doar treizeci de ani.

— Să mă întorc spre Lord Edmond Waite? Penny, te rog! exclamă Mary, privindu-şi prietena. Simplul gând mă face să mă cutremur.

— Vorbim despre persoana lui, nu despre gând. Îmi pare mai rău ca niciodată că nu am întrebat-o pe doamna Rutherford care erau ceilalţi invitaţi de aseară şi pentru întâmplarea nefericită care te-a aruncat în compania lui Lord Edmond chiar când a început furtuna. Dar cred că, asemenea tuturor, ar fi putut să prevadă că începea şi să te aducă repede la trăsura noastră. E caracteristic pentru el să prindă o doamnă în capcana unui tête-à-tête forţat. Nu a încercat nimic, Mary?

— Nu, răspunse Mary ferm. Nu a încercat nimic, Penny. Crezi că i-aş fi permis?

— Nu, afirmă Penelope fără să ezite. Bineînţeles că nu. Şi, chiar dacă am auzit multe lucruri rele despre el, violul nu a făcut niciodată parte din listă. Dar gata cu subiectul acesta neplăcut. Cine vine în salonul tău poimâine-seară? Cineva deosebit de interesant?

Mary fu uşurată de schimbarea subiectului, uşurată că nu trebuia să spună alte şi alte minciuni. Ce ar fi spus Penny dacă ar fi ştiut adevărul? Nici măcar ea însăşi nu suporta să se gândească la tot adevărul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai incredibil părea. Cu siguranţă nu se putea să se fi întâmplat.

Dar se întâmplase.

Penelope mai rămase o jumătate de oră, apoi se ridică să plece.

— De-abia aştept seara, lise ea. Mi-a plăcut întotdeauna să ascult teoriile domnului Beasley despre reformă şi toate discuţiile animate pe care le provoacă inevitabil teoriile sale radicale. Dacă Sir Alvin Margrove îşi face şi el apariţia, cu siguranţă vor ieşi scântei. A fost curajos din partea ta să îi inviţi pe amândoi în aceeaşi seară, Mary.

— Atunci când o persoană are opinii atât de extreme, e întotdeauna de dorit să ai pe cineva care să susţină contrariul, doar pentru ca noi, restul muritorilor de rând, să ne putem forma o opinie echilibrată.

— Ei bine, eu trebuie să plec. Ieşim mâine la cumpărături? Ne putem convinge oare că avem nevoie de bonete noi, sau de ciorapi de mătase, sau de prăjituri cu cremă?

Mary râse.

— In nici un caz de prăjituri cu cremă. Dar sunt sigură că putem găsi nişte lucruri fără de care n-am putea trăi. Ieşim cu trăsura mea sau cu a ta?

Şi apoi rămase din nou singură, cu o oră şi jumătate pe care trebuia s-o umple cumva înainte de întoarcerea lui Lord Edmond Waite. O oră şi jumătate în care să se îmbolnăvească de pneumonie sau de febră tifoidă sau de orice altceva la fel de indiscutabil. „Dacă aş putea să dau ceasul în urmă cu douăzeci şi patru de ore“, se gândi ea, închizând o clipă ochii, „şi să găsesc o scuză - orice scuză - pentru a nu merge la Vauxhall. Dacă aş putea.”

Dar nu putea. Şi asta era situaţia.

După ce o conduse pe Mary acasă, Lord Edmond Waite nu se întorsese să se culce. Trecuse pe acasă, îşi

Înşeuase calul şi ieşise la un scurt galop în parc, pentru că la ora aceea atât de matinală nu era nimeni care să îi reproşeze goana. Oricum, reproşurile nu l-ar fi făcut să meargă mai încet. Şi apoi, se dusese la Salonul de Box al lui Jackson şi boxase câteva runde.

In mod normal, ar fi mers la Tattersall's[1] sau la curse după-

amiaza, apoi ar fi căutat o partidă decentă de cărți la Watier's[II] [III]. Ar fi cinat la White's și ar fi vizitat teatrul sau opera, ca să vadă vreun nou talent, dacă ar fi sosit vreunul din provincie - deși în ultimul timp era cam lipsă de talente. Dacă nu era nimic interesant de urmărit la operă, ar fi căutat vreun eveniment din lumea bună. Ar fi trecut în revistă toate tinerele gâsculițe prezentate la Târgul de Căsătorii și le-ar fi zâmbit larg mamelor lor, care i-ar fi observat inevitabil sosirea și ar fi fost alarmate de monoclul lui ridicat.

De parcă l-ar fi interesat să liciteze la târg pentru o mică virgină stângace și inocentă.

Uneori, viața asta devenea puțin cam plictisitoare. Dar alta nu cunoștea. Ar fi putut să fie fericit cu Felicity - ar fi fost *cu adevărat* fericit. Ar fi dus-o peste tot în Europa și în Insulele Britanice. Și-ar fi dorit să îi arate întreaga lume. Și-ar fi dorit să îi dăruiască lumea.

Ei bine, îi ura distracție plăcută cu țărănoiul ei necioplit. Fără îndoială că aveau să ducă o viață plictisitoare și respectabilă, cu o jumătate de duzină de plozi, și nu avea să știe niciodată ce pierduse odată cu bărbatul pe care îl părăsise.

Dar naiba s-o ia de treabă, îi era dor de ea și de șansa de fericire pe care o întrevăzuse o clipă. Ar fi putut fi fericit. Dar nu ar fi fost. Nu îi stătea în fire, nu îi era scris să fie fericit.

Oricum, exista un lucru legat de plănuita lui fugă cu Felicity pe care nu avea să-l regrete niciodată. Fuga aceasta îl ajutase să scape de Dorothea. In mod rușinos, era adevărat. Probabil că de pe reputația lui nu avea să se mai șteargă niciodată stigmatul produs de faptul că o abandonase. Bilețelul pe care i-1 trimisese fusese foarte clar și la subiect. Nu o abandonase într-un mod delicat.

„Ei bine", se gândi el după-amiază târziu, urcându-se pe scaunul înalt al cabrioletei, „măcar încep o nouă aventură. Măcar

---

[II]Principalul licitator de cai de rasă din Anglia și Irlanda, locul de întâlnire al amatorilor de sport și de pariuri (n.tr.)

[III] Clubul Filfizonilor, stabiliment pentru domni, fondat în 1807 pe Piccadilly, în colț cu Bolton Street, în vestul Londrei, a primit numele după bucătarul francez al prințului de Wales, Jean-Baptiste Warier, (n.tr.)

pentru un timp, mohoreala se va lumina. Lady Momington! Cine s-ar fi gândit?" Dacă i-ar fi spus cineva cu douăzeci şi patru de ore în urmă că, înainte de a trece încă pe atât, ea avea să devină amanta lui, iar el avea să fie mai mult decât nerăbdător de a se culca din nou cu ea, ar fi râs cu cel mai mare dispreţ. Lady Momington?

Dar, la începutul după-amiezii, când o vizitase, o privise cu alţi ochi. Silueta ei mărunţică şi subţirică îi plăcuse, pentru că ştia cum arăta fără haine şi cum era să stea deasupra ei în pat, cu picioarele ei împletite cu picioarele lui. Şi ochii ei i se păruseră şi mai încântători, pentru că văzuse cum arăta când făcea dragoste. Părul ei i se păruse drăguţ, pentru că ştia cât de mătăsoase erau buclele ei calde răsucite pe degetele lui. Unei doamne atât de mărunţele nu i-ar fi stat bine cu părul lung.

Şi nu se mai temea de ea - oare se temuse vreodată cu adevărat? Poate că era o snoabă şi poate că era inteligentă. Dar era şi femeie - femeia lui.

Lady Momington - la fel de demnă şi de înţepată ca de obicei şi arătând total diferit de cum arătase înainte. Aproape că râsese în gura mare, şi probabil ar fi râs dacă prietena ei Penelope Hubbard nu ar fi fost cu ea. Mare păcat! De-abia aşteptase să fie singur cu ea.

Când fu primit în holul casei ei, ea cobora scările. Purta o rochie de un verde primăvăratic, cu o pelerină îmblănită asortată şi o bonetă simplă de paie. Avea să fie eclipsată, bineînţeles, de o sută de alte doamne de pe moderna Rotten Row. Dar nu conta. Fusese scos din minţi de Felicity pentru că era cea mai încântătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Poate că acum era pregătit pentru contrariul. Deşi nu era chiar contrariul, fireşte.

Ea îi zâmbi.

— O să-mi facă bine puţin aer curat.

— Nu ai ieşit astăzi? o întrebă el. Presupun că ai dormit toată dimineaţa.

Ea nu răspunse, trăgându-şi concentrată mănuşile şi aşteptând

ca servitorul să deschidă uşa din faţă. Afară, el o ajută să urce pe bancheta înaltă a cabrioletei.

— Sper că nu ai fi preferat o trăsură sau un landou. Eu consider că în timpul unei plimbări în parc trebuie să vezi şi să fii văzut. Asta e natura jocului, nu?

Ea zâmbi din nou.

— Echipajul acesta e minunat. E nou?

Pe tot drumul spre parc, conversară atât de politicos, încât lui Lord Edmond aproape că îi venea să râdă în gura mare. Se purtau ca doi străini. Cine s-ar fi gândit că trecuseră numai câteva ore de când împărtăşiseră o îmbrăţişare înfocată în camera lui stacojie? Nici lui nu îi venea să creadă. De abia îi venea să creadă că era alături de aceeaşi femeie.

— Ai dormit bine în dimineaţa asta? o întrebă el.

Ea înţepeni.

— Mă tem că nu te-am lăsat să dormi prea mult înainte de a te întoarce acasă, continuă.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Chiar aşa? Amintirile te stânjenesc? Nu trebuie. Ai fost magnifică.

— Noaptea trecută a fost o experienţă ciudată şi irepe- tabilă, afirmă ea. Furtuna m-a făcut să-mi pierd minţile. Sunt recunoscătoare pentru suportul pe care mi l-ai oferit. Numai că aş vrea să fi avut o altă formă.

— Dar nu era furtună când mi-aï spus că îţi plac lent atât preludiul, cât şi actul în sine, replică el râzând. Şi mi-ai dovedit mai mult decât suficient că nu minţiseşi. Ţi-a plăcut într-adevăr - la fel ca mie.

Ea strânse din dinţi şi privi înainte.

— Dacă eşti gentleman, vei uita de noaptea trecută sau îţi vei păstra amintirile pentru tine însuţi. Dar bineînţeles că nu eşti gentleman, nu?

El ridică din sprâncene.

— Nu te exprimi cu menajamente, nu, Mary? M-ai pus la punct

într-un mod usturător.

— Sunt Mary doar pentru cunoscuţi.

— Atunci, mă bucur că nu ţi-am spus Lady Mornington. Dacă nici eu nu te cunosc,' nu ştiu cine te mai cunoaşte, Mary.

— Şşştt. Putem să schimbăm subiectul, te rog?

El îndreptă caii spre poarta prin care se intra în Hyde Park, şi fură prinşi aproape imediat într-un flux de trăsuri, cai şi pietoni. Era ora cea mai la modă.

Timp de o clipă, o privi în tăcere. Ea era încordată de furie, stânjeneală sau alt sentiment necunoscut. Probabil ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea să accepte situaţia la fel de uşor ca el. Era fără îndoială stânjenită, fiindcă îşi dezvăluise firea pătimaşă încă de la începutul relaţiei.

— Sper că nu te aştepţi să discut despre Vergilius, despre frizele greceşti donate Muzeului Britanic de Lord Elgin sau despre altceva asemănător. Vrei să discutăm despre bonete? Ce crezi despre boneta domnişoarei Hodgeson - e doamna în albastru, aşezată alături de doamna aceea de companie fioroasă, cu nasul ascuţit.

— E elegantă, răspunse Mary.

— Chiar crezi? întrebă el, plecându-şi capul într-o parte şi uitându-se la bonetă. Dacă fructele sunt reale, presupun că are o valoare practică. Şi ea, şi doamna de companie ar putea lua gustarea aici, fără să mai fie nevoite să meargă acasă la ora ceaiului. Dacă nu sunt reale, atunci aş spune că îi solicită gâtul în mod inutil, şi până la urmă o să ajungă să umble cu capul între umeri. Nu eşti de acord?

— Sunt sigură că fructele sunt foarte uşoare.

El chicoti.

— Nu ai deloc simţul absurdului, Mary. Râzi vreodată?

— Bineînţeles, de lucrurile cu adevărat amuzante.

— Ah, clipi el. Iar m-ai pus la punct. Eşti specializată în aşa ceva?

Insă ea nu mai avu ocazia de a răspunde. Colonelul Hyde, unul dintre cunoscuţii ei, îi făcu semn vizitiului să oprească landoul

alături de cabrioleta lor. Era clar că avea de gând să vorbească. Lord Edmond îl salută din cap şi apoi îşi duse un deget la pălărie în direcţia doamnei Hyde, care stătea alături de soţul ei, cu o faţă ca o prună acră.

— Ah, Mary, draga mea, spuse colonelul. Deci ai ieşit şi tu la aer curat, nu? Waite?

— Bună, Mary dragă, zise şi doamna Hyde. Eşti în siguranţă acolo sus?

— Am mare grijă de dumneaei, doamnă, spuse Lord Edmond.

Dar buna doamnă a colonelului alese să ignore până şi existenţa lui. Exact ca şi cum Mary ar fi hotărât să facă o plimbare în parc ca pasager al unei cabriolete, numai în compania cailor.

— Sunt în siguranţă, vă mulţumesc, răspunse Mary. V-a trecut răceala?

— Cine va veni poimâine-seară în salonul tău? întrebă colonelul. Dorothy vrea să meargă şi să o asculte pe acea Madame Paganini sau cum o cheamă la Rossford's, dar mie mi se pare că ţipă ca o apucată. Prefer să mă bucur de o conversaţie inteligentă în casa ta. Cine va veni?

— Domnul Beasley sigur. Şi Sir Alvin Margrove a spus că va veni şi el dacă o să poată.

— Ha! Râsetul colonelului păru mai degrabă lătrat. Nu aş pierde asta pentru nimic în lume, dragă. Sunt sigur că a doua zi în zori vom avea un duel. Va trebui să-l aduc şi pe Freeman cu mine. S-ar împuşca dacă ar afla că a pierdut o asemenea distracţie. O să fii şi tu acolo, Waite?

— Beasley şi Margrove? repetă Lord Edmond. Am auzit că pot face să răsune parlamentul. Poate că sunt cam prea mult pentru Lady Mornington şi salonul ei. Voi fi acolo să o protejez dacă se va ajunge la pumni.

— Marvin, interveni doamna Hyde pe un ton îngheţat, blocăm traficul. Trebuie să ne continuăm plimbarea.

Colonelul îşi atinse pălăria şi îi făcu semn vizitiului să pornească. In cabrioletă se aşternu tăcerea.

— Serile tale literare - sau politice - sunt pe bază de invitaţii? întrebă în cele din urmă Lord Edmond. Sau ţii casa deschisă?

— Oricine vrea să vină e bine-venit, spuse ea înţepată.

— Atunci, voi fi acolo, declară el. Dacă nu ai nimic de obiectat, bineînţeles.

— Sunt sigură că distracţia nu va fi deloc pe placul tău.

— Ah. Presupun că vrei să spui că nu vor fi mese de joc, băutură şi chelneriţe rele de muscă.

— Cuvintele sunt ale tale, milord, nu ale mele.

— Uneori, începu el, nu întotdeauna, trebuie să recunosc, dar uneori pot trăi fără lucrurile astea. Poate o seară din şapte. Vezi tu, Mary, nu sunt total depravat - numai aproape total.

— Aş vrea să nu vorbeşti aşa. Nu se cade.

— Dar tu singură ai spus că nu sunt un gentleman.

Văzu că doi dintre cunoscuţii lui îşi îndreptau caii spre cabrioletă. Dar, când dădură cu ochii de Mary, ridicară din sprâncene spre el şi trecură mai departe.

Şi da, se gândi el, li se părea pe bună dreptate ciudat că o alesese tocmai pe ea pentru plimbarea de după-a- miază. Insă ei nu ştiau. Se simţea de parcă ar fi fost singurul stăpân al unuiisecret preţios. Aşa că se îndepărtă de partea cea mai frecventată a parcului.

— E ciudat să vezi cât de diferiţi pot fi oamenii de ceea ce aştepţi de la ei. Tu eşti foarte diferită.

— Nu mă cunoşti deloc, milord.

— Dimpotrivă. Cred că te cunosc foarte bine în sensul biblic, Mary. Cred că nu există nici un centimetru din trupul tău, pe dinafară sau pe dinăuntru, pe care să nu-1 fi explorat cu mare plăcere noaptea trecută.

Ea se uită la copacii de dincolo de alee.

— Mă aşteptam să fii rece sau măcar pudică şi călduţă. Am cunoscut multe femei, Mary, dar nici una atât de pasională şi de lipsită de inhibiţii ca tine.

Ea îşi muşcă buza de jos, şi el observă că avea dinţii egali şi albi.

— Eşti diferită de femeia la care mă aşteptam. Minunat de

diferită.

— Nu mă cunoşti deloc, repetă ea.

— Soţul tău te-a învăţat? Regret să spun că nu l-am cunoscut pe Lord Momington.

— E intolerabil.

— Sau a fost Clifton? Trebuie să mărturisesc că obiş- nuiam să mă întreb ce găsea la tine, Mary. Acum ştiu. Şi ştiu de ce te-a păstrat atâta timp. Cred că s-ar putea ca eu să vreau să te păstrez şi mai mult.

Ea întoarse capul, cu ochi scânteietori, şi el văzu o altă faţetă a caracterului lui Lady Mornington.

— Gentleman! exclamă ea. Nu ştii nimic despre înţelesul acestui cuvânt. Permite-mi să fiu foarte clară, milord. In ciuda celor întâmplate la Vauxhall, ţi-am fost şi îţi sunt recunoscătoare. Cred că mi-aş fi ieşit din minţi dacă tu nu m-ai fi liniştit. Ceea ce s-a întâmplat după aceea s-a întâmplat pentru că a fost o noapte ciudată, şi pentru că furtuna bubuia în depărtare, şi pentru că... oh, pentru că totul a fost ciudat. Nu te învinuiesc pentru nimic din cele întâmplate. Sunt la fel de vinovată ca tine - poate chiar mai vinovată, de fapt. Dar orice s-ar fi întâmplat s-a terminat atunci când m-ai adus acasă. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. Absolut nimic. Am fost destul de clară?

— Mary, ţi-a plăcut la fel de mult ca mie!

— Mi-a adus alinare. Plăcerea nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Eşti o mincinoasă. Data viitoare, Mary, te voi forţa să recunoşti că îţi place înainte să ajungi la final. O să mi-o spui şi în vorbe, nu doar cu trupul.

— Dacă nu mă laşi să cobor, zise ea, atunci du-mă acasă, te rog. Când m-am trezit dimifieaţă, am crezut că mă trezisem dintr-un coşmar. Dar coşmarul e cu mine încă. Vreau să se termine în momentul în care mă vei lăsa să cobor în faţa casei mele. Trebuie să se termine.

El îşi întoarse caii spre poartă. Da, ar fi trebuit să se aştepte la asta. O femeie mândră ca Lady Mornington nu putea ceda fără să

protesteze în faţa pornirilor ei. Fără îndoială că era o puritană şi considera pasiunea fizică un păcat. Fusese căsătorită câţiva ani - nu ştia câţi. Şi fusese femeia lui Clifton timp de cinci sau şase ani. Probabil nu avusese alţi bărbaţi înainte de a fi a lui, noaptea trecută. Faptul că se culcase cu trei bărbaţi - şi numai unul soţul ei - părea, fără îndoială, un păcat pentru cineva ca ea.

Ei bine, el avea să o înveţe. Lent. Lady Mornington trebuia să înveţe aşa cum iubea - lent.

— Nu se va termina, îi spuse el liniştit. O ştii la fel de bine ca mine, Mary. Aseară a început ceva, şi e foarte departe de a se sfârşi. Foarte departe. Dar eu pot să aştept. Râse. Numele meu mi se potriveşte[IV]. Pot să aştept să accepţi inevitabilul, aşa cum l-am acceptat eu. Vom fi amanţi. Tu vei fi metresa mea. Poate că mai mult timp decât ai fost amanta lui Clifton. Nu cred că mă voi sătura repede de ceea ce am împărtăşit noaptea trecută. Dar pot să aştept - un timp. Nu sunt un bărbat răbdător din fire, dar pot să aştept cu răbdare ceva ce doresc cu adevărat.

— Atunci, ai face bine să te pregăteşti să aştepţi până în ziua morţii.

— Poate. Dar cred că nu. Cred că se va întâmpla mai repede.

Se bucură că nu mai trebui să spună nimic până nu ajunseră în Portman Place. Şi, când ajunse, se bucură că îşi adusese cabrioleta. Dacă bancheta nu ar fi fost atât de sus, probabil că ea nu i-ar fi permis s-o ajute să coboare. Insă aşa, o ridică de mijloc şi o lăsă să alunece lipită de trupul lui. O simţi înfiorându-se.

— Voi veni în salonul tău poimâine-seară, îi spuse.

— Aş vrea să nu vii, răspunse ea, ridicând privirea spre el.

— Dar ai spus singură că ţii casa deschisă. Nu o să-mi închizi uşa în nas, Mary, nu-i aşa? Şi nici nu o să pui să fiu aruncat pe scări.

— Te rog să nu vii.

— O să-ţi fie ruşine să mă vezi acolo? întrebă el.

Şi apoi îi zâmbi, deşi i se păru cam dificil s-o facă.

[IV] *Waite* este forma arhaică a verbului to wait (a aştepta), (n.tr.)

— Da, răspunse ea cu înverşunare. Dacă mă vei forţa să fiu atât de lipsită de maniere, îmi va fi ruşine.

— Ah, zise el, privind-o cu ochi strălucitori, dar nimeni nu va şti că ne-am culcat amândoi, Mary, dacă nu vei face tu singură anunţul. Sau că ne vom culca din nou, de mai multe ori decât poţi număra.

Ea se întoarse brusc şi bătu cu ciocănaşul în uşă, înainte s-o poată face el. El îi privi spatele drept şi rigid până când uşa se deschise şi ea dispăru înăuntru, fără să mai spună nimic şi fără să se uite în urmă. Zâmbi şi se urcă înapoi în cabrioletă.

Dar nu era amuzat. Şi Felicity se luptase, şi el refuzase să creadă că ea chiar nu îl voia. Îi oferise până şi căsătoria, pentru că i se păruse că altfel nu ar fi putut-o avea. Era oare la fel de orb şi de nebun şi cu Mary? Invita oare altă respingere sigură?

Dar pe Felicity nu o avusese niciodată. Pe Mary o avusese, şi ea îl dorise atunci. Nici o altă femeie nu îl dorise aşa cum îl dorise ea noaptea trecută. Nici o altă femeie nu îl iubise aşa cum îl iubise ea. Nu putea fi sfârşitul. Nu se putea să fi fost şi începutul, şi sfârşitul. Numai gândindu-se la asta, era cuprins de un sentiment foarte asemănător cu panica.

Naiba s-o ia de treabă, era hotărât s-o aibă. Şi ei avea să-i placă. Avea s-o facă să i-o spună chiar data viitoare, când urma să o călărească. Avea s-o facă să se zvârcolească de dorinţă, până avea să-i spună că îi plăcea. Şi că îl iubea.

Avea să o facă să îi spună că îl iubea. Şi acesta era un legământ. Şi nu doar i-o va spune, ci avea să creadă asta cu adevărat.

CAPITOLUL 4

Reuniunile organizate de Mary erau cunoscute de majoritatea drept serate literare, deşi descrierea nu era, la drept vorbind, corectă. Uneori, invita poeţi sau dramaturgi, dar foarte adesea invita politicieni, artişti sau muzicieni. Din când în când, nu avea nici un invitat special, doar pe cei care voiau să se adune pentru o seară de conversaţie bună, fără inconvenientul jocurilor de cărţi sau al dansului.

Era mândră de seratele ei literare şi de calitatea celor care luau parte la ele.

Nu spuse nimănui că Lord Edmond Waite avea de gând să participe la reuniunea din ziua aceea - nici măcar lui Penelope. Poate că nu avea să vină, se gândea ea. Cu siguranţă că urma să se gândească mai bine şi nu avea să vină. Prezenţa lui ar fi fost extrem de deplasată. Şi ea îi spusese destul de clar că nu dorea şi nu intenţională prelungească relaţia lor.

Insă aşteptă seara cu o tulburare pe care nu o simţea de obicei. În mod normal, ar fi fost emoţionată de perspectiva de a-i avea pe domnul Beasley şi pe Sir Alvin Margrove în aceeaşi încăpere - în salonul ei. Ştia că asta avea să adune mai mulţi oaspeţi decât de obicei, deşi nu era deloc sigur că Sir Alvin urma să aibă timp să vină. Oricum, numai domnul Beasley era de ajuns ca să atragă oamenii în casa ei.

Dar înflăcărarea ei era temperată de nelinişte. Ar fi vrut să se întoarcă zilele de demult, când Marcus venea din când în când şi rămânea şi după ce pleca toată lumea. Rămânea doar ca să vorbească şi să se relaxeze tihniţi împreună. Poate că nu se purtaseră suficient de discret. Apăruseră inevitabilele bârfe. Şi bârfele acestea ar fi putut fi întemeiate. Chiar după ce se cunoscuseră, existase o ocazie în care el o sărutase şi ea îi răspunse- se. II dusese chiar în dormitorul ei, dar, odată ajunşi acolo, îl privise stânjenită şi ruşinată în adâncul sufletului, iar el râsese, întrerupând tensiunea, şi fusese de acord că o asemenea

relaţie nu ar fi fost posibilă între ei. Râsese şi ea, uşurată şi puţin timidă.

După aceea, în mod surprinzător poate, se născuse între ei o prietenie profundă şi afectuoasă. Îşi dorea să se bucure din nou de zilele acelea. Dar nu mai avea cum.

Şi Sir Edmond voia ca ea să fie amanta lui, şi prezisese plin de încredere că aşa avea să se întâmple. I-ar fi venit să râdă dacă nu ar fi fost atât de enervată - mai bine zis, înfuriată la culme.

Se îmbrăcă cu mai mare grijă decât de obicei, cu o rochie de culoarea piersicii, mai potrivită poate pentru un spectacol de teatru decât pentru o serată literară. Şi îşi spălă şi îşi înfoie părul atât de tare, încât buclele erau mai mătăsoase şi mai strălucitoare decât de obicei. Făcu aşa ca să îşi întărească încrederea în propria persoană, ca să se simtă bine în pielea ei.

Urmă o oră de nelinişte, pentru că salonul se umplu de feţe familiare şi mai puţin familiare, însă nici unul dintre invitaţii principali nu apăru. În cele din urmă, sosi domnul Beasley, scuzându-se pentru că întârziase puţin. Mary oftă uşurată. Dacă el întârziase însemna că şi Lord Edmond întârzia, şi asta însemna probabil că nu avea să vină deloc.

Sosi şi tânărul domn Pipkin, cu o îmbrăcăminte lipsită de eleganţă, cu părul lung şi zbârlit, cu un buzunar umflat de exemplarele ultimei lui poezii. Mary formă un grup în jurul lui şi rămase şi ea acolo, ascultându-1 cum îşi citea poeziile foarte mediocre cu gesturi teatrale, şi fu mulţumită văzând că cei mai mulţi dintre ascultători erau în stare să îi critice poeziile în cuvinte pozitive şi pline de tact. Poate că ar trebui să scrie într-un registru mai modern şi să nu se mărginească doar la cupletele eroice, sugeră Lord Livermere. Ar găsi un domeniu mai larg pentru talentul lui.

Mary începu să se relaxeze şi să se bucure. Deşi Sir Alvin Margrove tot nu apăruse, grupul din jurul domnului Beasley era unul numeros.

Şi apoi îl văzu - pe Lord Edmond Waite, adică. Stătea în uşa

salonului, cu un monoclu în mână, îmbrăcat cu extremă eleganţă în haine de seară, în negru şi alb. Arăta satanic, se gândi Mary, îndepărtându-se de lângă domnul Pipkin cu un amestec de furie şi neîncredere. Privea în jurul lui cu o expresie trufaşă, de parcă ar fi dat peste o colonie de viermi.

— Ah, Lady Mornington, spuse în timp ce ea se apropia, îmi pare rău că am întârziat. Probabil v-aţi temut că nu o să mai vin.

Întinse o mână elegantă, acoperită de o manşetă de dantelă, şi, în timp ce ea îşi aşeza fără să vrea mâna pe braţul lui, fu conştientă că sosirea lui stârnise un val de atenţie ascunsă, dar destul de vie. Când el se înclină şi îi duse mâna la buze, simţi că îi venea să leşine.

— Nu m-am temut, ripostă ea, îngrozită de lipsa ei de maniere. Am sperat, milord.

— Ei bine, răspunse el, reţinându-i mâna în mâna lui. Ba chiar i-o acoperi cu cealaltă. Uneori, Mary, simţim nevoia de a afla cum trăieşte cealaltă jumătate a lumii. Seratele tale literare sunt destul de faimoase.

— Mulţumesc mult. Pot să te îndrum spre o tavă cu băuturi?

— Bazându-te pe presupunerea că nu pot trăi fără un pahar în mână? Poate că ar trebui să porunceşti să fie adusă o tavă de băuturi doar pentru folosul meu personal. Şi nu trebuie să mă îndrumi. Văd cu ochiul liber trei tăvi, cu servitorii aferenţi. Spre care dintre ele să te conduc?

— Mie nu-mi place să beau. Şi te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc la grupul domnului Pipkin. Îşi citeşte poeziile, şi s-ar putea să se simtă rănit văzând că l-am părăsit atât de repede.

— Şi eu nu? ripostă el. Pipkin? Cel căruia îi place să arate şi să trăiască asemenea unui poet, dar însoţeşte imaginea asta cu o lamentabilă lipsă de talent?

— Lucrările lui sunt interesante.

— Dacă aş fi un poet aspirant şi tu mi-ai spune că lucrările mele sunt interesante, cu vocea asta *de amfitrioană.* cumsecade, Mary, mi-aş arunca şi lucrările, şi pe mine cu tot cu ele în cea mai

apropiată baltă cu raţe. Du-te. Eu o să mă distrez singur.

Mary se întoarse recunoscătoare spre grupul pe care tocmai îl părăsise, şi se simţi foarte prost pentru că fusese atât de lipsită de maniere, şi îl urî pentru că o forţase să fie astfel. Era impardonabil să părăsească un oaspete întârziat fără să se asigure personal că avea o băutură în mână şi fusese introdus într-un grup. Ezită, în timp ce în jurul ei izbucnea o rafală de aplauze politicoase, vestind sfârşitul uneia dintre cele mai lungi şi mai pasionate poezii ale domnului Pipkin. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă la Lord Edmond? Chiar dacă era cine era, l-ar fi tratat cu politeţea cuvenită dacă nu ar fi avut loc evenimentele acelea de la Vauxhall. Bineînţeles că salonul ei ar fi fost ultimul loc de pe pământ în care să vină el dacă nu ar fi existat acele evenimente.

Când se uită în spatele ei, fu uşurată văzând că el era pe jumătate ascuns de grupul mare de persoane din jurul domnului Beasley. Expresia lui se schimbase cu una de amuzament. „Ce neruşinare!" se gândi ea, lăsându-se cuprinsă de un val de furie. Cum îndrăznea să râdă de unul dintre cei mai proeminenţi şi progresişti politicieni din ţară? Cum îndrăznea să considere reuniunea ei amuzantă?! Fără îndoială că s-ar fi simţit mai confortabil şi ar fi fost mai serios dacă ar fi avut câteva dansatoare pe jumătate goale ţopăind pe mese.

— Mary! Penelope Hubbard o bătu pe braţ şi o trase deoparte. Prietena lor comună Hannah Barrat era cu ea. Ce-i asta?

— Lord Edmond Waite? indică Mary, fără a se face că nu pricepea. A spus că era curios să vadă cum trăieşte cealaltă jumătate a lumii.

— Când l-am văzut intrând în cameră, am crezut că o să mor, spuse Hannah. Lui Julian nu o să-i placă deloc când o să-i spun, deşi Julian e un tip foarte scorţos şi lugubru, şi bineînţeles că eu nu ţin seama niciodată de el. Însuşi faptul că există femei interesate de politică şi de chestiuni intelectuale îl şochează peste măsură. Dar Lord Edmond Waite, Mary? A cam depăşit orice limită, nu? Biata Lady Dorothea Page.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat la Vauxhall, zise Penelope.

— Mi-ai zis, încuviință Hannah. Cred că eu m-aș fi îmbolnăvit pe loc de vărsat de vânt și m-aș fi întors acasă dacă aș fi aflat că făcea parte din grup, Penny. Și pe tine te-a prins ploaia cu el, Mary? Ce ghinion teribil! Dar nu ai putut să îl descurajezi și să-l faci să nu mai vină în seara asta?

— Eu nu primesc doar oaspeți invitați, ripostă Mary. Și nu aș întoarce pe nimeni din drum. În plus, se poartă cât se poate de corect.

Dintr-un motiv oarecare, furia ei se îndreptă brusc spre Hannah.

— Mary, interveni Penelope, a trecut mai puțin de o săptămână de la Vauxhall, alaltăieri te-ai plimbat cu el în parc și în seara asta e aici. Nu s-a îndrăgostit de tine, nu-i așa?

— Ce ridicol! exclamă Mary. Bineînțeles că nu.

— Trebuie trimis să-și vadă de treabă fără nici o zăbavă, Mary, o sfătui Hannah. Să știi că reputația ta nu va avea nimic de câștigat dacă te încurci cu el.

— Oh, haide, Hannah, ripostă enervată Penelope, câteodată ești la fel de scorțoasă ca bărbatul tău. Și da, bineînțeles că îmi cer scuze că te-am insultat. Dar prietenii își permit să vorbească pe șleau. Te necăjește, Mary? Vrei să rămân cu tine până pleacă și ultimul oaspete?

Mary ezită. Și dacă el se purta cum se purtase întotdeauna Marcus și rămânea până plecau toți ceilalți oaspeți? Numai că Marcus o făcuse întotdeauna cu acordul ei, bineînțeles.

— Da, te rog, Penny. Ți-aș fi recunoscătoare.

Penelope își privi atent prietena.

— Înseamnă că te necăjește.

— Trebuie să merg și să văd dacă s-au pregătit gustările în sufragerie, zise Mary, zâmbind și întorcând spatele prietenelor ei.

— Ce seară minunată, Mary! îi spuse colonelul Hyde la supeu. Păcat că Margrove nu a putut veni, și păcat că cei mai mulți dintre noi îl venerează atât de mult pe Beasley, încât nu i-au combătut

deloc teoriile. Dar trebuie să mărturisesc că sunt teorii interesante. Şi ai atras toată crema societăţii londoneze, ca de obicei.

— Vă mulţumesc.

El se aplecă puţin mai aproape.

— Waite e cel care mă uimeşte. Ce naiba face aici, Mary? Cred că individul nu are nici măcar două gânduri serioase în acelaşi timp, nu? chicoti el. Dorothy şi-a ieşit din fire când m-am oprit în parc alaltăieri. Mi-a spus că oamenii vor comenta despre faptul că ne-am arătat politicoşi cu un asemenea om. Dar eu i-am răspuns că nu o puteam ignora pe mica noastră Mary.

Mary zâmbi puţin cam forţat.

— Casa mea e deschisă oricui, zise ea. Orice om e bi- ne-venit, bineînţeles dacă e îmbrăcat decent şi dacă se poartă aşa cum se cuvine.

— Bineînţeles, răspunse el, bătând-o pe mână. Nu am vrut să te critic, Mary. Este o seară foarte plăcută, ca de obicei.

„Dacă se poartă aşa cum se cuvine.“ în mai puţin de o oră, Mary auzi din nou cuvintele răsunându-i în minte. Se întorseseră în salon şi formaseră trei grupuri de data asta. Domnul Pipkin era înconjurat de un nou grup de curioşi sau de persoane care simţeau că bunele maniere le dictau să nu îl lase singur. Mary reuşise să împingă chiar ea câteva persoane spre grupul acesta. Un al doilea grup se adunase spontan ca să discute meritele piesei de teatru pe care o văzuseră la Drury Lane cu o seară înainte. Al treilea şi cel mai numeros, bineînţeles, se formase în jurul domnului Beasley.

Mary se alătură celui de-al treilea grup, în ciuda fap- tului că Lord Edmond Waite făcea parte din el şi era un spectator tăcut şi amuzat. Sau cel puţin aşa se întâmplă un timp. Domnul Beasley le servi un monolog nesfârşit, în care expuse unele dintre cele mai radicale dintre teoriile sale. Apoi privi condescendent şi satisfăcut spre discipolii adunaţi în jurul lui. Se auziră câteva şoapte surprinse şi dezaprobatoare, chiar şocate, dar nimeni nu cuteză să

îl înfrunte pe faţă, aşa cum ar fi făcut cu siguranţă Sir Alvin Margrove. Nu până nu deschise gura Lord Edmond, cu o voce plictisită şi foarte, foarte clară.

— Beasley, spuse el când marele om se opri să răsufle, eşti un măgar.

Toată lumea, inclusiv domnul Beasley, înţepeni. Dar politicianul nu fusese degeaba membru al Camerei Comunelor timp de câţiva ani. Îşi reveni aproape imediat.

— Vă cer iertare, sir? spuse el pe un ton critic şi prevestitor de rele.

— Eşti un măgar, repetă Lord Edmond, şi Mary închise ochii, palidă de furie. Nu pot să înţeleg de ce atâţia oameni aparent inteligenţi stau aici şi ascultă politicoşi nişte prostii atât de îngrozitoare.

— Milord, începu Mary, păşind în faţă.

Îşi dădu seama că folosise vocea cea mai bună de amfitrioană a ei, din instinct, deşi nu avea habar cum putea să treacă peste momentul acesta atât de penibil. Dar domnul Beasley ridică liniştitor o mână lungă.

— Vă rog să nu vă îngrijoraţi, doamnă. Fără îndoială că acest gentleman se va explica.

— Redistribuirea egală a averilor va face ca toţi indivizii să fie la fel de valoroşi şi de fericiţi, spuse Lord Edmond. Utopia va fi realizată. Cerul va coborî pe pământ. E o idee la fel de veche şi de stupidă ca proverbialii munţi.

— Bineînţeles, ripostă domnul Beasley, privind în jur după aprobare, vorbitorul face parte dintre cei bogaţi şi privilegiaţi. Unul care ar avea mult de pierdut sub noua ordine. Acelaşi lucru s-ar aplica majorităţii celor prezenţi. Insă cei mai mulţi dintre noi au un spirit de omenie şi dreptate.

— Un spirit de baligă de vacă, afirmă Lord Edmond. Dacă crezi într-adevăr că metoda aceasta artificială de a-i face pe toţi egali, Beasley, îi va face şi mulţumiţi să rămână egali şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, atunci e evident că ai o minte de găină.

— Am aflat întotdeauna, răspunse domnul Beasley, inspirând atât de adânc, încât păru să se umfle şi să devină dublu, că oamenii cu minte greoaie atribuie invariabil o capacitate intelectuală asemănătoare celor pe care nu îi pot înţelege.

— Şi eu am aflat întotdeauna, zise Lord Edmond, că măgarii se consideră giganţi intelectuali. Dacă vrei dreptate pentru cei săraci, Beasley, nu aboli toate drepturile de proprietate, titlurile şi rangurile. Chiar crezi că dacă instalezi un hoţ de buzunare beţiv pe câţiva acri de pământ şi îi dai în mână un sul de bancnote, îl faci să trăiască o viaţă fericită şi productivă până la moarte? Va cheltui banii pe gin, va vinde pământul pe băutură şi apoi va fura de la vecinul lui, ca să aibă şi mai multă băutură pe viitor.

— Un beţiv, repetă domnul Beasley, cu buzele strânse. Vorbeşti în cunoştinţă de cauză, sir? Eu nu am experienţă în asemenea lucruri.

— Recunoscând asta, ţi-ai semnat condamnarea şi ai confirmat părerea pe care mi-o făcusem despre dumneata. Dacă nu îi înţelegi pe oameni, Beasley, nu poţi inventa teorii pentru fericirea lor. Nu ai învăţat nimic din Revoluţia din Franţa şi din cariera lui Napoleon Bonaparte? O exercitare minunată a libertăţii şi egalităţii universale, nu eşti de acord?

Apoi întoarse spatele grupului interesat, în timp ce Mary nu ştia ce să mai facă de stânjeneală şi furie neputincioasă. Cum îndrăznea? Oh, cum îndrăznea?!

— Trebuie să plec, Lady Mornington, zise el. Mi-ar plăcea să mai stau să conversez, dar cred că mi-am exprimat destul de clar părerile şi nu aş vrea să monopolizez conversaţia.

Ar fi putut să-l lase să plece. Ar fi putut să rămână cu ceilalţi şi să aplaneze pe cât posibil situaţia. Nimic nu o obliga să îl conducă până la uşă. Dar se întoarse şi ieşi din încăpere înaintea lui.

— O seară încântătoare, Mary! spuse el, închizând uşa salonului după ei.

Ea se întoarse şi îl înfruntă, cu ochii scânteietori.

— Cum ai putut? Cum ai putut să mă faci de ruşine în halul

acesta şi să distrugi seara?

El ridică din sprâncene.

— Din câte am înţeles, serile acestea sunt destinate conversaţiei, nu monologurilor. Cred că îmi amintesc declaraţia colonelului Hyde, care aştepta seara pentru că aveau să iasă nişte scântei, dacă ar fi venit şi Mar- grove. Ei bine, Mary, eu ţi-am salvat serata de plictiseală. Cred că am aprins câteva scântei, nu?

— I-ai spus..., începu ea şi inspiră brusc.

— Măgar? Şi aşa şi este. Un catâr, mai bine zis. Cum poţi să-l asculţi debitând asemenea tâmpenii fără să râzi în gura mare, Mary? Cred că politeţea trebuie să fie foarte adânc înrădăcinată în tine.

— Şi poate că e foarte bine că e aşa, răspunse ea, cu vocea încordată de forie. Altfel, ţi-aş spune exact ce cred despre tine.

— Aş vrea să mi-o spui oricum, zise el, zâmbindu-i şi mângâind-o pe obraz cu un deget.

— Eşti indescriptibil de vulgar. Limbajul tău este cel al scursurilor societăţii.

El se gândi la asta.

— Mai degrabă, cel al lucrătorilor de la fermă, cred. Măgarii şi baligile de vacă se află acolo, Mary. La fel ca bălţile cu raţe. Nu ai fost niciodată la ţară?

— Credeam că vrei să pleci, ripostă ea cu politeţe îngheţată.

— Trebuie să te duc cândva acolo, continuă el, privin- du-i buzele. Ar fi o acţiune educativă, Mary. Nu ţi-ar veni să crezi, de exemplu, care pot fi utilizările unei căpiţe de fân. Ţi-aş putea arăta măcar una dintre ele.

— Te rog să pleci.

— Când te voi vedea din nou? Vrei să vii mâine la Kew Gardens[V] cu mine? Nu au bălţi cu raţe, nici măcar căpiţe. Nimic care să-ţi şocheze sensibilitatea. Vii?

— Nu, mulţumesc.

[V] Grădină botanică din sud-vestul Londrei, fondată în 1840, care adăpostește cea mai mare și mai diversă colecție botanică din lume, (n.tr.)

— Pentru că l-am făcut pe Beasley măgar în faţă şi catâr în faţa ta? îmi cer scuze, Mary. Eram foarte furios pe el. Mă ierţi?

— Te rog să pleci.

— Nu vii la Kew?

— Nu.

— Fără mulţumesc de data asta, oftă el. Înseamnă că eşti serioasă. Dar o să te văd cândva, în curând, Mary. Nu-mi place pedanteria asta. E un aspect al tău care nu mi-a plăcut niciodată. Îmi place cealaltă Mary - adevărata Mary. Noapte bună!

Îi luă mâna în mâna lui, şi ea se oţeli, aşteptându-se să i-o sărute din nou. Insă el se aplecă în faţă şi o sărută ferm şi rapid - şi cu buzele deschise - pe buze.

— Ieşi! şopti ea cu înverşunare.

Unul dintre servitori era la uşă, destul de aproape, aşteptând să-i deschidă. Probabil îi văzuse.

— Chiar dacă nu te voi mai vedea niciodată, tot va fi prea curând.

— Un clişeu nedemn de tine, Mary, zise el, iar ochii lui de un albastru pal o sfredeliră o clipă, înainte ca el să-i lase mâna şi să iasă din casă, fără a mai privi în urmă.

Mary se gândi că, dacă s-ar fi înfuriat puţin mai mult, ar fi explodat într-o mie de bucăţi. Era... furioasă! Sentimentul îi înfioră buzele, coborând ca o realitate fizică, trecându-i prin gât, prin sâni, în jos spre pântece şi mai jos, lăsându-i o pulsaţie incomodă între coapse. Simţea cum i se înmuiau picioarele.

Şi îşi aminti din nou tot ce îşi amintise cu limpezime extremă şi fizică în fiecare noapte ce urmase nopţii de la Vauxhall. Se întoarse repede şi se grăbi să intre în salon.

Nu ştia de ce o urmărea cu atâta hotărâre. Se părea că ea hotărâse în mod serios să nu aibă nimic de-a face cu el, şi lumea ei nu era lumea lui. Nu putea să înţeleagă cum putea lua în serios oameni ca Pipkin şi Beasley. Urmărirea deliberată a intelectualităţii i se păruse întotdeauna amuzantă sau plictisitoare. Nu vedea oare că toate erau zoaie?

Odată, fusese exmatriculat de la Oxford pentru că îi spusese aşa ceva unui membru al consiliului - deşi limbajul lui fusese cu mult mai colorat în ocazia aceea. Şi învineţise şi nasul omului. Mary ar fi leşinat de zece ori - deşi poate că nu. Urmase armata timp de câţiva ani alături de soţul ei, nu? Probabil auzise totul şi încă ceva în plus.

Episodul de la Oxford fusese o excepţie pentru tânărul care era el pe atunci, bineînţeles, pentru că avusese loc la doar o lună de la moartea lui Dick, într-o perioadă în care viaţa mamei lui atârna de un fir de aţă. Gura lui Lord Edmond se deformă într-un rânjet dispreţuitor, în timp ce mintea lui trecea în revistă amintirile. Membrul consiliului avusese noroc că nu se alesese cu gâtul rupt. Ce idiot pompos!

De ce o urmărea pe Mary? Numai de dragul provocării de a învinge o rezistenţă atât de evidentă? Poate. O urmărise şi pe Felicity din motive similare. Ca să poată să o degradeze şi să îşi arate dispreţul faţă de lumea ei? Nu, asta nu. Nu simţea pic de ură faţă de ea, numai un anumit amuzament, cauzat de faptul că putea fi singurul bărbat în viaţă, în afară poate de Clifton, care ştia că dincolo de suprafaţa serioasă se ascundea o Mary mai pământească şi mai materială - şi al dracului de interesantă.

Poate pentru că performanţele ei în pat îl lăsaseră tânjind după mai mult? Da, categoric da. Experienţa îl învăţase că femeilor nu le plăcea sexul. Fie zăceau nemişcate şi ţepene ca un peşte, permiţând să le fie desfăcute picioarele şi să le fie penetrate trupurile, şi zâmbeau ca nişte martire după aceea - acesta era genul cu care nu se mai culca aproape niciodată a doua oară. Fie se răsuceau şi se încolăceau şi gâfâiau şi ţipau în extaz, ca apoi să-şi aranjeze pieptănătura şi să întindă mâna după plată. Acestea erau măcar cele care munceau din greu ca să trăiască şi ştiau adesea cum să ofere plăcere extraordinară. Uneori, se întorcea în repetate rânduri la o asemenea femeie. De două ori plătise astfel de femei ca amante, pe una o jumătate de an, iar pe cealaltă mai bine de doi ani.

Mary nu intra în nici o categorie. Era singura femeie care arătase deschis şi sincer că se bucura să facă sex. Şi era singura femeie care îi dăruise o plăcere neştirbită. Era destul să se gândească la prima lor partidă de sex din camera stacojie, şi ajungea imediat să respire precipitat şi să simtă cum îi urca temperatura - ocazia aceea în care ea ceruse să fie lent, şi lent primise.

Da, acesta era motivul. Nu putea fi altul. O dorea. Dar nu ca pe o tovarăşă ocazională de pat, cineva cu care să-şi petreacă în chip plăcut orele plictisitoare ale unei existenţe inutile. Mai mult decât atât. Ca pe o amantă pe termen lung - pe termen foarte lung, dacă performanţele ei continuau să fie la nivelul celor din prima noapte. Voia să îşi înceapă ziua cu ea, voia ca ea să fie desertul de la prânz, exerciţiul de după-amiază, aperitivul serii, cântecul de leagăn al nopţii şi drogul din miez de noapte.

Voia să o înveţe mai mult - mult mai mult. Şi voia să înveţe şi el tot ce îi putea ea arăta. O dorea. Şi, pe Dumnezeul lui, şi ea trebuia să-l dorească. Din câte ştia, nu mai avusese pe nimeni după Clifton. Şi o femeie atât de pasională şi cu un asemenea apetit nu putea să găsească împlinire în abstinenţă. Numai că era prea afectată şi respectabilă pentru propriul ei bine - în ciuda lui Clifton. Fără îndoială că reputaţia lui o deranja. Multe doamne îl evitaseră chiar şi înainte de a o părăsi pe Dorothea. După asta, multe îl ocoliseră de-a dreptul - ca doamna Hyde în parc, cu o zi în urmă. Ce proastă bătrână! De parcă lui i-ar fi păsat.

Poate că Mary auzise despre Dick. Era un scandal vechi de cincisprezece ani, care murise cu mult timp în urmă, aproape odată cu Dick. Dar poate că ea auzise despre asta.

Trebuia să fie genul care să-şi dea seama că reputaţiile şi etichetele nu fac omul. Bărbatul pe care îl vedea ea şi pe care credea că îl cunoştea nu era o persoană mai reală decât femeia pe care o vedea el. Cei doi oameni care se întâlniseră şi se iubiseră frenetic în timpul unei furtuni turbate nu erau oamenii pe care îi cunoştea lumea bună şi oamenii pe care şi-i închipuiseră ei până

în noaptea aceea. El înţelegea asta clar. Trebuia să înţeleagă şi ea.

Şi, dacă nu înţelegea, ei bine, atunci avea s-o facă el să înţeleagă. O dorea. Şi avea nevoie de ea. Şi urma să o aibă.

Aşa că începu să facă cercetări ca să afle unde putea să o întâlnească săptămâna următoare. Prin mijloace necinstite, care îi erau pe deplin caracteristice, descoperi că ea avea să fie la teatru cu familia Barret şi cu alţi câţiva dintre prietenii . .lor, la două seri după serata ei literară. Şi că acceptase o invitaţie la balul familie Menzies, la trei seri după aceea. El nu primise nici o invitaţie, dar asta nu îl împiedica să meargă. Nu credea că aveau să facă o scenă aruncându-1 pe uşă afară. Şi, dacă făceau, ei bine, fetele bătrâne urmau să aibă despre ce să bârfească vreo câteva zile, până se ivea alt scandal care să le amuze.

Nu, Lady Mornington nu îl văzuse pentru ultima dată, nici vorbă!

CAPITOLUL 5

A doua zi, aproape că se aşteptă ca el să vină şi să insiste să o ducă la Kew. Când nu apăru, simţi o mare uşurare. Nu apăru toată ziua şi nici în ziua următoare. „Până la urmă, a înţeles aluzia[1]*, îşi spuse ea, deşi cuvintele pe care le folosise nu prea puteau fi clasificate ca aluzie. Acceptase în cele din urmă faptul că ea nu voia să mai aibă de-a face cu el.

Viaţa îşi reveni la normal. Nimeni nu părea să o în- vinuiască de îngrozitoarea lipsă de maniere a lui Lord Edmond faţă de domnul Beasley. De fapt, când se întorsese în salon, mai multe persoane comentaseră că scurta ceartă însufleţise seara. A doua zi, făcuse o vizită colonelului şi doamnei Hyde, dar aceştia nu menţionaseră incidentul, iar când cinase cu Penelope, deoarece domnul Hubbard lipsea de acasă, prietena ei zisese că, de fapt, fusese mai degrabă amuzant.

— Şi, deşi nu prea sunt de acord cu expresiile pe care le-a ales, Mary, spusese ea, nu pot să nu fiu de acord cu ceea ce simte. Se pare că a fost singurul om prezent dispus să încrucişeze sabia cu domnul Beasley.

„O să las tot episodul acesta groaznic în urma mea“, se gândi Mary în timp ce se pregătea pentru o seară la teatru. Mai întâi, avea să cineze la Hannah, apoi avea să plece spre Drury Lane într-un grup de şase persoane. Hannah îl invitase pe vicontele Goodrich ca însoţitor al ei. Mary îl cunoştea de câţiva ani şi apreciase întotdeauna purtarea lui liniştită şi conversaţia raţională. Era cam cu zece ani mai mare decât ea, cam de vârsta lui Marcus, de fapt. Hannah îi spusese între patru ochi că el se arătase foarte interesat când aflase că „prietenia" ei cu Marcus se sfârşise şi îi ceruse prietenului său, soţul ei, să îi invite pe amândoi cu o ocazie oarecare.

— E văduv de opt ani, Mary, spuse Hannah, şi e gata să se căsătorească din nou, dacă Julian a înţeles bine. Ar fi splendid pentru tine.

Mary tindea să fie de acord. Nu se mai gândise cu adevărat la căsătorie după moartea lui Lawrence. Jelise mult timp. Şi apoi, trebuise să îşi facă o viaţă nouă în Londra, şi îndelungata ei prietenie cu Marcus îi satisfă- cuse nevoia de companie masculină - atâta timp cât durase. Dar avea treizeci de ani şi nu avea copii. Şi avea nevoi - nevoi ce rămăseseră latente în ea de la moartea lui Lawrence, dar care începuseră să pâlpâie din nou în ultimul timp.

Reprimă amintirea vie şi nedorită a felului complet mulţumitor în care fuseseră satisfăcute nevoile acelea în noaptea notorie de la Vauxhall. Dar nu avea nevoie doar de contactul fizic cu un bărbat; avea nevoie de o relaţie. Poate că le-ar fi putut avea pe amândouă cu vicontele. Poate că ar fi putut avea altă căsătorie. Bineînțeles că era prea devreme ca să îşi facă planuri. Dar simpla posibilitate era suficientă ca să adauge un plăcut sentiment de anticipare pregătirilor ei de seară. Se îmbrăcă în noua sa rochie de mătase trandafirie.

Cina îi împlini toate aşteptările. Mâncarea fu foarte bună - bucătăreasa lui Barret avusese deja câteva oferte tainice, dar rămăsese loială angajatorilor ei. Compania era plăcută - celălalt cuplu era familia Waddington - şi conversaţia stimulantă. Iar vicontele Goodrich fu măgulitor de atent cu ea, fără să fie totuşi incomod.

— Ar trebui să purtaţi mereu culori vii, Lady Mornington, îi spuse el în salon, privind-o apreciativ. Vi se potrivesc.

Din momentul acela, ea se gândi că seara urma să fie plăcută.

Piesa de la teatru avea să fie Furtuna[1], de William Shakespeare. Nu era una dintre piesele lui cele mai amuzante, susţinu Lord Goodrich în timpul cinei, însă era una dintre cele care te provocau la meditaţie. Şi bineînţeles că avea să fie şi o piesă plăcută de privit, dacă era bine pusă în scenă. Ce zicea Lady Mornington, nu era Caliban[VI] [VII] unul dintre personajele cele mai infame ale lui

---

‘Feerie de William Shakespeare: magicianul Prospero, ducele de drept al Milanului, și fiica sa Miranda, sunt siliți să trăiască timp de doisprezece ani pe o insulă, după ce Antonio, fratele invidios al lui Prospero, ajutat de regele Neapolelui, îl înlătură de la putere și îl exilează pe mare, (n.tr.)

[VII] Fiul vrăjitoarei Sycorax, pe jumătate uman, pe jumătate monstru, personaj principal al piesei, îl învață

Shakespeare?

— Trebuie să mărturisesc că am simţit întotdeauna o oarecare milă faţă de acest om - faţă de această fiinţă, mai bine zis, răspunse Mary. Dar marea literatură stârneşte adesea asemenea sentimente, nu? Cele mai satanice personaje pot fi atât de bine create, încât nu poţi să nu te identifici cu ele. Satan însuşi în *Paradisul pierdut*[VIII], de exemplu. Poate că asemenea creaturi ne fac să înţelegem că la fel am fi şi noi dacă nu am fi avut parte de îndurarea lui Dumnezeu.

— Şi, din nefericire, adăugă doamna Waddington, răul exercită întotdeauna o atracţie fatală.

Domnul Barret interveni contrazicându-le, şi discuţia deveni foarte însufleţită.

Mary aştepta cu nerăbdare să vadă piesa. Dar, când ajunse la teatru, descoperi ca întotdeauna că însuşi locul acela, cu atmosfera lui, era de ajuns ca să o facă să se emoţioneze. Dacă viaţa ei ar fi fost puţin diferită, se gândea ea întotdeauna, poate că ar fi devenit actriţă.

— Mary, şopti Hannah, aplecându-se spre ea chiar înainte de începutul piesei, omul acela îngrozitor tocmai a sosit şi se holbează înspre loja noastră - la tine, îmi imaginez - prin lornion.

— Unde? întrebă Mary, ştiind sigur cine era „omul acela îngrozitor[1]'

— In primul rând de loji. Aproape vizavi. Ah, a lăsat lornionul. Te-a mai necăjit de la spectacolul îngrozitor de vulgar pe care l-a dat în salonul tău? Trebuie să mărturisesc, draga mea, că ai dat dovadă de multă tărie sufletească fiindcă nu ai leşinat pe loc. Sunt sigură că eu aş fi leşinat dacă s-ar fi întâmplat în casa mea.

Mary nu se uită imediat. Dar se aplecă puţin mai aproape de viconte, care aştepta să îi spună ceva, şi îi zâmbi afectuos, continuând conversaţia. Era intimidată şi furioasă, deşi nu era

---

pe Prospero cum să supravieţuiască pe insulă, în timp ce Prospero şi Miranda îl învaţă religia şi propria lor limbă, (n.tr.)

VIII Poem epic în vers alb al poetului englez John Milton (1608-1674), tratează istoria biblică a căderii omului: ispitirea lui Adam şi a Evei de către îngerul căzut Satan şi expulzarea lor din Grădina Edenului, (n.tr.)

drept să se simtă aşa. Presupunea că Lord Edmond Waite avea acelaşi drept ca ea de a merge la teatru. In cele djn urmă, se uită spre el, chiar în timp ce începea piesa. Ii găsi loja imediat. Era singur. Nu avea monoclul la ochi, dar se uita direct la ea, de-a curmezişul teatrului, de parcă nu ar fi fost nimic interesant de văzut pe scenă. Mary îşi întoarse capul ca să privească acţiunea şi se lăsă cu jumătate de centimetru mai aproape de viconte. Umerii aproape că li se atingeau.

In următoarea jumătate de oră, îşi dori să fi fost una dintre piesele mai simple ale lui Shakespeare. I se părea greu să se concentreze.

In pauză, familia Waddington părăsi loja ca să îşi viziteze nişte cunoscuţi din altă lojă, iar Hannah şi soţul ei ieşiră pe hol ca să îşi dezmorţească picioarele. Vicontele o întrebă pe Mary cum i se părea punerea în scenă şi începu să spună ce credea el. Ea îşi dorea să fi fost mai atentă.

Când uşa lojii se deschise, întoarse capul, aşteptân- du-se s-o vadă pe Hannah. Insă încremeni.

— Ah, zise Lord Edmond Waite, nu m-a înşelat privirea. Bună seara, Mary. Goodrich?

„Mary?“ Ea îşi muşcă buza de jos.

— Waite? răspunse vicontele, cu voce îngheţată.

— Bună seara, milord, zise şi ea.

Şi, când el îi întinse mâna, se simţi obligată să îi răspundă. În mod inevitabil, el îi ridică mâna la buze.

— Ai avut o asistenţă numeroasă în salonul tău, acum două seri, îi spuse el. Trebuie să fii mulţumită. Bineînţeles, le-ai oferit oaspeţilor tăi o companie stimulantă, Mary, aşa cum faci întotdeauna. Am venit să îţi mulţumesc pentru o seară interesantă şi să îmi cer scuze că a trebuit să plec atât de repede.

— Am înţeles. Aţi avut altă obligaţie.

— Nu erai acolo, Goodrich, continuă Lord Edmond, şi de-abia atunci binevoi să îi lase mâna. Ai pierdut o seară splendidă. Dar seratele literare pe care le oferă Mary sunt oricum faimoase. Cred

că cea de săptămâna viitoare va fi la fel de stimulantă. Poate că data viitoare voi putea sta mai mult.

Ochii lui de un albastru pal o mângâiau fățiș. Mary era țeapănă de furie. Făcea insinuările acestea în beneficiul lui Lord Goodrich? Ca să înțeleagă că aveau un fel de relație? Un fel de intimitate? Cum îndrăznea să îi spună Mary în prezența altei persoane? Nu ar fi trebuit s-o facă nici dacă nu ar mai fi fost nimeni care să-l audă.

— Mereu am avut de gând să testez una dintre reuniunile organizate de Lady Mornington, zise vicontele, cu voce înțepată și rece. Poate că o voi face săptămâna viitoare.

— Și cum ți se pare piesa, Mary? întrebă Lord Edmond. Puțin cam seacă, nu crezi?

— În nici un caz, răspunse ea. Mi se pare chiar stimulantă pentru minte.

Cuvintele i se părură pompoase chiar și ei. Și nici măcar nu erau adevărate.

— Lui Prospero pare să îi placă prea mult să se audă vorbind, zise el. Ar trebui să lase cuvintele bardului să vorbească singure.

— Dar oare rolul dramei puse în scenă nu e tocmai acela de a insufla viață unor cuvinte care sunt moarte pe o pagină? întrebă vicontele, fără să încerce să-și ascundă disprețul.

Lord Edmond se gândi.

— Mie, unul, cuvintele scrise nu mi s-au părut niciodată moarte. Poate că moartă e mintea celui care le citește.

Îl pusese la punct în mod magistral. Dar și inutil. Și foarte lipsit de maniere, dată fiind situația. Și cine era el ca să vorbească despre minți moarte? Și tocmai vicontelui Goodrich?

Vicontele ridică din umeri și se întoarse cu spatele. Părea să spună că nu se cobora la asemenea insulte.

— Nu l-ai admirat pe Caliban, Mary? întrebă Lord Edmond. Și nu ți-ai dorit să se scoale și să tragă una între ochi tuturor personajelor fățarnice? Eu aș fi făcut un erou din el dacă aș fi fost Shakespeare, zise el și râse. Poate că e mai bine că nu sunt.

— Poate, repetă ea.

Dar nu putea comenta nimic despre Caliban în auzul vicontelui. Cum ar fi putut să îl condamne, când îi luase apărarea în timpul cinei?

— Nu te lași trasă de limbă, spuse Lord Edmond. Cred că îl placi, Mary, dar o știi pentru tine. Cred că femeile admiră uneori ceea ce pare urât și brutal. Vezi frumoasa și bestia și altele asemenea.

— Asta pare să sugereze că femeile tânjesc să fie brutalizate și abuzate, spuse ea. Și nu dovedește mare respect pentru femei sau pentru mintea lor.

— Ah, replică el, devii prea profundă pentru mine, Mary. Nu cred că am menționat abuzul. Se pare că întrerup un tête-à-tête. Am venit doar ca să îmi prezint complimentele. Ne mai vedem, draga mea.

„Draga mea?“ Mary făcu ochii mari.

— Noapte bună, încheie el. Goodrich?

Dar vicontele, care privea spre fosa orchestrei, nu răspunse. Lord Edmond se uită din nou la Mary, îi făcu cu ochiul și ieși din lojă. Ea trase aer atât de adânc, încât se auzi.

— Lady Momington, spuse vicontele. Nu știam că îl cunoașteți atât de bine pe Lord Edmond Waite. Sunteți sigură că e înțelept?

Ea îl privi oarecum surprinsă.

— Ne cunoaștem doar superficial.

— Și totuși, vă spune pe numele de botez?

— Nu i-am permis niciodată s-o facă. A fost impertinent.

— Individul are o reputație dubioasă, mai ales de când a umilit-o pe Lady Dorothea Page într-un mod impardo- nabil. Ați auzit despre asta?

— Da. Și vă asigur că nu îmi place nici mie individul.

— Mă bucur s-o aud. Dacă mi-ați fi făcut un semn, doamnă, i-aș fi cerut în termeni foarte categorici să plece imediat din lojă. Nu îmi place faptul că a venit în această lojă sub privirile atâtor membri ai lumii bune.

„De dragul tău sau al meu?“ ar fi vrut ea să-l întrebe, privindu-l curioasă. Dar el nu i-ar fi oferit răspunsul la întrebare.

Mai târziu, după ce se întoarseră şi ultimii întârziaţi, observă că loja lui Lord Edmond Waite rămase pustie. Şi el nù mai apăru tot restul serii.

Trăsura vicontelui Goodrich îi duse mai întâi acasă pe cei doi Waddington, deşi Mary locuia mai aproape de teatru. Apoi, ea străbătu distanţa aceea scurtă singură cu el.

— Mergeţi la balul de la Menzies? întrebă el.

— Da, răspunse ea şi zâmbi. De-abia aştept. Îmi place să dansez câteodată.

— Cu toţii avem dreptul la câteva distracţii frivole în viaţă. Îmi faceţi onoarea de a dansa setul de început cu mine, doamnă, şi poate un vals mai târziu?

— Mulţumesc mult, răspunse ea. O să le aştept cu nerăbdare.

— Dar asta va fi peste trei zile. Pot să vă scot la o plimbare - mâine? Poate până la Kew?

Kew. Îşi aminti de altă invitaţie la o plimbare acolo.

— Ar fi plăcut. Mi-a plăcut întotdeauna să hoinăresc prin Kew Gardens.

— Atunci, voi veni după dumneata după prânz.

O ajută să coboare când trăsura opri în faţa casei ei şi îi strânse mâna înainte de a o lăsa să plece.

Ajunsă înăuntru, Mary îi dădu pelerina servitorului şi alergă pe scări, foarte mulţumită de seară, dacă îşi scotea din minte singurul episod discordant. Vicontele era un tovarăş plăcut şi inteligent. Şi părea dornic să o vadă din nou - Kew a doua zi şi două seturi de dans cu el la balul familiei Menzies.

„Va fi bine să am din nou un admirator", se gândi ea, „pe cineva interesat exclusiv de mine." Va fi bine să aibă un bărbat la care să viseze. Să poată spera la o posibilă căsătorie. Era pregătită din nou pentru căsătorie, pentru siguranţa că bărbatul ei avea să se întoarcă întotdeauna acasă la ea noaptea. Era pregătită pentru copii. Nu era prea târziu, desigur. Avea doar treizeci de ani.

Şi-l imagină pe viconte, cu trăsăturile lui plăcute şi cu părul blond, uşor rărit. Şi văzu ochii de un albastru pal ai lui Lord

Edmond Waite privind-o pătrunzător.

„Ei bine", se gândi, „măcar am un bărbat nou în viaţa mea, care să mă ajute să alung amintirile." Şi, pe viitor, dacă Lord Edmond avea să încerce să se apropie de ea în timp ce era în compania lui Lord Goodrich, avea să i se spună limpede să dispară.

Mary îşi aminti ce zisese acesta, cum că nu vorbele scrise erau moarte, ci mintea care le citea. Şi zâmbi fără să vrea.

Deci Mary şi Goodrich erau pe cale de a forma o pereche, se gândi Lord Edmond Waite, privindu-i

pe cei doi cum valsau împreună. Mâna lui îi cuprinsese spatele cu un gest posesiv, iar ea îşi ridicase privirea spre el, zâmbind. Ajunsese târziu. Nu avusese chef să treacă prin furcile caudine ale liniei de primire, din moment ce nu primise invitaţie. Dar, aşa cum bănuise, nimeni nu îl împiedică să intre în sala de bal. Şi numai câteva matroane părură să-l observe şi să se uite posesiv la odraslele lor, ca acestea să nu o ia la goană spre el şi să fugă cu el la Gretna[IX], fără multă zăbavă.

Ah! îl văzuse. Şi îşi întorsese brusc capul, iar acum îi zâmbea şi mai hotărâtă lui Goodrich. Era un semn promiţător. Măcar nu era indiferentă. Era al naibii de ostilă, dar ostilitatea era mai bună decât indiferenţa.

Goodrich. Nu făcu nimic ca să îşi şteargă rânjetul de pe faţă în timp ce îşi ducea monoclul la ochi şi îi supraveghea prin el. Nu ar fi putut alege pe cineva mai plictisitor şi mai respectabil nici dacă ar fi încercat. Un stâlp de respectabilitate. Individul întreţinuse aceeaşi amantă, cu câţiva înainte de moartea soţiei sale, şi se zvonea că îi fusese credincios - probabil în afară de cele câteva ocazii în care se culcase cu soţia, cât timp mai trăia. Amanta era acum dolofană ca o matroană şi avea cinci odrasle.

Dar Goodrich era un suflet respectabil. Dacă simţea nevoia să-şi ia altă soţie, cu siguranţă nici nu ar visat să se însoare cu femeia

---

[IX] Sat din sudul Scoției, faimos pentru căsătoriile ilegale: în timp ce în Anglia minorii (persoanele sub 21 de ani) nu se puteau căsători fără acordul părinților, în Scoția băieții se puteau căsători la 14 ani și fetele la 12, cu sau fără acordul părinților, (n.tr.)

care i se dăruise în toţi anii aceştia fără binecuvântarea unui preot şi care îi făcuse cadou o liotă de copii bastarzi. Nu, se căsătorea cu Lady Mornington, care îşi păstrase în mod curios reputaţia respectabilă, deşi avusese o relaţie îndelungată cu un bărbat însurat.

Buzele subţiri ale lui Lord Edmond se arcuiră într-un zâmbet glacial. Se întrebă cât de doritor ar mai fi fost Goodrich să o atingă până şi cu un deget pe Mary dacă ar fi ştiut cu câtă înflăcărare şi lascivitate se dăruise aceasta, cu mai mult de o săptămână în urmă, unui anumit gentleman care nu se afla în prezent în graţiile lumii bune.

Valsul se sfârşi. Lord Edmond înclină capul spre Lady Menzies, care îl zărise de undeva de aproape şi se zgâia acum la el, încremenită. Păşi în direcţia în care o conducea Goodrich pe Mary. Înainte să ajungă la ei, se alăturaseră deja familiilor Hubbard şi Barret. Se înclină în faţa întregului grup.

— O mare înghesuială, zise el, pentru perioada asta târzie a sezonului.

— Da, într-adevăr, răspunse Penelope Hubbard. Tocmai asta spuneam şi noi.

Lord Edmond se întoarse şi se uită la Mary.

— Îmi permiţi? întrebă el, atingându-i carneţelul de la încheietură.

— Dansul acesta e al meu, Waite, spuse ţeapăn vicontele.

Lord Edmond ridică din sprâncene.

— Care?

— Cel pe care ai de gând să-l ceri, răspunse vicontele, fixându-1 cu o privire aspră.

„La naiba", se gândi Lord Edmond, „dacă nu am grijă, va fi un duel în zori." Asta ar fi făcut minuni pentru reputaţia lui. Mai ales dacă trimitea un glonţ între ochii lui Goodrich, aşa cum sigur ar fi fost tentat să facă. Cei cinci bastarzi ar fi fost nevoiţi să înfrunte ziua de mâine ca orfani.

— Chiar aşa, zise el, luând carneţelul de pe mâna lui Mary, care

nu îl opri, şi deschizându-1. Ochii lui îl străbătură rapid. Ah, dar ai uitat să-ţi treci numele, Goodrich. Şi cred că e mai bine aşa. Carneţelul lui Mary îmi spune că ai dansat deja două seturi cu ea. Vrei să-i distrugi reputaţia cerându-1 pe al treilea?

Când ridică privirea, văzu că erau cu un pas mai aproape de duel.

— Carneţelul ei e plin, spuse rar şi clar vicontele, de parcă ar fi vorbit cu un imbecil. Nu este nici un dans liber pentru tine, Waite.

Lord Edmond văzu că celelalte două doamne se foiau, stânjenite. Domnul Hubbard îşi drese glasul.

— Poate că asta trebuie s-o hotărască doamna. Mary?

— Lady Momington pentru tine, replică vicontele. Şi ar trebui să laşi carneţelul acela dacă vrei să-ţi fie bine, Waite.

Câteva persoane din apropiere începură să se uite spre grupul lor.

— Oh, vă rog, spuse Mary. Voi fi fericită să dansez un dans cu dumneata, milord.

— Doamnă, vă asigur că nu sunteţi nevoită să cedaţi în faţa constrângerii, zise vicontele.

Dar Lord Edmond îl ignoră. Se uită în carneţel.

— Un vals? Al doilea set după supeu?

— Da, răspunse ea fără suflare.

El îşi mâzgăli numele în spaţiul aferent acelui set, se înclină în faţa ei şi se retrase în camera în care se jucau cărţi, unde norocul îl însoţi şi câştigă de trei ori la rând.

În timpul supeului, hoinări singur prin sala de bal, prin anticamere şi afară pe balcon, iar când dansul reîncepu, se întoarse în sala de joc mulţumindu-se însă cu rolul de spectator. Ascultă muzica şi aşteptă să se termine primul set.

De data asta, ea nu era cu prietenii ei. Era singură, mergând hotărâtă pe lângă peretele sălii, de parcă s-ar fi îndreptat spre un loc anume. Dar el ştia că făcea asta doar ca să nu fie făcută din nou de râs în faţa prietenilor ei. Buzele lui se curbară.

— Mary? zise el, atingând-o pe braţ. Cred că e dansul meu, nu?

— Da. Faţa ei era palidă şi strângea din dinţi. Nu ţi-am oferit niciodată permisiunea de a-mi folosi numele de botez.

— Mary, zise el încet, cuprinzând-o în braţe în timp ce muzicanţii se pregăteau să cânte. Am făcut dragoste cu tine. De trei ori. Şi tu cu mine. Trebuie să mă adresez protocolar?

Ea îl privi în ochi.

— Nu o să mă laşi să uit asta niciodată, nu?

El se întrebă din nou de ce o urmărea atât de neobosit. Era mult mai bătrână şi mai ştearsă decât majoritatea dansatoarelor. Cel puţin, credea că aşa era. El nu-şi mai amintea dacă era drăguţă sau ştearsă, bătrână sau tânără. Era Mary.

— Vrei să spui că ai uita dacă eu nu ţi-aş aminti? replică el. Nu cred. Cred că îţi aminteşti în fiecare clipă, în fiecare zi. Cred că retrăieşti întâlnirile acelea în fiecare noapte. Nu poţi s-o negi, nu?

Muzica începu, şi el se mişcă odată cu ea, observând din nou cât de mărunţică era - de-abia îi ajungea la umăr - şi cât de zveltă. Păşea uşor şi se plia după el. Era o dansatoare bună.

— Îmi place rochia asta, spuse el, uitându-se la rochia de mătase de un verde pal, şi îmi plăcea şi cea de culoarea piersicii pe care o aveai în salon. Îţi stă bine în culori pale. Ai un caracter suficient de puternic cât să nu trebuiască să te ascunzi în spatele nuanţelor vii - ca rozul pe care îl purtai la teatru.

Ea se uita ţintă la umărul lui. Se părea că nu avea de gând să-i răspundă.

— Tu i-ai dat lui Goodrich permisiunea de a mă trimite la plimbare? Atitudinea lui mi s-a părut foarte neplăcută.

— Da, răspunse ea, cu faţa animată din nou de furie. I-am dat-o. Dar tu nu ai habar de cerinţele bunelor maniere, nu? Dacă nu aş fi fost de acord să dansez cu tine, ar fi avut loc o scenă urâtă. Eu am ales să evit scena.

— Mă bucur. Nu mi-ar fi plăcut să-i trag un pumn în nas, Mary, sau să îndrept un pistol în direcţia lui, mâi- ne-dimineaţă.

Ea inspiră adânc.

— Ai fi făcut asta fără să te gândeşti la nefericirea pe care ai fi

produs-o atâtor oameni, nu? Fără să te gândeşti la reputaţia mea.

— Nu îmi place să fiu atacat de câinii de pază, Mary. Poate că ar trebui să ştii asta de acum înainte. Nu mi-ar plăcea să îl rănesc pe Goodrich sau pe alţii. Ceartă-te cu mine faţă în faţă. Sau nu ai curajul s-o faci?

— Nu vreau să mă cert cu tine, sâsâi ea, sau să conversez cu tine, sau să am altceva de-a face cu tine. Vreau să ieşi din viaţa mea. Complet, imediat şi pentru totdeauna. Dar tu nu crezi asta, nu?

— Nu. Sau cel puţin nu accept. Vezi tu, Mary, eu te vreau în viaţa mea. Complet şi imediat - şi da, poate şi pentru totdeauna. Cred că această conversaţie devine cam prea intensă pentru toţi ochii aceştia care ne scrutează. Are nevoie de mai multă intimitate.

O purtă dansând afară, pe balconul de piatră. Era o noapte cam răcoroasă. Afară mai era un singur alt cuplu, care se întorcea deja înăuntru.

Lord Edmond Waite şi Mary dansară singuri. Şi în tăcere. Ea nu reluă imediat cearta, şi nici el nu o făcu. Observă că ea dansa cu ochii închişi. Aşa că o trase puţin mai aproape şi inhală mirosul ei.

Trecuseră opt zile. În momentul acesta din noapte, probabil că furtuna izbucnise deja. El o ţinea în braţe. Sărutând-o. Poate că era deja pe cale să o întindă pe masă. Poate că era deja înăuntrul ei.

Dacă ar fi fost acum opt zile, ar fi avut de aşteptat tot restul nopţii. Dumnezeule, dacă ar fi posibil să dea ceasul în urmă. Dacă ar fi fost cu opt zile în urmă...

Mary!

Se uită în jos la ea şi îşi dădu seama, şocat, că se îndrăgostea de ea.

Că se îndrăgostise deja.

CAPITOLUL 6

Aerul de pe balcon era răcoros. Binefăcător de răcoros - pentru că în sala de bal se încălzise prea tare. Muzica era încântătoare, genul care te făcea să te mişti fără să vrei. Probabil că valsul era cel mai minunat dans din lume. Mary hotărî să îşi ţină ochii închişi. Îşi dori ca partenerul ei să păstreze tăcerea. Voia să creadă că valsa oriunde în altă parte, cu orice alt partener, mai potrivit.

— Mary, şopti el mângâietor.

Îşi ţinu răsuflarea, dar el nu continuă. Rămase cu ochii închişi şi dansară în continuare. Până când el o învârti şi apoi se opriră. La spatele ei era ceva tare şi rece - balustrada de piatră. Ceva îi mângâie obrajii - frunzele uneia dintre plantele din vasele mari, aşezate la intervale egale de-a lungul balconului. Deschise ochii. Probabil erau mai mult de jumătate ascunşi de plantă. El stătea foarte aproape, ţinând-o încă de mijloc, cu mâna pe mâna ei. O privea stăruitor.

— Mary.

— Am dansat cu tine, răspunse ea, înfuriindu-se din nou. M-am străduit să fiu politicoasă şi să nu mă mai cert cu tine. Dar e mai mult decât de-ajuns. O să mă întorc în sala de bal chiar acum - singură. Şi o să-ţi cer, milord, să mă laşi în pace pe viitor. Să mă laşi cu totul în pace. Nu vreau nici să-ţi mai vorbesc vreodată.

Drept răspuns, el îşi plecă uşor capul şi o sărută.

O mână a ei nu era liberă - el o ţinea strâns. Cu cealaltă, îl împinse de umăr şi îl pălmui, îndepărtându-şi faţa de a lui. Se luptară în tăcere până când el o prinse de ambele mâini. I le ţinu strânse la pieptul lui până când ea renunţă la luptă.

— Vrei să ţip? îl întrebă ea. Asta vrei? încă un scandal? îţi promit că nu vei mai obţine nimic de la mine, milord, fără o scenă foarte zgomotoasă. Dă-mi drumul, te rog.

— Mary, zise el, fără nici o intenţie de a o elibera, ne-a fost bine împreună. Mai mult decât bine. Cel mai bine. Ar putea fi aşa din nou - şi din nou, şi din nou.

— Îmi faci greaţă. Greaţă fizică. Îmi vine să vomit. Eşti atât de pervertit, încât îţi place să urmăreşti femeile cărora le vine să vomite numai când se gândesc la tine?

— Săptămâna trecută nu ai vomitat. Mi-ai dăruit exact la fel de mult pe cât ai primit. Te-ai bucurat de fiecare moment. O privi îndelung, în tăcere. Reputaţia mea e de vină? Faptul că ştii că am avut multe femei şi că am părăsit recent o lady la altar ca să fug cu alta? Zvonurile despre excesele şi viaţa mea nesăbuită? Asta e?

— Da, răspunse ea cu buzele strânse. Exact asta. Ciudat ca o femeie să evite un asemenea bărbat, nu-i aşa? Şi, pe deasupra, unul care şi-a omorât fratele şi mama, dacă e să dăm crezare tuturor poveştilor care se aud.

Ar fi vrut să nu se lase împinsă de furie şi să nu fi rostit ultimele acuzaţii. Nu ştia nimic sigur. Şi, de obicei, trata cu dispreţ bârfele neîntemeiate. Buzele lui se subţiată şi se curbară într-un rânjet batjocoritor. Nările îi fremătară şi ochii lui o sfredeliră.

— Ah, ai auzit-o până şi pe asta, nu? Ei bine, e adevărat, Mary. I-am omorât. Te temi să nu te omor şi pe tine? Să nu-ţi pun mâinile în jurul gâtului şi să te sugrum? Vorbele îi fură urmate de acţiune, numai că nu o strânse. Ar fi o metodă nouă pentru mine. Pe ei nu i-am omorât aşa. Te temi?

— Nu, răspunse ea, păstrându-şi vocea calmă. Nu mă tem de tine, milord. Dar minţea. Îşi dădu seama că îi era teamă, o teamă de moarte. Nu se temea că ar fi omorât-o. Nu acolo şi atunci, oricum. Însă se temea că, orice i-ar fi spus, nu avea s-o lase în pace. Se temea că nu avea să scape niciodată de el. Şi se temea poate puţin şi de ea însăşi.

— Mincinoaso. Mary, ţi-a trecut vreodată prin cap că toate poveştile pe care le-ai auzit şi toate etichetele care mi-au fost puse nu mă reprezintă în totalitate? Nu te-ai gândit că poate există multe altele de aflat despre mine?

— Înseamnă că vei încerca să negi totul? Că mă vei face să cred că eşti un cetăţean cinstit şi de treabă?

— Ar fi cam greu. Nu, totul este adevărat, Mary, tot ce ai auzit

şi multe altele, pe care nu mă îndoiesc că nu le-ai auzit. Dar, chiar şi aşa, există o mare parte din mine - o foarte mare parte - care nu e cuprinsă în imaginea asta atât de publică. Nu simţi nici o curiozitate de a afla ceea ce încă nu ştii?

— Nu. Absolut nici una.

— Mary Gregg, Lady Mornington, văduva lui Lord Momington, colonel de guarzi, fostă amantă a contelui de Clifton, pedantă, amfitrioana unuia dintre cele mai respectate saloane literare din Londra. Asta e totul? Asta e Mary Gregg?

— Bineînţeles că nu. Detaliile acestea nu îţi spun cine sunt, numai ce sunt sau am fost. Şi nici măcar nu sunt adevărate toate. Nu mă cunoşti deloc, milord.

— *Touché.*

Ea îşi dădu seama că încă ţinea mâinile pe pieptul lui, deşi nu mai erau prizoniere. Mâinile lui erau acum pe mijlocul ei.

— Nu vreau să port discuţia asta cu tine, zise ea. Cred că valsul e aproape pe sfârşite. Şi am promis altcuiva următorul dans.

— Dacă nu ar fi întuneric aici, ţi-aş deschide carneţelul ca să văd dacă spui adevărul, Mary. Dar nu contează. Valsul nu e chiar terminat. Sărută-mă.

Ea îşi privi ţintă o mână.

— Te rog. Lasă-mă să plec. Nu vreau să fiu nevoită să ţip.

— Sărută-mă, repetă el, şi plecă uşor capul ca să o sărute pe gât, lângă ureche.

Ea închise ochii şi înghiţi în sec.

— Sărută-mă, şopti el, cu buzele la un centimetru de buzele ei.

— Te rog.

— Mary, şopti el din nou lângă buzele ei. Mary.

— Te rog, repetă ea.

Şi îi puse o mână pe umăr, în spatele gâtului, lăsând capul într-o parte, cu buzele tremurând sub atingerea uşoară a buzelor lui.

— Mary. Sărută-mă.

Ea îl sărută, trăgându-i capul cu mâna, deschizând gura ca să facă loc limbii lui. Şi durerea aceea apăru din nou, de o sută de ori

mai intensă, şi ştiu că el o putea satisface. Că avea să o facă. Una din mâinile lui coborî pe spatele ei şi o trase spre umflătura dintre picioarele lui. Ea se apăsă şi mai tare.

Şi apoi puse amândouă mâinile pe umerii lui, înde- părtându-l, şi îşi feri capul.

— Acum, trebuie să fii mulţumit. Am făcut-o, aşa că poţi să pleci. Te rog!

— M-ai sărutat numai ca să îmi faci pe plac?

— Cum altfel să scap de tine?

— Mary, minţi de îngheaţă apele. Trupul tău e mult mai sincer. Trupul tău recunoaşte că mă doreşte, că e sortit să fie al meu. De ce nu vrei s-o recunoşti şi tu?

Ea întoarse din nou capul şi îl privi.

— Aspectul fizic e singurul care contează pentru tine, nu? Dacă aş recunoaşte că sunt atrasă de tine în modul fizic cel mai grosolan, ai triumfa, nu-i aşa, şi ai simţi că asta e destul? Pentru tine nu ar conta că nu te plac, că nu te respect şi că m-aş dispreţul pentru tot restul vieţii pentru că am dat frâu liber celor mai grosolane instincte.

— Atunci, vrei să îţi negi trupul? E un lucru regretabil, Mary. Trebuie să trăim în interiorul trupurilor noastre pentru tot restul vieţii.

— Unii dintre noi au şi minte cu care să trăiască. Şi conştiinţă.

El zâmbi pieziş.

— Ah, foarte frumos din partea ta să-mi explici asta. M-am întrebat adesea ce poate da sens vieţii acelora care nu se lasă în voia trupului, ca mine.

Ea înghiţi în sec.

— Te doresc, Mary, şi sunt hotărât să te am. Nu doar dintr-o pornire egoistă, ci pentru că ştiu că şi tu mă doreşti şi pentru că am ciudata convingere că putem găsi puţină fericire împreună. Nu mai lupta cu mine. Te asigur că e o luptă fără rost. Lăsă mâinile în jos şi se îndepărtă de ea. Dar destul pentru seara asta. E timpul să găsesc câteva sticle pe care să le beau până la fiind, şi câţiva

berbeci tineri bogaţi şi nesăbuiţi pe care să-i jumulesc de avere la masa de joc, şi o târfă disponibilă cu care să petrec ce mai rămâne din noapte.

— Pot să trăiesc şi fără să ştiu detaliile astea, spuse ea rece.

— Ei bine, asta se aşteaptă de la mine, nu-i aşa, Mary? Nu e mai bine să ştii sigur decât să îţi imaginezi doar? Dacă nu ţi le-aş fi spus, te-ai fi temut că îmi făceai o nedreptate imaginându-ţi-le.

Ea se încruntă.

— Te urăşti, nu-i aşa?

El zâmbi larg şi trase aer, gata să vorbească. Dar cuvintele nu fură rostite.

— Lady Momington, spuse vocea vicontelui Goodrich de undeva de după planta din vas, pot să vă însoţesc înapoi în sala de bal, doamnă? Sau aţi vrea să vă arunc mai întâi, ah, peste balustradă partenerul de dans?

Un colţ al gurii lui Lord Edmond se ridică într-un zâmbet. Rămase foarte liniştit şi o privi pe Mary în ochi.

— Stăteam de vorbă, răspunse ea. Dar aud că valsul s-a terminat. Vă voi fi recunoscătoare dacă mă veţi conduce, milord.

Deşi se uita la Lord Edmond, i se adresa vicontelui. Apoi, păşi într-o parte, ocolindu-1. El nu se mişcă, nici ca s-o ajute, nici ca s-o oprească.

— Noapte bună, Mary, zise el încet. Iţi mulţumesc pentru dans şi pentru conversaţie.

— Noapte bună, milord, răspunse ea, aşezându-şi mâna pe mâneca vicontelui.

El nu credea în dragoste. Dragostea aducea numai durere şi amărăciune. Dragostea ruina viaţa, lipsind-o de orice înţeles şi orientare. El credea doar în poftă, în satisfacerea pornirilor trupului. Şi da, ea avusese dreptate. Numai fizicul conta. Nimic altceva. Nu mintea. Nu conştiinţa. Ce îi păsa lui de conştiinţă? Conştiinţa îl torturase odinioară, până când ajunsese să se întrebe dacă avea să sfârşească la Bedlam sau în iad, ucis de propria lui mână. Cumva, evitase Bedlamul, şi mâna îi tremurase ca o frunză

de toamnă când îşi dusese pistolul de duel mai întâi la tâmplă şi apoi în gură. Fusese mult prea laş ca să apese pe trăgaci.

Da, credea doar în poftă. Ea era a naibii de bună în pat, mai bună decât orice femeie pe_ care o avusese vreodată, şi de asta o dorea mai mult. Îi dorea trupul. Nu îi păsa de mintea ei, de sentimentele ei sau de toate celelalte lucruri care erau doar un adaos al trupului ei. Îi dorea trupul. Pofta era totul.

Nu credea în dragoste.

Şi totuşi, în cele două zile care urmară balului de la Menzies, băutura păru să-şi piardă puterea de a-1 îmbăta, jocurile nu îl mai amuzară şi târfele nu îi mai uşurară trupul. Aşa că renunţă la toate, aruncând o carafă plină de coniac în şemineu în cea de-a doua noapte, târziu - noaptea salonului ei literar, de care se ţinu departe -, după ce mai înainte abandonase o partidă de cărţi pe care era pe cale de a o câştiga, astfel că jucătorii şi spectatorii rămaseseră cu gura căscată, privindu-1 neîncrezători.

Şi, înainte de a merge acasă şi de a trânti carafa, dusese o târfuliţă delicioasă în camera lui stacojie, se aşezase şi o privise dezbrăcându-se şi apoi îi poruncise să se îmbrace din nou,_ în timp ce el ieşea din cameră ca să cheme trăsura. Ii plăti serviciul dublu - doar pentru că se dezbrăcase sub privirile lui şi se îmbrăcase în timp ce el ieşise după trăsură.

Trupul ei era de două ori mai voluptuos decât al lui Mary.

In cea de-a treia zi, se prezentă în faţa uşii lui Mary şi îşi lăsă cartea de vizită. In următoarele şase zile, repetă acţiunea. De fiecare dată, majordomul îi spuse că ea ieşise, iar el plecă fără să conteste mesajul. O dată o văzu plimbându-se în parc în landoul lui Goodrich, îşi îndreptă intenţionat calul ca să treacă pe lângă ea şi apoi îşi ridică pălăria şi o privi atât de insistent, încât ea roşi şi îl salută cu un semn din cap. Apoi, el plecă mai departe, fără să încerce să converseze cu ea.

Se zvonea că Goodrich o curta la modul cel mai serios.

În toată această săptămână, nu încercă să descopere unde era. Îi voia trupul, nu pe ea. În Londra, erau o mie de femei singure, cu

trupuri mult mai atrăgătoare decât al lui Mary, şi multe dintre ele erau şi disponibile. Avea să-şi aleagă altă femeie şi să o înveţe să acţioneze aşa cum acţionase Mary pentru el, ba chiar mai bine. Ea nu îl voia. Ei bine, atunci avea să o uite. Pentru el, ea nu conta. El credea doar în poftă, nu în dragoste.

Dar, într-o noapte, târziu, se aşează în budoarul lui, privindu-şi ţintă cizmele şi amintindu-şi că ea îl sărutase la balul Menzies şi că pentru câteva momente fusese fierbinte şi dornică în braţele lui, gata să i se dăruiască dacă ar fi dorit-o. Şi se trezi în mai mult de o noapte excitat şi amintindu-şi cum se lipise de el la bal, dorindu-1 înăuntrul ei.

O blestemă şi o înjură. Îi evocă imaginea în minte şi critică fără milă fiecare aspect al înfăţişării ei. Picioarele îi erau prea scurte, şoldurile prea înguste, sânii prea mici, tot trupul prea bondoc, părul prea lipsit de feminitate, faţa prea ştearsă, ochii prea... Clătină din cap. Ei bine, avea o trăsătură frumoasă. Una singură! Şi era prea bătrână şi prea înţepată şi avea multe lucruri care lui nu îi plăceau.

Era aproape ridicol ca el, care se considerase întotdeauna un cunoscător în .materie de femei, să nu-şi poată scoate din minte o femeie pe care nimeni nu o etichetase niciodată în auzul lui ca drăguţă, încântătoare, atrăgătoare sau demnă de a te culca cu ea. Dacă s-ar afla, s-ar face de râs - şi avea să se afle dacă nu uita de ea cât mai repede - fiindcă o urmărise cu insistenţă pe foarte ştearsa şi banala Lady Mornington şi fusese respins. Oamenii ştiau deja că fusese respins de Felicity Wren, dar măcar Felicity era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea.

Dar Mary! Buzele i se curbară în semn de dispreţ - dispreţ pentru propria lui reacţie faţă de ea.

La următoarea ei serată literară - auzise că avea o doamnă care scria romane şi un poet mai bun decât Pipkin pe lista de invitaţi - apăru din nou în pragul casei ei. Dar nu vru să profite de faptul că ea ţinea casa deschisă. Îşi trimise cartea de vizită, cu o notă mâzgălită pe spate. Şi aşteptă răspunsul ei, întrebându-se ce avea

să facă dacă ea îl ignora sau cerea să i se spună că nu era acasă.

Rămase pe holul casei ei şi se înclină în faţa lui Sir Henry şi a lui Lady Blaize, care intrară şi înmânară majordomului hainele, înainte de a se îndrepta spre salon. Zâmbi rece când Lady Blaze îl ignoră făţiş şi Sir Henry se mulţumi să se încrunte şi să clatine din cap într-un fel care putea fi considerat salut.

Ce netoţi! Chiar credeau că îi păsa?

Uşa de la intrare se deschise din nou, şi vicontele Goodrich apăru aproape în momentul în care Mary ieşi din salon, cu cartea de vizită a lui Lord Edmond în mână.

— Ah, zise Lord Edmond. Eternul triunghi.

Vicontele se întoarse brusc spre el, cu ochii mijiţi.

— Lady Mornington, spuse el, Lord Edmond Waite e un oaspete invitat?

— Nu am trimis invitaţii pentru seara asta, răspunse ea.

— Îl doriţi aici? întrebă el.

Ea nu răspunse.

— Waite, zise vicontele, poţi să pleci de bunăvoie sau poţi alege să fii dat afară. Pentru mine e totuna, deşi cred că aş prefera ultima variantă. Ce va fi?

— A doua, dacă vrei să-ţi turtesc şi nasul, în acord cu restul feţei, răspunse rece Lord Edmond. Nu ştiam că e casa ta, Goodrich. Vreau să vorbesc ceva cu Lady Mornington. Aştept răspunsul ei.

— Răspunsul ei e nu, zise vicontele. Ai cinci secunde să dispari.

— Mary? întrebă Lord Edmond calm şi fără grabă.

— O să vorbesc cu el un minut, milord, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru grijă, dar sunt în casa mea, în siguranţă.

În tot timpul în care vorbi se uită la Lord Edmond.

— Poate ar trebui să rămân şi să mă asigur de asta, zise vicontele, iar Lord Edmond zâmbi, privind-o pe Mary în ochi.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, dar nu va fi necesar.

— Şterge-o din raza pumnilor mei cât mai poţi, zise Lord Edmond.

— Şi nici asta nu va fi necesar, afirmă ea cu fermitate. Nu va

exista violenţă în casa mea şi nu se va vorbi despre violenţă, domnilor. Lord Goodrich, vei găsi câţiva oameni adunaţi deja în salon. Lord Edmond, vrei să vii, te rog, pe aici?

11 conduse prin hol în ceea ce părea a fi o cameră de dimineaţă. La o fereastră era un birou presărat cu hârtii, pe mese erau împrăştiate câteva cărţi, iar pe braţul fotoliului din faţa lui se aflau un gherghef cu o broderie şi o mulţime de jurubiţe de mătase viu colorate. Era clar că era o încăpere des folosită. O încăpere feminină şi confortabilă.

Ea se întoarse cu faţa spre el, iar el închise în tăcere uşa.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea, ridicând cartea de vizită într-o mână.

— „Dacă nu eşti acasă nici de data asta, voi fi forţat să te răpesc“? Speram să provoace exact reacţia pe care a provocat-o. Speram că mă vei primi.

— In salonul meu? Ştiai că nu ai nevoie de invitaţie ca să intri, milord. Nu ai fi fost întors din drum. Deşi nu ai fi fost nici binevenit, bineînţeles.

— Mary, nu ştii cât de mult mă răneşti. Sunt om. Am şi eu sentimente.

Ea râse scurt.

— Ia te uită, la fel şi eu.

— Am renunţat la jocuri de noroc, băutură şi târfe. Nu m-au atras deloc săptămâna trecută. Am dus o fată în camera în care te-am dus pe tine, Mary, şi nu am putut să fac nimic cu ea în afară de a o trimite acasă cu o plată generoasă în mână. Nu am putut să mă culc cu ea pe patul pe care m-am culcat cu tine şi să fac cu ea lucrurile pe care le-am făcut cu tine.

Ea roşi. O văzu înghiţind în sec.

— Marea reformă, zise ea. Treizeci de ani sau mai bine de dezmăţ şterşi printr-o singură săptămână de abstinenţă, şi acum eşti demn să mă angajezi ca amantă. Trebuie să cad în braţele tale?

— Dacă vrei. Aş fi surprins, dar te-aş prinde strâns destul de repede.

Ea râse din nou.

— Ieşi şi nu mă mai face să pierd timpul. Am oaspeţi de întreţinut.

— Nu chiar treizeci de ani. Dar trebuie să admit că au fost destui. Şi săptămâna asta a durat mai mult decât o veşnicie. Mai mult decât o săptămână. Vrei să-mi oferi o şansă, Mary?

— O şansă? Ea râse neîncrezătoare. O şansă pentru ce?

El ridică din umeri.

— O şansă ca să îţi arăt că amantul tău nu va fi un beţiv afemeiat. O şansă ca să îţi arăt că în mine există mai mult decât cunoşti.

Ea închise ochii.

— Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă cu adevărat. Încerci să mă convingi că în viaţa ta a avut loc o transformare miraculoasă, şi totuşi poţi să scrii pe spatele cărţii de vizită că mă vei răpi dacă nu vorbesc cu tine şi să îl ameninţi cu violenţa pe Lord Goodrich, care voia să mă protejeze?

— El a fost primul care s-a oferit să mă scoată afară.

— Pentru că ştia că nu erai invitat, nici bine-venit. Pentru că ţine la mine.

— Te culci cu el?

Ochii ei se măriră, şi ea roşi din nou.

— Ieşi de aici, sâsâi ea.

— O să-l omor dacă o faci.

Ea strânse din dinţi, îşi prinse rochia în mână şi trecu rapid pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. Dar el o prinse de mână şi o întoarse cu faţa la el. Şi îşi lipi buzele de buzele ei, lăsând-o liberă un moment - un moment în care ea s-ar fi putut îndepărta, dar nu o făcu - ca să o prindă în braţe şi să o tragă spre el.

Preţ de câteva secunde, ea îi răspunse cu pasiune la sărut, apoi se lăsă tot mai moale în braţele lui. Când el înălţă capul, ea plângea cu suspine întretăiate.

— Te urăsc, spuse când putu. Şi mă tem atât de tare de tine. Nu mai ştiu ce să fac, mă tem atât de tare.

El o trase aproape şi o prinse într-o strânsoare de oţel.

— De ce? o întrebă. Pentru că te doresc? Pentru că am ucis? Pentru că mă doreşti?

— Pentru că nu vrei să accepţi refuzul meu. Pentru că nimic din ce fac sau spun nu te convinge că nu vreau să am de-a face cu tine. Pentru că mă tem că nu voi scăpa niciodată de tine.

— Şi pentru că o parte din tine nu vrea să scape? Renunţă, Mary. Vino în pat cu mine. Fii amanta mea. Lasă-mă să-ţi dovedesc că nu sunt un monstru şi că ceea ce s-a întâmplat între noi cu mai puţin de trei săptămâni în urmă a fost doar preludiul unei relaţii minunate.

— Înţelegi ce vreau să spun? zise ea, plângând zgomotos pe lavaliera lui.

El o trase spre el, legănând-o până se linişti.

— Oferă-mi doar o şansă. Vino mâine cu mine. Va fi o petrecere în aer liber la Richmond. Organizată de Lady Eleanor Varley - mătuşa mea. Nu există femeie mai respectabilă în toată Anglia. Singurul lucru mai puţin respectabil pe care l-a făcut vreodată a fost să se asocieze cu mine când... ei bine, după ce mi-am omorât fratele şi mama. Ea a fost singura - chiar singura. Îşi lipi obrazul de creştetul ei şi inspiră adânc. Vino cu mine acolo, Mary.

Ea nu răspunse mult timp. Dar, în cele din urmă, înălţă capul şi îl privi cu ochii înroşiţi.

— Da, voi veni, spuse ea, astfel că el o strânse din nou în braţe. Dar cu o condiţie.

— Care?

— Ca poimâine, dacă simt în continuare ce simt acum - şi te avertizez că nici un lucru din lume nu mă poate face să mă răzgândesc -, să îmi accepţi respingerea şi să mă laşi în pace.

El se gândi.

— Nu cred că pot să fac asta, Mary.

— Atunci, nu vin.

El o privi îndelung în ochi.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Promit.

Îi privi ochii luminându-se triumfători şi înghiţi în sec.

— Voi veni să te iau după prânz.

— Da. Ea îi zâmbi. Voi fi gata.

— Şi dornică să se termine ziua şi legătura asta care nu a fost niciodată chiar o legătură.

— Da, admise ea şi continuă să zâmbească.

El lăsă braţele în jos. Îşi simţea trupul greu, de parcă ar fi fost de plumb. Inclusiv inima îi era grea. Ce promisese? Ce făcuse? Puse mâna pe mânerul uşii şi se opri ca să se uite înapoi la ea.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş spăla pe ochi cu apă rece înainte de a mă întoarce în salon.

Ea încă zâmbea.

— Da, răspunse.

— Noapte bună, Mary.

— Noapte bună, milord.

El ieşi şi lăsă uşa deschisă.

CAPITOLUL 7

Era o zi frumoasă. Bineînţeles, se gândi Mary, aşa trebuia să fie. Era prea mult să speri că s-ar fi putut întâmpla ceva care să anuleze petrecerea în aer liber organizată de Lady Eleanor Varley. Soarele strălucea pe cerul fără nici un nor. Şi era cald, dar nu foarte înăbuşitor, descoperi ea când merse la bibliotecă la sfârşitul dimineţii.

Ar fi preferat să facă orice altceva în afară de lucrul pe care se pregătea să-l facă, dar se consola cu gândul că era pentru ultima dată. Odată ce se termina ziua, se termina şi tot şirul de evenimente neplăcute care începuseră odată cu furtuna de la Vauxhall - dacă el era cât de cât gentleman, bineînţeles. Dacă îşi respecta promisiunea. Ciudat era faptul că seara trecută ea nu se gândise că era posibil ca el să-i fi promis doar pentru că promisiunile nu însemnau nimic pentru el. II crezuse.

Penelope fusese tulburată. Probabil că Lord Goodrich îi spusese că Lord Edmond venise acasă la ea şi că vorbise între patru ochi cu el.

— Mary, spusese ea, a făcut o pasiune pentru tine. Eşti chiar sigură că nu îi împărtăşeşti sentimentele? Oh, te rog să spui că nu. Dacă i le împărtăşeşti, până la urmă, vei fi rănită.

— Nu simt nimic faţă de el, spusese ferm Mary. Şi el mi-a promis, Penny, că începând cu ziua de poimâine mă va lăsa în pace.

Dar prietena ei nu păruse convinsă.

— Ar fi mai bine să-i ceri lui Lord Goodrich să te protejeze. Sau, şi mai bine, să te logodeşti cu el. Lord Edmond Waite nu ar putea să conteste asta. Deşi logodna nu înseamnă foarte mult pentru el.

Dar Mary se gândi că nu se putea logodi cu un om care nu i-o ceruse.

Vicontele fusese enervat.

— Ar fi trebuit să mă laşi să îl scot afară în lovituri de cravaşă, Lady Mornington, spusese el când ea se întorsese în cele din urmă

în salon, după ce stătuse multă vreme în camera ei, spălându-şi ochii. Nu merită onoarea de a fi provocat la duel. Şi dumneata nu trebuia să-i permiţi să te hărţuiască şi să te oblige să porţi o conversaţie particulară cu el.

— Iţi mulţumesc, dar nu am fost hărţuită.

— Cu ce ai fost de acord? întrebase el când ea îi spusese despre petrecerea în aer liber. Ai fost de acord să îl laşi să te conducă? Nu pot decât să îmi exprim cea mai profundă dezaprobare, doamnă.

Dar, când auzise asta, ea ridicase bărbia.

— Iţi amintesc, milord, că sunt liberă să fac ce îmi place.

El îi luase mâna în mâinile lui, fără să ţină seama de grupurile de oaspeţi adunaţi în salon.

— Scuzele mele. Numai grija pentru siguranţa dumi- tale m-a făcut să spun asta, doamnă. Îmi dau seama că Waite şi-a impus atenţiile, iar dumneata, care eşti o lady, nu ai reuşit să îl descurajezi într-o manieră convingătoare. Permite-mi să te protejez. Trimite-i vorbă că mâine ai o obligaţie anterioară faţă de mine, de care ai uitat. Şi lasă-mă să stau cu dumneata în noaptea asta, pentru cazul în care se întoarce.

Oh, nu. Asta nu. Asta era tot ce dorea şi vicontele Goodrich de la ea? Probabil o considerau o pradă uşoară atât el, cât şi Lord Edmond Waite - şi poate şi alţii. Era o văduvă, şi toată lumea credea că îşi luase un amant la câţiva ani de la moartea soţului ei. Îi păru pentru prima dată rău că ea şi Marcus nu făcuseră nimic pentru a infirma zvonurile, alegând în schimb să râdă de ele. Dar ea nu era o femeie imorală. Aveau să-şi dea seama de asta rău cu toţii. „Şi totuşi", se gândi ea stânjenită, „sunt o femeie care şi-a petrecut noaptea în cuibul vulgar de dragoste al unui libertin notoriu - fără să fiu deloc forţată."

— Mulţumesc, răspunsese ea, dar am acceptat invitaţia lui Lord Edmond, şi nu mă tem pentru siguranţa mea.

El îi dăduse drumul la mână, şi se despărţiseră, ames- tecându-se cu oaspeţii. /) //

Pentru petrecerea în aer liber, Mary alese o rochie de un galben

strălucitor. O puse chiar pe cameristă să o scoată din garderobă şi să o calce. Dar, în ultimul moment, îşi schimbă hotărârea şi se îmbrăcă în rochia ei înflorată din muselină albastră. „El a spus că îmi stă mai bine în culori pastelate", se gândi fără să vrea. Bine-înţeles că asta nu avea nimic de-a face cu faptul că se răzgândise. Numai că se întrebase întotdeauna dacă îi stătea bine în galben. Avea bănuiala că o făcea să pară pământie.

El veni mai devreme decât se aşteptase ea, deşi era pregătită. După-amiaza de-abia începuse. Îşi strecură picioarele în papucii albaştri, legă panglicile albastre ale bonetei din paie cu borul tivit cu albăstrele şi îşi trase mănuşile. Se uită în oglindă, mulţumită de rezultat.

Şi el păru mulţumit. Când coborî scările, o măsură cu evidentă apreciere. Nu era un lucru demn de un gentleman, dar ea nu se mai aştepta ca el să se poarte ca un gentleman.

— Arăţi încântător, Mary, zise el, întinzându-i mâna când coborî ultima treaptă. Ca o floare delicată.

— Mulţumesc, răspunse ea, aşezându-şi mâna în mâna lui.

„Parcă ne-am fi înţeles dinainte cum să ne îmbrăcăm", se gândi ea. El purta o haină albastră dintr-o stofă foarte fină, pantaloni de un galben-închis şi cizme Hessian înalte, cu carâmbii albi. Aproape că îi venea să îi întoarcă lauda. În ciuda feţei cam înguste, cu nasul proeminent şi buzele subţiri, era un bărbat chipeş. Şi ochii lui albaştri, deşi cam prea deschişi, îl făceau deosebit. Te captivau.

— Eşti gata? întrebă el. Mă temeam să nu fi venit prea devreme. Dar m-am gândit să ajungem înaintea mulţimii de invitaţi, ca să poţi vorbi pe îndelete cu mătuşa mea. O cunoşti? Cred că vă veţi înţelege foarte bine.

— Am văzut-o de câteva ori. Nu ne-am cunoscut niciodată.

Lady Eleanor Varley era o doamnă foarte pedantă, cunoscută pentru opiniile puternice şi manierele directe. Mary nu ştiuse că era mătuşa lui Lord Edmond - şi o mătuşă care păstrase relaţiile cu el, în ciuda tuturor lucrurilor. Poate că nu era chiar atât de

pedantă, până la urmă.

El adusese un landou deschis. Era perfect pentru vremea de afară. Dar era şi foarte public. Se părea că voia să o arate lumii, aşa cum făcuse şi în parc, cu două săptămâni în urmă.

— E o zi frumoasă, spuse ea când landoul porni din Portman Place.

— Da, este. Mătuşa a comandat, fără îndoială, tocmai o asemenea vreme. Dar, dacă tot am o singură zi cu tine, Mary - o jumătate de zi, de fapt -, nu am de gând să o petrec vorbind despre vreme.

Ea îl privi bănuitoare. Unde o ducea? El păru să-i citească gândurile.

— Şi nu, asta nu înseamnă că aş avea de gând să te duc pe sus într-un loc convenabil de izolat. Nu cred că mătuşa are asemenea locuri pe domeniul ei. Şi nu am poruncit în taină vizitiului să ne ducă la, ah, reşedinţa mea secundară.

— Foarte bine. Pentru că aş face o scenă teribilă.

— Şi oricum asta nu ar servi scopurilor mele. Am jumătate de zi în care să te conving că merit să fiu cunoscut de tine, până la urmă.

Ea întoarse capul şi privi clădirile din cealaltă parte a străzii.

— Povesteşte-mi despre tine. Căsătoria ta cu Mor- nington a fost, intr-adevăr, o uniune din dragoste? De ce te-ai hotărât să urmezi armata? De ce nu au existat copii? Sunt impertinent?

Bineînţeles că era. Dar măcar o ajuta să străbată lungul drum spre Richmond cu relativă uşurinţă. Ar fi fost dificil să umpli atâta timp vorbind despre nimicuri.

— A fost o uniune din dragoste, răspunse ea, deşi era cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine. Am mers cu el în Spania pentru că eram realistă, presupun. Nu sunt o aventurieră şi urăsc disconfortul, aşa că e ciudat că am mers. Dar ştiam şi acceptasem faptul că era probabil ca el să fie ucis înainte de sfârşitul războiului, poate chiar cu mult înainte. Şi nu voiam să mă căsătoresc cu el, să mă bucur de o scurtă lună de miere şi apoi să-l văd

plecând, ştiind că poate nu aveam să-l mai văd niciodată. Aşa că am mers. Şi mă bucur că am făcut-o. Am avut doar doi ani împreună. Dar au fost ani buni, în ciuda disconfortului.

— Dar nu au existat copii.

— Dacă aş fi rămas însărcinată, Lawrence m-ar fi trimis acasă. Chiar şi aşa,, se simţea vinovat pentru că duceam o asemenea viaţă. Îşi dorea copii. Amândoi ne doream. Dar am hotărât să nu avem până nu se termina războiul. După aceea, mi-a părut rău, spuse ea, privindu-şi mâinile înmănuşate. După moartea lui, a existat un interval - de şase săptămâni - în care m-am gândit că până la urmă se putea să am un copil de la el. Dar nu a fost aşa. Atunci am ştiut că el murise cu adevărat. Am ştiut că acela era sfârşitul.

— Îmi pare rău.

— De ce ar trebui să-ţi pară? replică ea. Nu ai fost răspunzător de moartea lui, nici de speranţele mele neîntemeiate.

— Îmi pare rău că ai suferit. Suferinţa poate ucide. Nu întotdeauna fizic. Dar poate ucide visurile şi poate înăbuşi speranţa şi dorinţa de a trăi.

Ea îl privi oarecum surprinsă. Descrisese totul atât de bine, de parcă ar fi ştiut.

— De atunci, nu ai mai vrut niciodată să te căsătoreşti şi să ai copii? întrebă el.

Conversaţia devenea foarte personală. Nu îi venea să creadă că vorbea despre aşa ceva tocmai cu Lord Edmond Waite. Dar de ce nu cu el? Nici un alt gentleman dintre cunoscuţii ei nu ar.fi fost atât de lipsit de maniere încât să îi pună asemenea întrebări.

— Pentru multă vreme, nu am vrut. Mi se părea o lipsă de loialitate faţă de Lawrence să mă gândesc să mă căsătoresc cu altcineva - de parcă nu mi-ar fi păsat de el. Am început altă viaţă şi mi-am făcut noi prieteni. Am avut foarte puţine şanse de a fi singură.

Simţi că el o privea. Stătea relaxat într-un colţ al banchetei, cu un picior pe bancheta din faţă.

— Presupun că ar trebui să-ţi spun câte ceva din viaţa mea, în schimb. Necazul e că sunt foarte puţine de spus, Mary. Foarte puţine care te-ar impresiona, în orice caz. Am avut o copilărie fericită.

7 Chiar aşa?

Întoarse capul ca să-l vadă bine.

Era greu să ţi-1 imaginezi ca pe un copil inocent. Îi zâmbea într-un fel sardonic.

— Eram trei băieţi. Cum s-ar fi putut să nu fim fericiţi? Bineînţeles, eu eram cel mai mic, şi aş fi putut fi terorizat de ceilalţi doi. Dar Dick - el era mijlociul, cel pe care l-am omorât - era atât de bun la inimă, încât nu am fost hărţuit niciodată. Lui Wallace îi era ruşine că mă necăjea doar dacă se uita mustrător la el. Dick era favoritul tuturor, şi nu a supărat niciodată pe nimeni.

Mary înghiţi în sec şi îşi privi din nou mănuşile.

— Întreabă, zise el blând.

— L-ai omorât? întrebă ea ridicând privirea. Sunt sigură că nu vorbeşti serios.

— Oh, ba da. Şi am făcut-o. Vezi? Ţi-am vorbit doar despre copilăria mea, şi mă vezi deja ca pe o persoană demnă de a fi cunoscută. Vrei să ştii ce s-a întâmplat.

— Da, răspunse ea, muşcându-şi buza.

— S-a întâmplat în ziua următoare aniversării zilei mele de naştere. Împlinisem douăzeci şi unu de ani. Băusem toată ziua şi toată noaptea, şi am hotărât să îmi limpezesc gândurile cu un galop furios. Dick a încercat să mă descurajeze - a spus că eram încă ameţit şi că puteam să mă rănesc. Râse. Când am insistat, a venit cu mine. Nu băuse nici o picătură în afară de paharul cu care toastase pentru mine la cină, bineînţeles. Eu am trecut peste o poartă care ar fi trebuit să fie imposibil de trecut - în galop. Mă uitam şi râdeam când Dick a venit după mine. Şi-a rupt gâtul.

Mary simţi gust de sânge.

— Nu m-au lăsat să iau parte la înmormântare, spuse el râzând. Şi nici nu mai eram acolo ca să pot participa. Mi-am luat tălpăşiţa

cât am putut de repede şi nu m-am mai întors niciodată.

Era oribil. Nu ştia ce să spună. Şi totuşi, nu era chiar atât de rău cum îşi imaginase. Nu era un ucigaş cu sânge-rece. Dar era, cumva, mai rău decât îşi imaginase. Cât de mult trebuie să fi suferit.

— Şi apoi, a fost şi mama. Cred că vrei să afli cum a fost şi cu ea.

— Nu dacă e dureros.

El râse.

— A murit de tuberculoză, la mai puţin de o lună după Dick. Tata o dusese în Italia pe timpul iernii, şi, când se întorseseră, erau amândoi convinşi că se vindecase. Trebuie să recunosc că părea să se simtă mai bine. Dar nu a mai trăit decât cinci săptămâni după moartea lui Dick. Vezi, el era favoritul ei, aşa cum era favoritul tuturor. Aşa că am omorât-o şi pe ea.

— O spui aproape ca şi cum te-ai mândri cu asta. De parcă ai vrea într-adevăr ca oamenii să te considere un ucigaş. La drept vorbind, nu eşti.

— Ah, dar sunt, conform opiniei populare. Şi de ce să lupţi cu opinia publică, Mary? Adevărul e că Dick ar trăi acum dacă eu nu aş fi existat. Şi poate că şi mama mea. Au pierdut cincisprezece ani de viaţă din cauza mea.

— Şi totuşi, te porţi de parcă nu ţi-ar păsa. Timp de cincisprezece ani, te-ai purtat ca şi cum nu ţi-ar fi păsat, îţi *pasă!*

Văzu că el zâmbea larg. Şi ochii lui erau în continuare sardonici.

— Am o problemă cu oamenii învăţaţi şi inteligenţi. Ţie îţi place să citeşti şi să îţi cultivi mintea, nu? îţi place să conversezi cu alţi oameni asemenea ţie. Şi te mândreşti cu înţelepciunea ta. Sau poate te nedreptăţesc. Poate că nici nu pretinzi că eşti înţeleaptă. Înţelepciunea nu vine din cărţi, Mary.

— Ş-a schimbat subiectul?

— În nici un caz. Spun doar că nu ai fi pus întrebarea dacă ai fi avut măcar un dram din înţelepciunea pe care îţi imaginezi poate că o ai.

— Dar nu ai renunţat la băutură sau la celelalte excese care au dus la acel accident. Aş fi crezut că aveai să renunţi la toate din cauza remuşcărilor. Ai fi arătat membrilor familiei tale că te doare. Poate că până acum te-ai fi împăcat cu ei.

El o privi şi râse.

— Nu contează pentru tine, nu? Nimic nu contează.

— Am rămas credincios unui singur lucru, timp de mulţi ani. Am rămas credincios obligaţiei mele faţă de Dorothea.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă nu ai fi făcut-o.

— Fără îndoială. Nu ar fi trebuit să însoţesc vreodată o asemenea persoană glacială.

— Nu îţi pare rău nici măcar de asta, zise ea indignată. Şi totuşi, spui că ţi-ai dori să văd în tine un tovarăş valoros? Nu văd nimic valoros, milord.

— Nu. El întinse un braţ în lateral şi celălalt pe spătarul banchetei, aproape atingându-i umărul cu degetele. Se pare că nu e nimic de văzut, nu? Poate ar fi trebuit să ne limităm conversaţia la vreme, până la urmă.

— Da. Sau poate că ar trebui să vezi că e ridicol să fii interesat de mine, oricare ar fi motivul acestui interes. Poate există femei care ţi-ar admira lipsa de conştiinţă şi ar considera-o masculină.

— Sunt o grămadă de femei care îmi admiră punga plină şi sunt dispuse să-şi îndeplinească îndatoririle pentru o parte din conţinutul ei.

Ea roşi şi întoarse capul.

— Dar nici una dintre ele nu a fost atât de bună la pat ca tine, Mary. Nu pot uita asta. Te vreau acolo din nou. Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea întoarse capul brusc spre el, furioasă.

— Poate că ar trebui să îmi oferi şi mie o plată, atunci. Numai că ar trebui să fie mai mare decât ai oferit vreodată, ca să fie în acord cu performanţele mele superioare.

— Te-ai culca cu mine pentru bani? o întrebă el, cu ochii scânteind sub pleoapele lăsate. Ai putea cere orice preţ, Mary. Ai

vrea să fii târfa mea?

— Nu. Nici târfa ta, nici altceva. Cred că ar trebui să mă duci înapoi acasă, milord. Nu vom face nimic toată după-amiază în afară de a ne ciorovăi.

— Dar mi-ai promis-o pe toată. Şi vezi ce ai făcut din mine, Mary? M-am etalat ca să te impresionez, să te conving că nu sunt chiar atât de rău după ce mă cunoşti. Şi totuşi, cumva, m-ai făcut să caut din nou, intenţionat, să te şochez. Cum ai reuşit?

— Poate ţinând o oglindă în faţa ta, ca să poţi vedea cum eşti în realitate.

El se uită la ea pe sub pleoapele lăsate, îndelung.

— Eşti foarte abilă când e vorba să pui la punct pe cineva. Te-ai gândit vreodată cât e de dureros pentru cel în cauză, Mary?

— Nu m-am simţit niciodată obligată să pun la punct pe altcineva în afară de tine. Şi cred că eşti incapabil de a simţi durere.

— Din nou pus la punct, aproape la fel de dureros. Ai de gând să te măriţi cu Goodrich?

— Nu m-a cerut.

— Te va cere. Eşti destul de respectabilă ca să te măriţi, în ciuda faptului că ai căzut în păcat cu Clifton. Şi cred că omul caută să îşi pună pirostriile. Nu te mărita cu el.

— De ce nu? întrebă ea, fără să se poate abţine.

— Nu ar exista pasiune. Individul nu va fi bun la pat.

— Asta e tot ce contează? întrebă ea ironică. Crezi că acesta e singurul lucru important dintr-o căsătorie?

El se gândi.

— Nu. Presupun că, dacă m-aş gândi la căsătorie - după cum ştii probabil că m-am gândit, nu cu mult timp în urmă -, aş lua în consideraţie aspectul exterior al miresei şi capacitatea ei de a naşte fii. Şi aş avea grijă să nu aleg o scorpie sau una care chicoteşte întruna sau o femeie care duce mereu cu ea o traistă mare plină de săruri pentru leşin din corn de cerb şi apă de lavandă pentru ten şi mai ştiu eu ce. Şi nu aş vrea nici un şoricel timid, care să nu scoată o vorbă. Sau una care să mă privească mustrător ori de

câte ori vin acasă după miezul nopţii. Dar performanţele din pat sunt şi ele importante, Mary, chiar dacă tu dispreţuieşti aspectul fizic. Nu aş putea suporta să fac dragoste cu o femeie rece ca un peşte tot restul vieţii - şi nici măcar cu una călduţă. Ar trebui să fie ca tine.

— Dar eu nu m-aş căsători niciodată cu tine.

— Sigur că nu, pentru că nu ţi-aş cere-o niciodată. Vezi ce bine am învăţat de la tine, Mary? Replica asta a fost aproape demnă de tine, nu-i aşa?

Ea zâmbi fără să vrea.

— Eşti drăguţă când zâmbeşti.

— Şi când nu, nu sunt?

— Nu.

Ea ridică din sprâncene. E\ râse.

— Nu o să primeşti niciodată de la mine răspunsul pe care îl aştepţi, Mary. Nu sunt un gentleman, îţi aminteşti? Nu eşti drăguţă. Cel puţin, eu nu am crezut niciodată că eşti drăguţă. Până acum aproape trei săptămâni, nu te-am considerat atrăgătoare sau demnă de a fi privită a doua oară. E ciudat cum se poate schimba percepţia omului. De fapt, în ultimele trei săptămâni, mi s-a părut că eşti remarcabil de drăguţă, deşi mintea mea ştie că nu eşti. Acum, ce preferi? Mintea, pe care pui atâta preţ? Sau sentimentele, pe care le dispreţuieşti?

— Părerea ta nu contează deloc pentru mine. Nu îmi pasă cum mă vezi.

— Foarte bine, atunci. Eşti prea scundă şi ai pieptul prea plat şi trăsături remarcabil de şterse. Asta ca să vorbim pe şleau.

— Şi tu nu eşti un gentleman, ripostă ea înţepată, ui- tându-se urât la el, şi îmi asum riscul de a mă repeta.

— Dar, Mary, zise el pe un ton calm, ţie nu îţi pasă de ce cred eu despre tine.

— Asta e foarte adevărat, răspunse ea îmbufnată, în- torcându-se şi privind bătoasă spre capetele cailor. Când simţi că două dintre degetele lui îi mângâiau uşor obrazul, se îmbătoşă şi mai

tare.

— Pentru mine, eşti drăguţă chiar şi când nu zâmbeşti, spuse el încet. Şi, dacă trupul tău are imperfecţiuni, sigur nu le-am observat cu trei săptămâni în urmă. Şi nici nu mi-au redus plăcerea minunată pe care mi-ai oferit-o.

Ea închise ochii. „Nu contează", îşi spuse cu hotărâre. Părerea lui nu conta. Fie că o găsea frumoasă, fie că o găsea urâtă era totuna pentru ea. Se simţise rănită doar pentru că vorbele lui fuseseră brutale şi nepoliticoase. Şi nu conta cât fusese el de mulţumit de ceea ce se întâmplase o dată între ei. „Plăcerea minunată pe care mi-ai oferit-o.“ Nu conta. Nu îi păsa. Voia doar să uite.

Dintr-odată, el se aşeză mai drept, aproape atingând-o cu umărul, şi îi luă mâna în mâna lui, pe care o ţinea pe scaunul dintre ei.

— Aproape am ajuns, zise el. Timpul s-a scurs prea repede. Prea repede pentru mine. Prea încet pentru tine. Corect?

— Corect, răspunse ea.

Dintr-un motiv oarecare, îşi aminti cum stătuse alături de el în timpul furtunii, încercând să se controleze, încercând să nu îşi arate teama. Îşi aminti cum încercase să se ascundă în interiorul lui când pierduse controlul. Şi felul în care o luase în poală şi începuse să o mângâie în orice fel şi în toate felurile posibile. Pe o femeie pe care nu o considerase niciodată drăguţă sau atrăgătoare. Numai pentru că ea avea nevoie de mângâiere.

Era oare el genul de bărbat care făcea ceva doar ca să consoleze altă persoană? Fu cât pe ce să-l întrebe, dar se temu de răspunsul lui.

Lady Eleanor Varley locuia pe un domeniu întins, în Richmond. Peluze nesfârşite presărate cu straturi de flori şi arbuşti coborau uşor spre malurile Tamisei. Mese lungi, acoperite de feţe de masă albe şi scrobite, fuseseră aranjate pe peluza de sus, chiar sub terasă. Servitorii duceau tăvi de mâncare şi boluri mari cu băuturi. Patru oaspeţi sosiţi mai devreme se plimbau în jos pe lângă râu.

Alţi patru oaspeţi jucau crochet pe peluza de lângă casă.

Lord Edmond o ajută pe Mary să coboare din landou, dar nu o conduse imediat în grădină. O duse înăuntru, unde mătuşa lui stătea în mijlocul unei camere de zi, cu uşile de sticlă dinspre terasă deschise larg, dând ordine unei perechi de servitori hărţuiţi.

— Aş putea să fac totul singură şi să nu mai cheltuiesc cu servitorii, spuse ea, clătinând din cap. Şi apoi, îşi zări nepotul. Ah, Edmond, dragule, aici erai. Nu te aşteptam până peste cel puţin trei ore. Eşti vestit pentru întârzierile tale.

— Mă primeşti la fel de exuberant ca întotdeauna, mătuşă, răspunse el, aşezându-i mâinile pe umeri şi sărutând-o pe obraz. Astăzi mă port cât se poate de bine. O am pe Lady Momington cu mine.

— Ah! exclamă Eleanor, întinzând mâna. Lady Mornington. Bine ai venit! Aştept de un secol să te întâlnesc, îmi doresc să iau parte la una dintre seratele dumitale literare, de când familia Clement e atât de entuziasmată de ele. Dar se pare că nu reuşesc niciodată s-o fac. Te-am mai văzut undeva.

— Am luat uneori parte la acelaşi bal sau la aceeaşi reuniune, răspunse Mary, strângând mâna gazdei.

— Şi de când ai prins iar drag de literatură, Edmond? întrebă mătuşa. Trebuie să spun că era şi timpul.

— Nu am prins nici un drag, răspunse Lord Edmond. Am prins-o pe Lady Momington, mătuşă. Şi am forţat-o să mă însoţească astăzi aici.

— Ai forţat-o? chicoti Lady Eleanor. Probabil e destul de adevărat, dragule. Orice doamnă îşi pune în pericol reputaţia când se lasă văzută alături de tine. Cred că ştii despre Lady Dorothea şi episoadele cu Lady Wren, Lady Momington? Nişte treburi şocante, amândouă. Deşi, dacă e vorba despre Dorothea, trebuie să spun că Edmond a făcut bine că a scăpat de ea. Fata asta o să-l ţină sub papuc pe cel care o va duce în cele din urmă la altar. Şi căsătoriile astea aranjate din leagăn sunt treburi ridicole, după părerea mea. Nu au nici o şansă de reuşită. Ce crezi, draga mea?

— Mă bucur foarte mult că pentru mine nu a fost aranjată nici o căsătorie, răspunse Mary. Nu cred că m-aş fi putut căsători fără nici un sentiment şi cu cineva pe care nu l-aş fi plăcut şi respectat.

— Foarte raţional, observă Lady Eleanor. Acum, ia-mă de braţ, draga mea, şi haide afară, unde ar fi trebuit să fiu cam de o oră. Spune-mi cine a fost în salonul dumitale în ultimele săptămâni. Pe cine am ratat? Şi cine va fi acolo pe viitor? Tentează-mă. Poate că data viitoare voi ajunge şi eu.

— Şi eu ce să fac, mătuşă? întrebă Lord Edmond. Să tropăi pe lângă voi ca un căţeluş credincios?

— Poţi să o iei înainte şi să hărţuieşti servitorii, Edmond. Ar fi trebuit să fi pus toate mesele de mult. Mârâie la ei, dragule. Eşti foarte bun când vine vorba despre mârâit. Va fi mult mai eficace decât cicăleala mea. Când îmi cicălesc servitorii, ei fac întotdeauna exact ce au făcut până atunci, adică nu mare lucru. Ai vreodată necazuri cu servitorii, Lady Mornington?

Cele două doamne ieşiră la braţ pe terasă, iar Lord Edmond fu lăsat în mijlocul încăperii, scărpinându-se în cap.

CAPITOLUL 8

Treaba nu mergea deloc bine. Ea era singura femeie pe care dorise vreodată să o impresioneze cu adevărat, şi era imposibil de impresionat. Oh, curtase şi alte femei, dar o făcuse întotdeauna cu încredere, respectând regulile jocului seducţiei pe care le învăţase de-a lungul anilor. Nu eşuase decât o dată - cu Felicity. Insă nu îşi amintea să fi dorit să o impresioneze pe Felicity. Voise doar să o ademenească în patul lui şi fùsese dispus să rişte chiar jugul căsătoriei. Insă pe Mary voia să o impresioneze, să o facă să-l placă, să îl respecte, să îl considere demn de cunoscut şi poate de iubit.

Dar nu mergea. Îşi dădea seama că nu avea cu ce să o impresioneze. Persoana lui nu avea nimic demn de plăcut sau de respectat. Chiar nu era nimic? Viaţa lui fusese, oare, complet inutilă? Se urâse atât de mult, încât irosise cincisprezece ani din viaţă - toată tinereţea lui? îşi aminti tresărind că ea spusese că se ura pe el însuşi.

Nu avea nimic să-i ofere, în afară de o anumită pricepere în pat. Asta fusese întotdeauna de ajuns pentru femei - de ajuns ca să le fie pe plac şi de ajuns ca să-l satisfacă. Îi plăcuse şi lui Mary, dar ea nu era genul de femeie care să dorească să construiască o relaţie numai pe asta. Şi avea dreptate. Nici o relaţie care se baza numai pe sex nu putea să meargă bine.

Deodată, se întrebă dacă îşi dorea o relaţie, şi râse în sinea lui. El nu era capabil să aibă o relaţie.

După jumătate de oră, reuşi să o smulgă de lângă mătuşa lui. Se gândise că aveau să se înţeleagă bine, dar nu se aşteptase să se împrietenească pe loc. O luă la o plimbare în josul râului, şi, când se eliberă o barcă, o plimbă pe apă. La cererea lui, ea îi povesti despre Spania, iar el ascultă, fascinat, relatările ei despre diverse campanii şi marşurile nesfârşite de-a lungul peninsulei. Mai auzise asemenea povestiri, dar niciodată din punctul de vedere al unei femei.

Insă era o conversaţie unilaterală. El nu avea nimic de spus. Nimic din cele întâmplate după cea de-a douăzeci şi una aniversare, şi înainte de asta viaţa lui fusese atât de întreţesută cu viaţa familiei, încât i-ar fi fost greu să spună o poveste în care să nu fi fost implicat şi Dick. Şi, de îndată ce l-ar fi menţionat pe Dick, ea şi-ar fi amintit de modul în care îl omorâse, ca urmare a unei beţii depravate.

Se privi prin ochii ei şi văzu un individ inutil, unul care nu făcuse nici măcar un lucru pe care să îl poată aşeza cu mândrie la picioarele femeii alese. Alese? Pentru ce? Pentru a-i fi amantă? Asta îşi dorise. Ea îl atrăgea şi îi dovedise deja că îl putea satisface mai deplin decât orice altă femeie pe care o avusese.

Îşi dorise? Nu îşi mai dorea şi acum? Nu, nu îşi mai dorea, îşi dădu seama el, şocat şi amorţit. Nu ar fi fost de-ajuns să o aibă pe Mary doar în pat, să o ducă în casa lui o dată sau de două ori pe săptămână, să rămână în casa ei o dată sau de două ori. Nu era de-ajuns, nici pe departe. O voia în viaţa lui, ca parte integrantă. O parte din el. O voia ca soţie.

— Ne îndreptăm spre casă? sugeră el când o ajută să coboare din barcă. Probabil eşti gata pentru ceai. Poate va fi şi alt cuplu care să dorească să joace crochet cu noi.

Nu mai voia să fie singur cu ea. Ştiind ce ştia acum, îşi dădea seama şi mai bine de cât de imposibil era întreaga situaţie. Soţia lui! Ar fi fost de ajuns să facă o aluzie ca să vadă dispreţul din ochii ei. Şi dispreţul acesta ar fi fost ca o lovitură de bici. Iar el nu s-ar fi putut apăra.

— Da, răspunse ea, luându-l de braţ. Ar fi plăcut.

Borul bonetei ei îi ajungea lui la bărbie. Era suplă şi graţioasă, ca una dintre florile delicate de pe boneta ei. Gândul acesta îl uimi. Dacă cineva i-ar fi spus cu două săptămâni în urmă că avea să ajungă să se uite la Lady Mornington şi să o compare cu o floare delicată, ar fi râs în gura mare. Îi era greu să îşi aducă aminte de felul în care o văzuse cândva.

— Te distrezi? întrebă el, apoi îşi dori să n-o fi făcut.

De ce să o invite să îl pună iar la punct, cu atâta pricepere?

— A fost foarte plăcut, răspunse ea. Împrejurimile sunt încântătoare şi vremea perfectă. Mătuşa ta e foarte amabilă. Mă bucur că am făcut cunoştinţă cu ea în sfârşit.

După câte se vedea, se pricepea şi la diplomaţie.

— Ah. Deci am făcut ceva care să merite aprobarea ta, Mary. Am organizat o întâlnire între voi două.

— Da. Îţi mulţumesc.

De când sosiseră, nu îi spusese nimic dispreţuitor. Ca şi cum ar fi hotărât să fie plăcută, de vreme ce asta era ultima zi pe care o petrecea cu el. Fusese scrupulos de politicoasă. Părea să se fi înconjurat cu o armură de netrecut. Şi mai rămăsese atât de puţin din zi.

Dar poate era mai bine aşa, se gândi el. Avea să fie la fel de bine când ziua se va sfârşi şi el se va putea întoarce la viaţa lui normală. La Drury Lane exista o nouă actriţă, o brunetă înaltă care juca unul dintre rolurile minore. Auzise că era deja sub protecţia lui Crompton. Dar el îl putea elimina fără nici o problemă - Crompton era doar un puştan împiedicat, cu o avere prea mare pentru propriul său bine - şi să se bucure de fată câteva zile sau chiar câteva săptămâni, dacă îi plăcea.

Va fi o uşurare să revină la viaţa normală. Să se simtă din nou în siguranţă.

În tot restul după-amiezii, nu mai rămaseră singuri. Jucară crochet cu alte câteva cupluri şi apoi serviră ceaiul pe peluza de sus, cu aceiaşi oameni. Toţi erau foarte veseli. Nimeni nu îl evita făţiş. Presupunea că nu li se părea corect s-o facă, având în vedere relaţia lui cu gazda.

Câteva persoane îşi luau deja rămas-bun. „Va trebui să cer să fie adus landoul în curând“, se gândi el cu un amestec de regret şi uşurare. Ziua se termina. Şi nu se întâmplase nimic care s-o facă să-şi dorească să repete experienţa. Dimpotrivă, de fapt.

Se îndreptară spre terasă, cu cele două perechi cu care luaseră ceaiul, şi le urmăriră cum se urcau în trăsură, făcându-le semn

cu mâna;

— Deci, Mary, ziua aproape s-a sfârşit.

— Da.

Dar, înainte de a putea spune mai mult, mătuşa lui păşi între ei şi îi luă de braţ.

— Cred că petrecerea a fost un succes, şi pentru asta trebuie să fiu recunoscătoare vremii şi mârâielilor tale, Edmund. Servitorii s-au purtat chiar ca nişte servitori adevăraţi.

De fapt, se gândi Lord Edmond, strângând din buze, probabil că servitorilor mătuşii lui le venea mult mai uşor să îşi îndeplinească îndatoririle atunci când ea nu stătea mereu în calea lor, dându-le ordine confuze şi contradictorii. Tot ce făcuse el mai devreme, după-amia- ză, fusese să se îndrepte spre majordom şi să-i spună pe un ton calm: „Mrrr. Gata, am urmat instrucţiunile Excelenţei Sale, Soames, iar dumneata poţi să mergi şi să-ţi vezi de treabă fără alte întreruperi".

Majordomul îi zâmbise un moment, înainte de a-şi aminti că era majordom şi de a aborda o expresie impasibilă, de parcă nu ar fi învăţat niciodată să zâmbească. „Da, milord", spusese el. „Vă mulţumesc, milord."

— Dar nu-mi pare rău să îi văd pe toţi plecând şi să rămân din nou liniştită, continuă Lady Eleanor. De-abia am reuşit să schimb câteva vorbe cu Lady Momington sau cu tine, dragule.

— O să chem landoul imediat, spuse Lord Edmond. Nu se poate spune că nu pricep aluziile, mătuşă.

— Oh! Ea râse veselă. Nu aş fi atât de lipsită de maniere, dragule. Voiam doar să spun că mă voi bucura să vă am pe amândoi pentru mine timp de câteva ore. O să rămâneţi la cină, bineînţeles.

Ce idee dulce şi seducătoare.

— Eu am invitat-o pe Lady Mornington pentru du- pă-amiază. Poate are alte planuri pentru seară.

— Există o cale foarte uşoară de a afla, răspunse mătuşa, întorcându-se şi zâmbindu-i lui Mary. Ai alte angajamente, draga

mea? Sper că nu, fiindcă am aşteptat toată după-amiaza o conversaţie plăcută cu dumneata la cină. Te rog să rămâi. *Chiar* ai alte planuri?

Ea îl privi o clipă în ochi, peste capul mătuşii lui. „O să creadă că am aranjat totul“, se gândi el. „O să creadă că nu joc corect."

— Am venit cu landoul, mătuşă, zise el. Nu e foarte potrivit pentru a călători noaptea.

— Atunci, o să luaţi una dintre trăsurile mele, şi o să te întorci să o schimbi în altă zi. Nu crea dificultăţi acolo unde nu sunt, Edmond. Lady Mornington?

— Voi fi încântată să accept invitaţia dumneavoastră, doamnă.

Inima lui tresări de bucurie - pentru o simplă amânare a inevitabilului. Ii zâmbi, şi apoi se gândi că zâmbetul avea să o convingă şi mai tare că el pusese totul la cale.

Aşa că, după ce plecară toţi, se plimbară din nou toţi trei pe lângă râu, apoi Lady Eleanor se retrase în camera ei să se schimbe pentru cină, conducând-o şi pe Mary într-o cameră de oaspeţi, ca să se împrospăteze. Şi apoi se aşezară împreună la cină, care fu o masă în tihnă şi pe îndelete, urmată de cafea în salon. Conversaţia curse lin.

— Eşti remarcabil de tăcut, Edmond, spuse mătuşa lui la un moment dat, în timpul cinei. Îmi amintesc de timpurile în care tăticul tău se încrunta la tine şi te avertiza sotto *voce* să nu monopolizezi conversaţia atunci când subiectul era pe gustul tău.

El zâmbi.

— Mă bucur să te ascult pe dumneata schimbând opinii cu Mary, mătuşă. Îmi place să ascult oameni care nu se simt obligaţi să fie de acord unul cu celălalt.

— Oh, cred că eu şi Lady Mornington ne respectăm prea mult inteligenţa ca să facem ceva atât de prostesc. Nu-i aşa, draga mea?

— Şi cât de plictisitoare ar fi conversaţia, zise Mary, dacă oamenii ar fi întotdeauna de acord.

— Ca Beasley şi mulţimea adunată în jurul lui în salonul tău, nu se putu abţine el.

— Despre ce a fost vorba, dragă? întrebă Lady Eleanor, şi el fii obligat să îi explice ce se întâmplase în casa lui Mary.

— L-am făcut măgar când nu am mai putut suporta. Mary a fost forţată să mă ia deoparte şi să mă mustre.

— Domnul Beasley? zise mătuşa lui. Este, într-adevăr, dragule, dar nu ar fi trebuit s-o spui chiar aşa. Şi în auzul doamnelor? Mă întreb cum de nu te-a dat afară Lady Mornington. Edmond urăşte fariseii, draga mea, şi câteodată nu e destul de atent şi o arată. E greu să crezi, nu-i aşa, că era pe cale de a deveni şi el unul cândva?

— Un fariseu? întrebă el. Cu siguranţă cineva mi-ar fi făcut serviciul de a mă împuşca. În schimb, mi-am făcut singur serviciul de a fi dat afară de la Oxford de urechi. Ştiai lucrul acesta dezgustător, Mary?

— Au existat circumstanţe atenuante, zise mătuşa lui, dar el îi zâmbea lui Mary.

Alt cui la sicriul speranţelor lui moarte.

— Nu, nu ştiam.

Dar fu recunoscător că mătuşa lui nu dezvoltă subiectul. Conversaţia îşi reluă cursul de unde rămăsese, o discuţie despre poezia lui Woodsworth, pe care Mary o iubea, iar mătuşa lui o considera o prostie sentimentală.

Când îşi luară în cele din urmă rămas-bun, era aproape întuneric. Prea târziu şi prea frig pentru landou. Fu adusă trăsura pentru drumuri lungi, şi Lady Eleanor insistă să îi împrumute lui Mary un şal călduros de lână şi să pună în trăsură câteva pleduri groase, pe care ea să şi le aşeze pe genunchi.

— Nopţile pot fi răcoroase după asemenea zile călduroase, când cerul nu e acoperit de nori care să reţină căldura. M-am bucurat mai mult decât pot spune de ultima parte a după-amiezii, dragilor. Trebuie să-l mai aduci pe Edmond pe aici, Lady Momington. A fost o seară prea plăcută ca să nu se repete.

— Şi eu m-am bucurat, răspunse Mary, permiţând ca Lady Eleanor să o sărute pe obraz.

— Nu ştiam că ţi-a rămas destulă minte cât să aduci cu tine pe

cineva de calibrul lui Lady Momington, dragă, spuse mătuşa întorcându-se spre Lord Edmond şi dăruindu-i şi lui un sărut. Mă bucur atât de mult. Era şi timpul ca nepotul meu favorit să se întoarcă din ţara lipsită de perspective în care s-a exilat singur mult prea mult timp.

— A fost o simplă petrecere în aer liber, mătuşă, observă el.

Dar ea îl bătu uşor peste obraz şi îi zâmbi.

Trăsura era capitonată cu catifea pluşată, verde şi aurie.

— Iţi e destul de cald? o întrebă el pe Mary, aşezându-se lângă ea. Vrei să te învelesc cu un pled?

— Nu, răspunse ea. Şalul îmi ajunge, mulţumesc.

Trăsura se puse în mişcare, şi se întoarseră amândoi să facă semn cu mâna mătuşii, care ieşise pe terasă cu ei.

Şi, dintr-odată, interiorul trăsurii păru foarte închis. Şi foarte tăcut.

Ea pu contase pe intimitatea unei întoarceri pe întuneric, într-o trăsură închisă. Era stânjenită şi deloc sigură că mai aveau despre ce vorbi.

— Toate astea au fost ideea ta? întrebă ea.

— Nu, nu au fost. Trebuie să mărturisesc că ar fi putut fi. Am făcut uneori manevre şi mai necinstite. Dar de data asta nu.

— Oh! exclamă ea şi se cufundară în tăcere.

„Nu mai este decât drumul lung de întoarcere în oraş“, se gândi ea. Aproape că se terminase totul. Şi cu siguranţă el avea să-şi ţină cuvântul. Cu siguranţă. Probabil înţelesese în timpul după-amiezii că nu aveau nimic în comun. Şi fusese incapabil să participe la conversaţia de la cină şi din salon, după aceea. De fapt, oricât de mult i-ar fi plăcut de Lady Eleanor, se gândise că amfitrioana lor fusese cam lipsită de maniere alegând subiecte de conversaţie despre care el nu părea să ştie nimic.

Îşi dorea să se fi terminat totul deja. Îşi dorea să nu fi rămas la cină. Acum, ar fi fost deja acasă, şi asocierea ei cu Lord Edmond Waite ar fi fost doar un vis urât.

Şi apoi, mâna lui caldă se întinse după mâna ei.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, Mary.

— Nu mă gândeam la nimic. Recapitulam ziua, atâta tot. Îmi place de mătuşa ta.

— Şi ea te place pe tine. Va dori să te cunoască mai bine.

— Va fi bine-venită la una dintre seratele mele literare, răspunse ea repede. Cred că o să-i trimit o invitaţie.

— Vrea să te duc acolo din nou, spuse el, şi ea văzu în întunericul aproape complet că o privea şi zâmbea.

„Oh, nu“, se gândi ea. Nu se gândise serios la ce avea să facă dacă el se dovedea un om total lipsit de onoare. Şi dacă, până la urma, continua să o urmărească? întoarse capul şi nu îndrăzni să-l întrebe. De unde să ştie dacă ar fi spus adevărul?

Călătoriră câteva minute în tăcere, apoi el îi dădu drumul la mână şi îi cuprinse umerii.

— Te rog să nu o faci, spuse el, ţinând capul întors.

— Ziua e aproape sfârşită. Poate mai e o jumătate de oră sau ceva mai mult. E aproape sfârşită.

— Da.

— Te bucuri?

— Da.

Mâna lui liberă se strecură sub bărbia ei şi îi întoarse faţa spre el. Nu îl putea vedea în întuneric. Vedea doar că faţa lui era foarte aproape de faţa ei.

— Nu o face, zise ea, dar îşi dădu seama că vocea îi tremura.

— Atât de puţin timp, Mary. Jumătate de oră. Câţi ani de viaţă crezi că mai am? Douăzeci? Treizeci? Patruzeci? Chiar dacă ar fi numai zece sau cinci - sau chiar unul -, o jumătate de oră e atât de puţin timp înainte de tot golul care urmează.

— Nu vorbi aşa, spuse ea îmbufnată. Vrei să mă faci să cred că simţi o mare pasiune pentru mine? Şi să îmi pară rău de tine? Vrei să te culci cu mine. Atâta tot. Iar eu nu vreau să mă culc cu tine.

— Mary. Mâna lui îi desfăcu panglicile bonetei şi o dădu deoparte înainte ca ea să-şi dea seama. Dăru- ieşte-mi jumătatea asta de oră din timpul tău. Asta e tot ce îţi cer. Nu mă voi culca cu

tine aici, deşi condiţiile sunt tentate. Ţi-o promit. Numai dăruieştemi jumătatea asta de oră.

Uneori, obosea să mai lupte. Ar fi fost aşa o uşurare să nu mai lupte - după ce se termina jumătatea de oră. Dar mai întâi era jumătatea aceea de oră. Îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii, în timp ce el o mângâia uşor pe obraz şi pe ureche. Degetul lui mare trecu lin peste ochiul ei închis, peste sprânceană. Peste buze.

— Mary.

Simţi un nod în gât. Încercă să îl înghită. Voi să se împotrivească atunci când buzele lui luară locul degetului, mai întâi pe pleoapă, apoi uşor, şi lipite, peste buzele ei.

— Mary.

Şi ea voia doar să stea liniştită şi să permită să se întâmple. Era greu de crezut că permisese atât de mult la Vauxhall şi după aceea. Nu îşi mai putea aminti de ce o făcuse sau cât de plăcut fusese. Când era întuneric, ca acum, şi când închidea ochii şi mintea faţă de identitatea tovarăşului ei, când îşi permitea doar să simtă şi nu să gândească, putea simţi imboldul de a ceda mângâierilor lui.

Limba lui trasa conturul buzelor ei, transmiţându-i senzaţii arzătoare prin tot corpul. Era un sentiment prea intens. Îşi desfăcu buzele ca să îi prindă limba şi deschise gura, ca să o sugă. El gemu.

Uneori, era atât de bine să simţi doar, fără să gândeşti sau să raţionezi. Atât de bine să simţi braţele puternice ale unui bărbat în jurul tău, să îi simţi cealaltă mână mângâindu-ţi capul şi coborând pe umăr spre sân, stre- curându-se în rochia ta, caldă şi uşor aspră pe pielea ei fină. Să îi simţi degetul mare frecându-ţi sfârcul până începea din nou durerea aceea intensă. Era bine să simţi gura unui bărbat pe buzele tale, limba lui explorând şi mângâind.

Era bine să ştii şi să te simţi dorită. Bine să te simţi total femeie şi doar atât.

— Mary, spunea el la urechea ei. Oh, Dumnezeule, Mary.

Şi ea ştiu din nou cine era el. Era imposibil să blocheze gândul

mai mult de câteva minute. „Dar nu îmi pasă“, se gândi ea, ridicând mâna de pe umărul lui şi trecându-i uşor degetele prin păr.

— Nu mă voi culca cu tine împotriva voinţei tale, spuse el, trecându-şi mâna peste braţul ei. Şalul ei părea să fi dispărut. *Spune-mi* că nu vrei.

— Nu vreau, minţi ea.

El îi apăsă capul pe umărul lui şi îl ţinu acolo cu o mână fermă. Celălalt braţ o ţinea ca o menghină. Rămaseră aşa tot drumul spre casă. Şi el o mai ţinu câteva momente şi după ce se opri trăsura, în timp ce vizitiul deschidea uşa, cobora scara şi se retrăgea discret.

Ea nu ştia dacă el o dusese acasă la ea sau în cuibul lui de dragoste. Şi nici nu îi păsa prea mult.

— Mary. El îi dădu drumul, aşa că ea îşi lăsă capul pe spate şi îl privi. Ii văzu faţa în lumina slabă de pe stradă - strada ei. Trebuie să te întreb acum, deşi cunosc răspunsul. Vrei să mă mai vezi?

Ea înghiţi în sec şi auzi un zgomot stânjenitor în gâtul ei. Clătină din cap şi îi văzu expresia asprindu-se.

— Nu mai e nimic altceva, spuse ea. Nu pot să explic, milord, dar asta e totul. Nu mai e nimic altceva. Nu e destul.

— Nu, nu e, zise el pe neaşteptate. Dacă nu poţi găsi nimic de dorit la mine, în afară de felul în care fac dragoste, Mary, atunci nu vreau nici eu să te mai văd. Am o viaţă de trăit în continuare.

Ea îl privi cam nesigură şi încercă să se îndepărteze, dar braţul de pe umerii ei se încordă.

— Voiam să mă doreşti, spuse el cu înverşunare. Pe mine, Mary, în ciuda a toate. Dar a fost o dorinţă smintită, nu? Şi acum culeg roadele finale ale acelei nopţi de beţie. Pedeapsa finală. Iadul final. Dacă aş putea să mă întorc şi să schimb lucrurile, aş face-o, să ştii. Crezi că nu aş schimba lucrurile dacă aş putea? Pentru Dick, Mary? Şi pentru tine. Aş schimba ultimii cincisprezece ani pentru tine dacă aş putea, i-aş retrăi, aş pune ceva care să merite în ei. Dar nu pot. Şi nu am nimic să-ţi ofer, în afară de abilitatea de a-ţi

dărui plăcere, învăţată aşa cum trebuie în paturile nenumăratelor târfe. Vreau să îţi ofer toate lucrurile preţioase pe care le are de oferit lumea, şi tot ce pot să îţi dau e asta, încheie el, râzând amar.

Ea îl privea ţintă, consternată.

— Nu bănuiai că un om ca mine e capabil de iubire, nu? Va fi totuşi în avantajul tău, Mary. Voi sta departe de tine. Îmi voi ţine promisiunea pe care ţi-am făcut-o, pentru că te iubesc. Vezi, nu mai ai de ce să te temi de mine.

Îşi ridică stângaci braţul de pe umerii ei şi sări din trăsură. Se întoarse să o ajute să coboare, fără să mai aştepte ca ea să pună picioarele pe trepte. Uşa din faţă a casei era deja deschisă.

— Du-te atunci, spus el, coborând mâinile spre mâinile ei şi strângând-o atât de tare, încât o duru. Şi fii fericită, Mary. Asta e tot ce doresc pentru tine. Te rog, fii fericită.

Îi strânse mâinile şi mai tare şi duse brusc una din ele la buze, apoi le lăsă pe amândouă şi sări înapoi în trăsură, fără să mai aştepte ca ea să dispară în casă.

Trăsura îl duse la Watier, aşa cum poruncise. Rămase înăuntru, nemişcat şi tăcut, cinci minute bune după ce vizitiul deschise uşa şi se trase politicos într-o parte, aşteptându-1 să coboare.

— Du-mă acasă, spuse în cele din urmă.

Nu voia să fie singur. Dar era sigur că nu voia nici companie. Şi se părea că nu existau alte opţiuni.

— Adu carafa de coniac în budoarul meu, îi spuse majordomului pe când trecea pe lângă el în holul casei şi începu să urce scările. Nu. Se opri. Adu două.

Când sosiră carafele, umplu un pahar până sus . şi luă o înghiţitură bună de coniac, care îi arse gâtul până în stomac. Şi apoi privi ţintă lichidul, multă vreme. Cel mai rău duşman al lui. O dovedise şi înainte. Îl ajutase să îl omoare pe Dick. Făcuse un iad teribil din lunile care urmaseră. De atunci îl folosise doar în public, ca parte a imaginii pe care alesese să o ofere lumii, imaginea unui om căruia nu îi păsa chiar de nimic.

Avea să-l folosească din nou acum, în particular - cel mai rău

duşman deghizat ca prieten? Mereu deghizat ca prieten, dar în realitate veşnicul lui duşman. Diavolul însuşi.

Paharul se sparse de lavoar, la mică distanţă de el. Cele două carafe l-ar fi urmat, dar în ultimul moment se milostivi de bietele cameriste care ar fi trebuit să cureţe dezastrul. Era destul de rău deja.

Se ridică şi se plimbă prin dormitor. Deci, ce se întâmplase de fapt? Fusese respins de o pedantă lipsită de farmec şi neatrăgătoare, una care nici nu avea măcar o virtute impecabilă. Nu era o mare pierdere. Dacă şi-ar fi putut forţa mintea să se întoarcă cu trei săptămâni în urmă, înainte de Vauxhall, şi-ar fi dat seama că nu era o mare pierdere.

Ce putea face? Trebuia să facă ceva ca să se smulgă din tristeţea care îl asedia frecvent, cauzată de data asta de o pasiune prostească pentru o femeie. Sezonul era practic terminat. Putea să meargă într-o localitate balneară, aşa cum făcea adesea pe timpul verii. Sau la Brighton. Se gândi cu neplăcere la Brighton. Putea să meargă pe continent, să călătorească poate un an. Sau putea să coboare în Hampshire. Domeniul lui nu era chiar departe, şi totuşi trecuseră aproape doi ani de când nu mai fusese acolo.

Poate că avea să meargă acolo. Ar fi poate liniştitor să stea la ţară, fără nimic şi nimeni care să îi amintească de viaţa lui irosită.

„Da“, se gândi el, hotărându-se dintr-odată, „voi merge la ţară - chiar mâine."

Trase de şnurul clopoţelului şi îşi chemă valetul.

CAPITOLUL 9

Mary era furioasă. Trecuse o săptămână de la petrecerea în aer liber organizată de Lady Eleanor, şi el se ţinuse de cuvânt. Oh, se ţinuse de cuvânt, în regulă, dar într-un asemenea fel, încât însuşi faptul că scăpase de el o aducea la disperare. O făcuse intenţionat. Acum, era probabil undeva, râzând de ea, ştiind foarte bine ce îi făcuse.

II ura cu patimă.

In multe privinţe, fusese o săptămână mulţumitoare. II văzuse pe vicontele Goodrich în fiecare zi sau seară - uneori, şi ziua, şi seara -, şi el fusese măgulitor de atent. Dacă sperase într-adevăr să şi-o facă amantă cu o săptămână în urmă, nu mai insistase de atunci. Îi ceruse chiar iertare în ziua de după petrecerea în aer liber. O vizitase în timpul dimineţii.

— Nu te simţi bine? o întrebase el după ce se salutaseră, privind-o foarte atent.

În noaptea precedentă, ea plânsese o oră întreagă şi rămăsese trează altele două. Însă acum zâmbi.

— Nu e decât o neînsemnată durere de cap. Nimic care să nu treacă cu puţin aer proaspăt.

Aşa că el o dusese la o plimbare în parc, înainte de amiază. Şi o întrebase politicos despre ziua precedentă. Ea îi spusese cât de mult îi plăcuse Lady Eleanor şi că aceasta spusese că avea să ia parte la serata literară din săptămâna următoare.

Atunci, el îşi ceruse scuze. Îi acoperise mâna de pe braţul lui şi o privise.

— Iartă-mi purtarea şi cuvintele de acum două seri. M-am purtat într-un mod posesiv la care nu am dreptul - încă. Şi mă tem că sugestia pe care ţi-am făcut-o a fost foarte nepotrivită. Te rog să crezi că a izvorât numai din profunda mea grijă pentru siguranţa şi liniştea dumitale sufletească.

— Eşti iertat, răspunsese ea, zâmbindu-i. Şi am fost într-adevăr supărată în seara aceea. Dar acum, nu mai sunt. Nu îl voi mai

vedea pe Lord Edmond Waite.

In mod ciudat, cuvintele acestea o apăsaseră ca o greutate fizică. El îi strânsese mâna.

— Mă bucur să aud asta, doamnă. Un asemenea om nu îţi poate face decât rău. Sunt convinsă că nu are nimic decent în toată fiinţa lui.

Ea nu răspunsese pe loc. „Voi sta departe de tine, îmi voi ţine promisiunea pe care ţi-am făcut-o pentru că te iubesc/ Nu voia să-şi amintească de aceste cuvinte. După ce plânsese amar o oră întreagă din cauza lor, nu mai credea în ele. Era de acord cu Lord Goodrich. „Şi fii fericită, Mary. Asta e tot ce doresc pentru tine.“ Nu, bărbatul ăla era un duh rău. Diavolul însuşi. Cum ar fi putut ea să fie fericită?

— Cred că ai dreptate, răspunsese ea în cele din urmă.

Continuaseră să iasă la plimbare pe jos şi cu trăsura în zilele următoare, şi vizitaseră Turnul Londrei şi Westminster Abbey, unde petrecuseră o oră fericită, citind inscripţiile de pe pietrele funerare şi epitafurile din Colţul Poeţilor. Merseseră la teatru şi la operă şi la un concert în casa contelui Raymore.

El îi vorbise despre căminul lui din Lincolnshire şi despre cei doi fii, care erau plecaţi la şcoală şi despre a căror existenţă ea nu ştiuse. Era sigură că el era foarte aproape de a-şi declara intenţiile. Şi hotărâse să accepte, îi plăcea de el. Viaţa cu el avea să-i ofere stabilitate şi siguranţă şi şansa unei mulţumiri permanente.

Şi-ar fi dorit ca el să o sărute, dar el îi săruta mereu doar mâna. Ea voia să fie sărutată. Avea de izgonit nişte fantome, şi avea nevoie de el ca să le izgonească. Însă, în afară de sugestia de la serata literară, purtarea lui faţă de ea fusese ireproşabilă.

Avu o săptămână fericită. Se bucura de ceea ce părea a fi o curtare serioasă, iar prietenele ei erau de acord. Atât Penelope, cât şi Hannah fuseseră uşurate când terminase brusc asocierea cu Lord Edmond şi încântate de dezvoltarea relaţiei dintre ea şi viconte.

Era fericită. Lord Goodrich îi putea oferi toată camaraderia pe

care o cunoscuse cu Marcus - deşi între ea şi Marcus existase o afecţiune foarte specială, care nu se dezvoltase încă între ea şi viconte. Dar avea să se dezvolte cu timpul. Şi Lord Goodrich îi putea oferi mai mult. Ii putea oferi permanenţa şi respectabilitatea căsătoriei, fără nici una dintre îndoielile şi greşelile grosolane care marcaseră mariajul cu Lawrence.

Era fericită. Şi totuşi, pe măsura ce trecea săptămâna, devenea tot mai furioasă. Lord Edmond Waite - ajunsese să urască până şi sunetul numelui lui - se dovedise mai puţin onorabil şi mai puţin gentleman decât îl zugrăviseră cele mai rele temeri ale ei. Pentru că, dacă ar fi continuat să o urmărească, ar fi putut să fie furioasă pe el pe drept cuvânt. Ar fi putut să lupte cu el. Şi, dacă ar fi rupt legătura cu ea, aşa cum promisese, ar fi sărit în sus de uşurare pentru că scăpase de el. Dar el reuşise să le facă pe amândouă şi pe nici una.

In timp ce se întorceau acasă, se asigurase că simţea din nou atracţia aceea nedorită faţă de el, pe care o tot negase după noaptea de la Vauxhall. Speculase atracţia aceasta, până când o adusese pe punctul de a se culca cu el chiar în trăsura mătuşii lui, dacă el ar fi dorit-o. Sau ar fi mers din nou cu el în cuibul acela de dragoste atât de vulgar. Nu ştia cum reuşise să o facă să cedeze într-o asemenea măsură, dar reuşise. Şi nu putea nici măcar să îl învinuiască pe faţă. Pentru că se părea că nu o forţase. De fapt, îi oferise o cale de a scăpa de el, apoi îi permisese cu scrupulozitate să o folosească.

Pentru ca ea să privească înapoi cu dor? Să continue să tânjească după el, mult timp după ce plecase? Să regrete pentru totdeauna noaptea aceea pe care ar fi putut-o petrece împreună?

Spre groaza ei, fusese ca o păpuşă trasă de o sfoară. Făcuse toate lucrurile acelea. Toată săptămâna, în timp ce mintea ei - partea raţională - era fericită cu Lord Goodrich şi aştepta cu nerăbdare o relaţie permanentă cu el, trupul ei tânjea după Lord Edmond.

Plânsese fără oprire după el în seara în care o părăsise. Timp de

o oră, fusese chiar atât de smintită încât se convinsese că el o iubea cu adevărat. Mai rău, se convinsese că şi ea îl iubea.

Diavolul! Plănuise totul. Şi acum, avea grijă să se ţină departe de ea. Se uita după el - fără să vrea - în toate locurile în care mergea, dar nu îl vedea niciodată. O făcuse intenţionat. Ştia că numai dacă l-ar fi văzut din nou ar fi înţeles cine era cu adevărat şi s-ar fi eliberat de el.

Începu să se teamă că nu avea să scape niciodată de el.

Mary o invită în scris pe Lady Eleanor la următoarea ei serată literară - şi ultima. Sezonul se încheia, şi Londra se golea rapid de lumea bună. Mulţi se mutau la o staţiune balneară, pe litoral sau la proprietăţile de la ţară. Lady Eleanor trimise un bilet de acceptare şi menţionă că aştepta cu nerăbdare serata.

„Poate că o va însoţi şi nepotul ei“, se gândi Mary şi speră ca el să nu vină şi încercă să nu aştepte un asemenea lucru. Sigur că nu avea să vină, după ce se ţinuse de cuvânt aproape o săptămână întreagă. Desigur, dacă nu cumva voia să vadă ce efect avusese asupra ei săptămâna asta de absenţă.

Lady Eleanor veni singură. Luă loc şi îl ascultă pe unul din cei doi poeţi care acceptaseră invitaţia lui Mary, apoi se alătură discuţiei îndelungate şi însufleţite care urmă. Şi apoi o căută pe Mary.

— E o seară splendidă, draga mea Lady Mornington. De mult nu m-am simţit atât de bine. Ce păcat că Edmond nu e aici.

— Nu l-am văzut de aproape o săptămână, mărturisi Mary.

— A plecat la ţară în ziua următoare petrecerii mele în aer liber, zise Lady Eleanor. Nu ştiai? în mod normal, m-aş fi bucurat, pentru că nu petrece mult timp pe domeniul lui şi trebuie să meargă acolo mai des. Dar trebuie să mărturisesc că m-am întristat să aflu că bănuielile mele au fost neîntemeiate. Credeam că aveţi sentimente unul faţă de celălalt, draga mea.

— Oh, răspunse Mary roşind. Nu.

— E mare păcat. Eşti exact femeia potrivită pentru el, draga mea, dacă îmi permiţi s-o spun. Cineva care ar putea să-l readucă

la vechea lui personalitate.

Mary o privi precaută.

— Şi o atmosferă ca aceasta din seara asta l-ar fi adus înapoi, continuă Lady Eleanor. Dacă mai poate fi adus înapoi. A trecut mult timp. Îmi imaginez că cei mai mulţi cred că e pierdut iremediabil. Dumneata ce crezi, Lady Mornington?

— Poftim, doamnă?

— Aveam impresia că eşti destul de apropiată de el. Poate m-am înşelat? Poate că ştii foarte puţine despre el? îmi cer iertare, dar, vezi, am presupus că nu ai fi ieşit în compania lui dacă nu l-ai fi cunoscut bine. Are o reputaţie şocantă, şi mă tem că o merită.

— Îl cunosc foarte puţin pe Lord Edmond, doamnă.

— Ah. Atunci, nu mai spun nimic, zise Lady Eleanor, dar oftă şi continuă totuşi: în tinereţe, Edmond s-ar fi simţit foarte bine aici, Lady Mornington. Poate că ar fi fost şi el unul dintre poeţii dumitale, deşi nu mă îndoiesc că poemele lui ar fi fost scrise în latină sau greacă şi aproape nimeni nu le-ar fi înţeles.

Mary se zgâi la ea.

— Era prea studios, explică Lady Eleanor. Nu scotea niciodată capul din cărţi. Fratele şi cumnata mea erau îngrijoraţi din cauza lui. Obişnuiau să spună că nu avea să poată trăi în lumea reală. Singura lui ambiţie era să studieze pentru a fi admis în rândurile clerului, şi asta şi făcea, deşi nu fusese destinat Bisericii. Asta urma să fie poziţia fratelui său mijlociu - fratele meu a crezut întotdeauna că dulceaţa şi blândeţea lui Richard ar fi făcut din el un cleric ideal, deşi eu mă îndoiam. Dar asta era viaţa pe care şi-o alesese Edmond. Chicoti. Nici el nu ar fi fost un cleric bun. Nu ştia nimic despre viaţă. Bietul Edmond. A fost întotdeauna favoritul meu, Lady Momington, deşi aproape toţi ceilalţi îl preferau pe Richard.

Mary asculta fără să-i vină să creadă. Oare Edmond despre care vorbea Lady Eleanor era acelaşi Lord Edmond pe care îl cunoscuse ea? Nu putea fi. Trebuia să fie o greşeală. Dar cum ar fi putut fi? Lady Eleanor era mătuşa lui.

— Pe atunci, îmi doream să fie puţin mai monden, continuă Lady Eleanor. Şi totuşi, acum, mă uit în urmă şi îmi doresc să-l văd din nou pe băiatul acela liniştit, serios şi studios. Dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul acela... Ştii despre accident, Lady Momington, sau nu înţelegi nimic din ce spun?

— Moartea fratelui său? întrebă Mary.

— Ah, deci ştii. Dar probabil te plictisesc, draga mea, dacă nu mi-ai cunoscut nepotul decât superficial. Te reţin de la oaspeţii dumitale.

Şi se întoarse să plece, dar Mary îi puse mâna pe braţ.

— Vă rog, spuse ea, l-aţi numit accident. Aţi fost pur şi simplu diplomată? Sau aşa l-aţi descrie într-adevăr?

Lady Eleanor se uită o clipă la ea şi scoase o exclamaţie interesată.

— Presupun că Edmond ţi-a servit povestea obişnuită, cea care pare să fi prins rădăcini aici în oraş. Despre faptul că el l-a ucis pe Richard şi toate prostiile celelalte? E la fel de rău ca fratele meu şi nepotul meu cel mare. Adevărul e, Lady Momington, că Richard nu era cel mai bun dintre călăreţi, dar a încălecat oricum, şi-a asumat un risc prostesc şi inutil şi a murit din cauza asta. A fost vina tuturor şi a nimănui. A fost un accident. Dar a schimbat viaţa lui Edmond - total şi incredibil. Şi bănuiesc că nu sunt realistă când sper că va deveni din nou el însuşi cândva.

— Dar..., începu Mary.

Însă fii întreruptă de viconte, care veni în spatele ei şi o prinse de cot. Zâmbea.

— Doamnă? îi spuse el lui Lady Eleanor. Sper că vă bucuraţi de seară. Te-ai depăşit pe dumneata însăţi de data asta, Lady Momington. Toată lumea pare dornică să facă parte din ambele grupuri în acelaşi timp.

Mary îi întoarse zâmbetul.

— Goodrich? spuse Lady Eleanor. Întotdeauna descopăr lucrurile bune când aproape că e prea târziu. Dar nu contează. Voi frecventa salonul dumitale la anul, dragă Lady Momington.

— Cina trebuie să fie gata, zise Mary. Mă duc să văd.

— Dă-mi voie să merg eu, spuse vicontele, strângând-o uşor de cot şi ieşind din cameră.

— Deci asta e legătura, zise Lady Eleanor, zâmbindu-i lui Mary. Şi una foarte eligibilă, draga mea. Acum, aş vrea să nu mă fi gândit că ai o legătură cu Edmond. Pentru că sunt dezamăgită că nu e aşa. Dar să nu mai vorbim despre asta. Rămâi în oraş pe timpul verii?

— Nu am nici un plan de a merge în altă parte.

— Atunci, te voi mai vedea. Îţi voi trimite o invitaţie. Poate că îl voi include şi pe Goodrich în ea. Ar fi deplasat?

— Nu cred, răspunse Mary, roşind.

Lady Eleanor încuviinţă şi se întoarse spre grupul de a cărui conversaţie nu se bucurase încă.

În aceeaşi seară, dar mult mai târziu, vicontele Goodrich o sărută pe Mary pentru prima dată şi îi ceru să se căsătorească cu el. Rămase până plecară toţi, chiar şi Penelope, care privi oarecum amuzată de la Mary la viconte, ridică din umeri şi apoi le ură noapte bună.

Erau cu toţii în hol. Mary se întoarse să îl privească întrebător. Spera că nu era pe cale de a-şi reînnoi oferta de săptămâna trecută. El ô luă de cot, o duse înapoi în salon, departe de privirile servitorilor ei, şi închise uşa.

— Lady Momington, începu el, punând stăpânire pe una din mâinile ei, cred că nu se poate să nu cunoşti sentimentele mele faţă de dumneata.

Ea ridică privirea spre el, dar nu zise nimic.

— Te stimez foarte mult, continuă el. Şi nutresc cea mai profundă afecţiune faţă de dumneata, dacă îmi per- miţisă fiu atât de îndrăzneţ.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, prinzându-i degetele în degetele ei. Îţi mulţumesc, milord.

— Şi, dacă te îndoieşti câtuşi de puţin de intenţiile mele faţă de dumneata, permite-mi să mă explic fără întârziere. Sunt cât se

poate de onorabile. Doresc să fii soţia mea, doamnă.

Ea se zgâi la el. Avea să fie soţul ei. Avea să se obişnuiască cu el - cu înfăţişarea lui, cu vorbirea lui, cu obiceiurile lui -, aşa cum era obişnuită cu ea însăşi. Avea să trăiască alături de el intimitatea aceea zilnică pe care o cunoscuse cu Lawrence. Mintea ei era satisfăcută, chiar jubila. Aveau să fie o pereche potrivită. Era ceea ce îşi dorise de ani de zile. Era ceea ce nu putuse avea niciodată cu Marcus.

— Vrei? întrebă el, ţinându-i mâna în mâinile lui. Îmi vei face această onoare, Lady Momington?

„Era prea studios. Singura lui ambiţie era să studieze pentru a fi admis în rândurile clerului, şi asta şi făcea, deşi nu fusese destinat Bisericii. Bietul Edmond." Cuvintele rostite de Lady Eleanor i se învârteau în minte dinainte de cină. Nu mai putuse să scape de ele. Şi-ar fi dorit ca Lord Goodrich să-şi fi ales un moment mai bun.

— Nu... nu ştiu, răspunse ea.

Dar ştia. Ştia. Voia să se căsătorească cu el. Voia să fie căsătorită. Voia să fie mamă dacă putea.

— Ah, zise el, strângând-o de mână. Am vorbit prea devreme. Ai nevoie de mai mult timp.

— Da, răspunse ea, zâmbindu-i uşurată. Avea nevoie de timp ca să scape de imaginile ciudate şi bizare ale lui Lord Edmond, pe care i le vârâse în minte mătuşa lui. Mai dă-mi puţin timp, dacă vrei, milord.

— Pot să aştept dacă mă asiguri că există speranţă, Lady Mornington. Pot să am privilegiul de a-ţi spune pe numele de botez?

— Da, răspunse ea şi, când se înclină uşor spre el, constată că o făcuse aproape deliberat. Voia să scape de imaginile acelea. Voia să fie convinsă că Lord Edmond nu însemna nimic pentru ea. Spune-mi Mary.

— Mary, repetă el.

Şi îi dădu drumul la mână, îi puse mâinile pe umeri, îşi plecă

uşor capul şi o sărută.

Nu era destul de aproape. El nu făcu nici o mişcare, nu deschise gura şi nu o trase mai aproape. Nu era destul de aproape. Voia să îl simtă lângă ea, să o ţină strâns. Voia să îi simtă buzele pe buzele ei. Voia cu disperare să simtă aceleaşi senzaţii pe care le simţise cu o săptămână în urmă. Avea nevoie să fie convinsă că avea nevoie fizică de un bărbat. Nu doar de un anume bărbat. Voia să îşi poată alege bărbatul cu mintea şi să ştie că fizicul era mai puţin important, pentru că era la fel cu orice bărbat.

O dorinţă smintită. Nu era la fel cu orice bărbat. Sărutul lui Lord Goodrich fu... plăcut.

— Aş face mai bine să plec, zise el, ridicând capul şi privind-o cu ochi arzători. Altfel, nu o să mai pot pleca, Mary.

Ea îl privi uluită. Spunea adevărul? Sărutul lor i se păruse cu adevărat excitant? Ei nu - câtuşi de puţin. Nu îşi imaginase că ar fi trebuit.

— Mary? întrebă el, privind-o insistent. Vrei să plec?

— Da, te rog, milord.

— Simon.

— Simon, repetă ea.

El plecă iar capul şi o sărută din nou, scurt.

— Noapte bună, atunci, Mary. Vii să te plimbi cu mine în St. James poimâine după-amiază?

— O să aştept cu nerăbdare.

— Şi eu.

Ieşi pe hol cu el şi îl privi plecând. Şi, în timp ce urca scările spre camera ei, se întrebă de ce nu se logodise oficial cu el. Nu, nu se întreba. Ştia motivul. Cum îl formulase Lady Eleanor? El se schimbase total şi... Cum? De necrezut. Fusese liniştit şi studios, prea lipsit de mondenitate pentru propriul său bine. Voise să fie cleric. Studiase ca să devină cleric. Lord Edmond Waite? Era imposibil, cu siguranţă. Oh, cu siguranţă era imposibil!

Scrisese poezii în latină şi greacă. Lord Edmond Waite!

Se dusese la ţară. De asta nu mai dăduse ochii cu el după

petrecerea în aer liber.

El era motivul pentru care nu se logodise oficial cu vicontele Goodrich - cu Simon. Nu şi-l putea scoate din minte. Şi acum, era mult mai rău decât fusese toată săptămâna. Acum, începuse să înţeleagă că poate, odată, existase un Edmond total diferit, că poate Lord Edmond pe care îl cunoştea fusese modelat de vină, respingere, durere şi alţi factori despre care ea nu ştia nimic.

Dar ea nu voia să ştie nimic din lucrurile astea. Voia să se căsătorească cu Lord Goodrich. Voia să fie liniştită şi mulţumită cu el. Voia să aibă o familie cu el, înainte de a fi prea bătrână. Nu voia să se gândească deloc la Lord Edmond Waite.

Dar, oricât ar fi încercat să îşi îndrepte gândurile spre viitorul care i se oferise limpede în seara aceea, se foia şi se răsucea în pat, gândindu-se doar la Lord Edmond. Şi, după ce adormi, îl visă doar pe el - nişte vise ciudate, înfricoşătoare. In unul dintre ele, el era călare şi râdea de ea, în timp ce ea sărea peste poarta înaltă peste care el tocmai trecuse. Numai că ea nu era pe cal, şi cădea încet, iar el alerga - pe jos, nu călare - încet, mult prea încet, încercând să o prindă în braţe. Se trezi înainte de a atinge pământul - sau braţele lui întinse.

Aşa trecură două săptămâni, săptămâni în care căldura lunii iulie deveni mai apăsătoare în oraş. Şi totuşi, pentru Mary nu fură săptămâni nefericite. Prietenele ei Hannah şi Penelope plecaseră amândouă, una spre nord, cealaltă spre Brighton. Dar vicontele rămăsese şi îşi continuase atenţiile aproape zilnic. In tot timpul acesta, nu îşi reînnoi propunerea de căsătorie, dar amândoi se purtată de parcă ar fi avut o înţelegere.

Respectându-şi promisiunea, Lady Eleanor trimise o invitaţie la cină atât pentru Mary, cât şi pentru Lord Goodrich, şi descoperiră că mai exista un singur alt invitat, un baronet mai vârstnic dintre cunoscuţii lui Lady Eleanor, care fusese invitat pentru a completa numărul, explică ea, fără ca prietenul ei să pară jignit.

Fu o seară plăcută, urmată de un drum plăcut spre casă. Şi dacă mintea trădătoare a lui Mary ţinu să facă nişte comparaţii, ea

le suprimă fără milă. Începu să se obişnuiască cu imaginile şi amintirile nedorite şi învăţa să nu lupte prea nemilos cu ele, ci să le înlocuiască răbdător şi hotărât cu altele.

Crezuse că avea succes, până într-o dimineaţă în care îşi răsfoia corespondenţa - mult diminuată acum, când sezonul şi potopul de invitaţii se sfârşiseră. Se uită mai atent la o scrisoare cu un scris necunoscut, numai ca să descopere că venea din Hampshire, comitatul în care se afla domeniul lui. Rupse sigiliul cu mâini nerăbdătoare şi tremurătoare şi desfăcu scrisoarea pe masa pentru micul dejun din faţa ei. Ochii i se îndreptară mai întâi spre semnătură, mare şi îndrăzneaţă în colţul paginii - „Edmond".

Mary trase adânc aer în piept şi închise ochii. Observase că nu era o scrisoare lungă. Deschise ochii din nou.

— „Draga mea Mary, citi ea şi se opri înainte de a citi în continuare. Contrar presupunerilor tale, eu nu am aranjat nimic. Nu am ştiut nimic despre asta până dimineaţă, când a sosit invitaţia. Sunt înclinat să accept, pentru că e mătuşa mea şi a fost întotdeauna bună cu mine. Şi numai o dată va împlini şaizeci de ani, presupun, dacă nu refuză să îmbătrânească mai mult de-atât. Totuşi, dacă ai acceptat deja invitaţia sau vrei să o accepţi şi nu vrei să-mi vezi din nou faţa, voi găsi o scuză plauzibilă. Toţi arendaşii şi servitorii mei pot să fie do- borâţi de vărsat de vânt sau de ceva de genul ăsta. Pot să îţi solicit favoarea unui răspuns imediat? Servitorul tău ascultător, Edmond."

O invitaţie misterioasă la o cină pentru cea de-a şaizecea aniversare a mătuşii lui? Mary se încruntă, răsfoi cu degete grăbite restul teancului de corespondenţă şi o găsi. Deschise plicul cu scrisul deja familiar şi citi biletul.

Dar nu era o simplă invitaţie la o cină sau la o petrecere de seară. Era o invitaţia de a petrece o săptămână la Rundle Park, domeniul lui Lady Eleanor din Kent, la sărbătorirea celei de-a şaizecea aniversări a acesteia. Lady Eleanor mai spunea că aveau să fie şi alţi câţiva membri ai familiei şi prieteni. Spera foarte mult că Lady Mornington avea să poată fi printre ei. Adăuga că îi

trimisese o invitaţie şi vicontelui Goodrich.

Mary împături invitaţia şi se bătu cu ea peste palmă, privind în gol.

Ar fi ispitit soarta întâlnindu-l din nou, când nu ar fi trebuit s-o facă. Putea găsi cu uşurinţă o scuză ca să refuze invitaţia. Nici măcar nu ar fi trebuit să recurgă la condamnarea tuturor servitorilor la un atac de vărsat de vânt. Zâmbi fără să vrea când se gândi la asta. Dacă era de acord, avea să-l întâlnească în cadrul restrâns al unei petreceri la ţară. Era o situaţie complet nedorită.

Dar, dacă îl vedea din nou, dacă petrecea o săptămână întreagă cu el, atunci avea să poată cu siguranţă să alunge în cele din urmă câteva stafii. Avea să fie în stare să vadă limpede că, oricum ar fi fost în tinereţe, înainte de moartea fratelui său, acum era un bărbat care nu putea fi nici simpatizat, nici respectat.

Nici iubit.

Hotărî să se gândească la asta. Să discute despre invitaţie cu Simon la sfârşitul dimineţii, când trebuia să vină să o ducă la cumpărături şi la bibliotecă.

Dar ştia deja care era răspunsul ei. Care trebuia să fie. Şi trebuia să-i scrie înainte de terminarea zilei. Nu trebuia să-l lase să-i aştepte răspunsul.

Părea că trecuse atât de mult timp. Închise ochii. Părea că trecuse atât de mult timp de când îl văzuse ultima dată.

CAPITOLUL 10

In timp ce cobora din trăsură şi îşi îmbrăţişa mătuşa, Lord Edmond Waite se gândea că nu prea ar fi avut chef de asta. Era întotdeauna mulţumit să o vadă, bineînţe- Ies, şi în mod normal ar fi fost chiar fericit să dedice o săptămână din timpul lui ca să îi sărbătorească aniversarea, mai ales că aveau să fie şi alţi oaspeţi. Petrecuse câteva veri la Rundle Park în copilărie, când încă trăia unchiul lui, şi avea amintiri plăcute.

Dar îi venise greu să plece de la Willow Court tocmai când se stabilise acolo şi descoperise că traiul la ţară, în propria casă, înconjurat de pământurile sale şi servit de propriii servitori avea un anumit farmec. Şi o anumită influenţă liniştitoare asupra unei inimi agitate.

Totuşi, acum, trebuia să o întâlnească din nou după ce se făcuse de râs ca un prost în seara petrecerii în aer liber. Nu luase în seamă aluzia că poate ar fi trebuit să refuze ea invitaţia, de vreme ce el era nepotul lui Lady Eleanor şi se simţea obligat să o accepte pe a lui. Îi scrisese că nu avea nici o obiecţie să-l întâlnească la Rundle Park dacă nici el nu avea.

Dacă nici el nu avea! Oare nu avea minte ca să-şi dea seama că prefera să înfrunte diavolul, nu pe ea?

Iar Goodrich fusese invitat şi el. „Amanta şi turma de bastarzi sunt condamnaţi să trăiască fără el o săptămână întreagă", se gândi cu răutate Lord Edmond. Oare Mary se logodise deja cu el? Dacă nu, fără îndoială că avea s-o facă în curând. Poate că săptămâna aceasta la ţară avea să ofere un cadru potrivit pentru anunţ. Doamne fereşte!

— Edmond! exclamă mătuşa lui, îmbrăţişându-1 şi să- rutându-1 pe obraz, pot să cred ce îmi văd ochii? Ai sosit cu o zi mai devreme, când veneai aproape întotdeauna mai târziu.

— Nu trebuie decât să spui o vorbă, răspunse el, zâmbind larg, ca să-mi iau picioarele la spinare şi să mă cazez în hanul din sat până mâine, mătuşă. Au vreo chelne- riţă nouă?

Ea ţâţâi.

— O să stai aici, ca să pot fi cu ochii pe tine. Te rog să intri în casă, dragule. E o plăcere neaşteptată să te am numai pentru mine o zi întreagă, înainte să mai vină careva. Poate reuşesc să-ţi bag minţile în cap.

— Sună periculos, zise el, cuprinzând-o cu un braţ de mijloc şi urcând treptele în formă de potcoavă spre uşa dublă din faţă. Şi ce naiba ai avut în minte când mi-ai trimis o listă parţială a oaspeţilor împreună cu invitaţia mea?

— Supraveghează-ţi limbajul, dragule. Credeam că vei fi mulţumit să afli că am invitat-o şi pe Lady Momington.

— Şi pe Goodrich. M-am simţit peste măsură de dornic de a-ţi accepta invitaţia când am aflat că şi el urma să fie invitat, mătuşă. A acceptat?

— Au acceptat amândoi. Cred că formează un cuplu. Va fi o partidă bună pentru ea.

— Va avea a naibii de multă atenţie din partea lui, observă Lord Edmond. Cu cei doi fii legitimi, plus amanta şi cei cinci bastarzi. Ştiai despre ei?

— Am considerat întotdeauna că e o lipsă de amabilitate să foloseşti un asemenea cuvânt pentru a descrie copiii născuţi în afara căsătoriei. Până la urmă, nu ei au ales să se nască aşa. Se pare că le poartă de grijă şi că a plănuit cu grijă viitorul fiecăruia dintre ei.

— Ştii. Atunci, de ce naiba spui că va fi o partidă splendidă pentru Mary? Orice femeie merită ceva mai bun.

— Vai de mine! Limbajul tău cam lasă de dorit. Poate că ea ştie despre cealaltă familie. Unor femei nu le pasă, să ştii. Le ajută să se bucure de tot confortul căsătoriei fără nici unul dintre, ah, excesele ei.

Lord Edmond pufni.

— Lui Mary i-ar păsa. Crede-mă că i-ar păsa.

Lady Eleanor păru interesată.

— Ei bine, dragule, atunci poate că eşti de părere că tu ai fi o

partidă mai bună.

— Eu? El râse. Biata Mary! Ar avea de ales între lac şi puţ, nu? Măcar Goodrich e respectabil. A fost foarte discret cu cealaltă viaţă a lui, şi asta îl face destul de acceptabil, bineînţeles.

— Toarnă-ţi ceva de băut, dragule, sugeră Lady Eleanor, conducându-1 în salonul de jos. Mă întreb care e lacul şi care e puţul.

— Nu, mulţumesc, răspunse Lord Edmond. Prefer un ceai, mătuşă. Dacă ai ceai, vreau să zic.

Ea ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Se îndreptă spre şnurul clopoţelului şi trase de el.

— Bănuiam că ai ceva sentimente faţă de ea. Acum, sunt sigură.

— Faţă de Lady Mornington? spuse el dispreţuitor. Sentimente, mătuşă? Cum de ţi-a venit un gând atât de ridicol?

— Din cauza felului anume în care o priveai când aţi fost la Richmond. Şi din cauza ostilităţii pe care o simţi faţă de un gentleman pe care îl considerăm amândoi destul de respectabil şi un pretendent eligibil pentru ea.

— Prostii! Orice om decent s-ar simţi dezgustat gân- dindu-se că o biată femeie plănuieşte să se mărite cu un bărbat fără să ştie nimic despre aranjamentul foarte casnic şi de lungă durată pe care îl are cu o femeie de altă clasă.

Ea zâmbi.

— Nu am mai auzit discursuri moralizatoare de la tine de mulţi ani, Edmond. Bine ai venit acasă, dragule!

El se încruntă, dar nu spuse nimic, pentru că în momentul acela se deschise uşa şi intrară majordomul şi o cameristă cu ceai şi prăjituri.

— Şi, vorbind despre casă, reluă ea când rămaseră din nou singuri, spune-mi ce ai făcut la Willow Court săptămânile trecute. Sper că ţi-ai cunoscut proprietatea şi l-ai uimit pe vechil cu interesul tău. Şi te rog să stai jos, dragule. Parcă ai fi răstignit.

Lord Edmond se aşeză.

„Aş prefera să nu fac asta“, se gândi Mary în timp ce trăsura îşi

termina lunga călătorie în parcul care ducea spre Rundle şi se întorcea spre treptele în formă de potcoavă. In mod normal, ar fi fost încântată de perspectiva unei săptămâni la ţară în timpul căldurilor din august, mai ales că amfitrioana ei îi plăcea.

Dar avea să-l întâlnească din nou chiar în momentul în care începuse să se convingă că şi-l scosese din minte. Şi chiar în momentul în care credea că Simon se pregătea să îşi reînnoiască cererea, iar ea era pregătită să accepte.

Avea să-l accepte. Categoric. Hotărâse asta.

— Am ajuns în sfârşit, spuse Lord Goodrich de lângă ea. Fusese de acord să călătorească împreună cu el, de vreme ce călătoria de la Londra la Rundle Park putea fi făcută într-o singură zi. Sunt sigur că te vei bucura să te împrospătezi puţin şi să iei un ceai, Mary.

— Da, răspunse ea, privind temătoare pe geam, dar uşile duble din capul scărilor de-abia se deschideau, încă nu ieşise nimeni. A fost o zi obositoare.

Vicontele o ajuta deja să coboare pe dalele de piatră când Lady Eleanor ieşi din casă şi coborî scările, urmată de Sir Harold Wright, acelaşi gentleman care fusese la Richmond când cinaseră acolo. Oarecum uşurată, Mary văzu că nu mai era nimeni, cu excepţia servitorilor.

— Ce minunat! Lady Eleanor îi zâmbi lui Goodrich şi o îmbrăţişa pe Mary. Acum, toată lumea e aici, şi totuşi nu e nici măcar ora ceaiului. Toţi oaspeţii mei se vor cunoaşte înainte de sfârşitul după-amiezii.

Mary dădu mâna cu Sir Harold, care îl întreba politicos pe viconte despre călătorie.

— Te rog să vii înăuntru, dragă, spuse Lady Eleanor, luând-o pe Mary de braţ. Te voi duce chiar eu în camera dumitale, şi poţi să te răcoreşti cât vrei. E bine întotdeauna să îţi schimbi rochia şi să te speli pe faţă după o călătorie, nu? Mai ales într-o zi atât de călduroasă. Nu-i aşa că vremea e splendidă? Sper doar să ţină toată săptămâna, ca să se poată distra toată lumea în aer liber.

Ah, bine. Văd că bagajul şi camerista au ajuns deja. Şi valetul lui Lord Goodrich, nu-i aşa?

Mary zâmbi şi se~ uită interesată la holul frumos pardosit al conacului. Îşi dorise întotdeauna o casă la ţară. Dar Lawrence, deşi îi asigurase un trai comod, nu fusese un om bogat.

— Nu sunteţi chiar ultimii oaspeţi, continuă Lady Eleanor. Dar ceilalţi nu vor ajunge decât peste câteva zile, şi identitatea lor e secretă. Ea zâmbi misterios. Vârsta de şaizeci de ani, Lady Mornington - o să-ţi spun Mary dacă nu te superi - te face îndrăzneţ. Îţi dai seama că nu ţi-a mai rămas un timp nesfârşit şi că anumite lucruri care trebuie făcute sau poate trebuiau făcute de ani de zile trebuie duse la îndeplinire acum dacă vrei să le mai faci. Pe aici, dragă. Ţi-am dat o cameră cu vedere spre parcul din faţă. Eu am preferat întotdeauna vederea aceasta dealurilor şi copacilor din spate, deşi mulţi oameni preferă aspectul mai sălbatic de acolo. Am ajuns.

— Ce încântător! spuse Mary, privind în jur la tapetul şi paravanele chinezeşti, la perdelele înflorate şi la baldachinul patului.

— Ştiam că o să-ţi placă, răspunse Lady Eleanor. Te las acum, dragă, şi voi trimite menajera peste o jumătate de oră ca să te conducă în salon pentru ceai.

— Mulţumesc.

Mary îi zâmbi gazdei şi privi pe fereastră după ce rămase singură. Aleea foarte dreaptă trecea prin spatele grădinilor englezeşti, flancată de pajişti care coborau şi de pâlcuri de copaci. Totul era foarte verde. Foarte frumos. „O să am o casă la ţară dacă mă căsătoresc cu Simon. Când mă căsătoresc cu Simon. “

Lady Eleanor spusese că unii oaspeţi urmau să sosească peste câteva zile. Poate că el era unul dintre ei. Poate că nu trebuia să-l înfrunte chiar în ziua aceea. Poate că mai avea câteva zile de relaxare.

Gândul acesta îi aduse speranţă. Dar şi un inexplicabil fior de dezamăgire. Voia să treacă odată întâlnirea. Dacă tot trebuia să se

întâmple, poate că era mai bine să se întâmple chiar atunci.

În momentul acela, sosi camerista ei, cu un servitor care îi căra cufărul, şi Mary îşi concentra toată atenţia asupra pregătirilor pentru ceai.

Sosiseră. Împreună. Îi văzuse de la o fereastră de sus, coborând din trăsură şi salutându-i pe mătuşa lui şi pe Sir Harold. Formau un cuplu, după cum spusese mătuşa lui. Bun.

Lord Edmond se ascunse în colţul cel mai îndepărtat de uşă al salonului şi începu să schimbe amintiri cu Peter şi Andrew Shelbourne, nepoţii unchiului său, care nu aveau nici o înrudire de sânge cu el. Îi întâlnise adesea la Rundle Park, pe când erau cu toţii doar nişte băieţi. Soţia lui Peter, Doris, stătea tăcută alături de soţul ei. „Mă condamnă", se gândi Lord Edmond şi făcu ceea ce făcea adesea în asemenea împrejurări - se uită ţintă la ea până când ea îşi plecă privirea. Acum, avea să se şi teamă puţin de el. Femeile erau uşor de intimidat.

Erau douăzeci şi unu de invitaţi în total, inclusiv Sir Harold Wright, prietenul credincios al mătuşii lui încă dinainte de moartea unchiului. Se zvonea că fuseseră amanţi cândva, dar, dacă era adevărat, erau foarte dis- creţi în relaţia lor şi nu se căsătoriseră după moartea

unchiului său. „Poate că sunt doar prieteni", se gândi Lord Edmond. Poate că bârfitorii nu puteau accepta ceva atât de plictisitor şi de nescandalos ca o relaţie platonică. Oricum ar fi fost, nu era treaba lui.

Era o reuniune mai mare decât se aşteptase, dar îi părea bine că veniseră mulţi. Astfel, avea să-i fie mai uşor să stea departe de ea. Şi, în afară de prezenţa ei, reuniunea era destul de inofensivă. Se temuse întotdeauna să nu dea pe neaşteptate peste vreun membru al familiei la petrecerile mătuşii. Dar ea avusese întotdeauna tact. Nu încercase niciodată să îi invite tatăl sau fratele mai mare atunci când îl invita pe el. La petrecerile ei, el era singurul membru al familiei sale.

Insă ea declarase întotdeauna deschis, chiar şi atunci când era

un băiat firav, studios şi neinteresant, că el era favoritul ei. Binecuvântată să-i fie inima.

Şi apoi, chiar în timp ce se amuza cu Peter şi Andrew despre o ispravă de mult uitată şi lăsase garda jos, ea intră în cameră. O ştiu fără să se uite direct la uşă în momentul acela. Şi, când se uită, ea era acolo, desigur. Ochii li se întâlniră aproape imediat. Ea venise singură - fără câinele de pază.

O favoriză cu o privire inexpresivă, fiindcă nu putea să-şi scoată din minte ultima lor despărţire, când el se purtase atât de umilitor şi de abject. Ea ridică bărbia şi apoi înclină capul. Nu zâmbi.

„Ei bine", se gândi el, întorcându-se să îşi reia conversaţia cu prietenii din copilărie, „asta e“. O văzuse din nou şi se simţea încă relativ normal. Tavanul camerei nu îi căzuse în cap. Mulţi dintre cei prezenţi - Doris Shelbourne, de exemplu - s-ar fi amuzat fără îndoială teribil dacă ar fi aflat că aşteptase cu frică sosirea unei lady mărunţele şi nu deosebit de frumoase. Ei bine, se terminase.

Se gândi la o escapadă pe care o făcuse împreună cu Peter cu mulţi ani în urmă şi care îi vârâse în bucluc - una pe care înţepată Doris avea să o considere fără îndoială nepotrivită - şi începu să povestească. „La naiba cu ea", se gândi el. Dacă se aştepta la vulgaritate, atunci era mai mult decât dispus să îi facă pe plac.

Goodrich intrase în cameră şi stătea alături de Mary, cu umerii aproape atingându-li-se. Ii zâmbea posesiv. Părea gata să o cuprindă cu braţul pe după umeri în orice moment. „Dacă încearcă", se gândi Lord Edmond, „o să trebuiască să-şi petreacă restul vieţii cu un braţ lipsă." Intuind la ce se gândea, se forţă din nou să redea povestirea într-un mod cât mai scandalos. Peter şi Andrew chicoteau deja. Doris nu schiţase nici un zâmbet.

„Naiba s-o ia de treabă", se gândi Lord Edmond în timp ce braţul infam se apropia o clipă de talia lui Mary, ca s-o întoarcă să salute un cuplu care se apropia de ei. Mii de draci! Oare avea să fie supus unor asemenea chinuri toată săptămâna? Mormăi ceva spre tovarăşii lui şi porni spre celălalt colţ al camerei.

— Ah, Mary, rosti el pe tonul cel mai trufaş posibil, ignorându-i

grosolan pe viconte şi cuplul cu care vorbeau, fără să-i pese de impresia pe care o făcea. Deci ai venit să te rusticizezi, nu-i aşa?

— Nu aş spune că o săptămână petrecută la ţară, împreună cu mai mult de douăzeci de alţi invitaţi, înseamnă să te rusticizezi, milord, răspunse ea, întorcându-se spre el, astfel ca nepoliteţea faţă de ceilalţi trei să nu pară atât de evidentă.

— Nu? întrebă el. Atunci, cum i-ai spune? O mare plictiseală? Te ţine departe de cărţile, poeţii şi politicienii tăi. Cred că ţi se pare o mare pierdere de timp.

— Cerule! exclamă ea. Ce impresie ciudată trebuie să-ţi fi făcut despre mine. Viaţa nu are de oferit doar cărţi şi conversaţie intelectuală, milord. Şi nici amuzament leneş. Viaţa are de oferit o infinitate de experienţe variate, şi mie îmi place să le încerc pe toate.

— Pe toate?

El făcu ochii mari şi îi privi intenţionat buzele.

— Foarte bine, atunci, răspunse ea roşind. Multe dintre ele. Ar trebui să ne alegem cuvintele cu grijă, după cum tocmai ai sugerat.

— Aş fi vrut să fi rămas la *toate,* zise el, mângâind-o cu privirea.

— Încerci să mă faci să roşesc, milord, răspunse ea calmă.

— Şi reuşesc. Ai plâns, Mary?

— Să plâng?

Ea îl privi întrebător. El îi zâmbi glacial.

— Singurul meu regret a fost că nu am putut să devin invizibil şi să te urmez în casă. Dar aş paria că ai plâns. Am aflat că femeile nu pot rezista în faţa unei inimi zdrobite, mai ales când cred că ele au zdrobit-o.

— Înseamnă că nu ai fost serios în nici una dintre declaraţiile tale?

El ridică din sprâncene.

— Ai crezut că da? Biata mea Mary! Dacă tot trebuia să îndur ruşinea unei respingeri, m-am simţit îndreptăţit să administrez o mică pedeapsă în schimb. Am reuşit, nu-i aşa?

— Te măguleşti singur. Încă de când ne-am cunoscut, mi-a fost

limpede că eşti incapabil de vreun sentiment nobil, asta ca să nu vorbim despre dragoste. Şarada ta nu ar fi convins nici măcar pe un idiot.

— Mary, cea care te pune la punct într-un mod cât se poate de caustic, zise el, lăsând capul într-o parte. Se gândi că ochii ei frumoşi şi cenuşii făceau ca toată faţa să îi devină frumoasă atunci când scăpărau de indignare. Trebuie să-mi dai neapărat o lecţie într-una dintre zilele astea.

— Ai uitat că nu mai avem nimic de-a face unul cu celălalt şi că ai o promisiune de respectat. Cred că reuniunea aceasta e destul de numeroasă ca să nu mai trebuiască să schimbăm nici o vorbă pe viitor, milord.

— Şi în punctul acesta ar trebui să mă târăsc umilit în colţul meu, bănuiesc. Mary, Mary, când o să înveţi că un libertin şi un destrăbălat nu are onoare? Trebuia să merg câteva săptămâni la ţară. Am avut nişte treburi plictisitoare acolo. De când am plecat din oraş, aproape nu m-am mai oprit din căscat. Ai crezut într-adevăr că am plecat ca să îmi ţin promisiunea faţă de tine?

— Da, aşa am crezut. A fost un lucru neînsemnat - foarte neînsemnat - pentru care te-am respectat.

El clătină din cap.

— Şi te aştepţi să mă şantajezi cu acest scurt discurs? Nu vreau respectul tău, Mary, îţi aminteşti? Nu-mi pasă absolut deloc de respectul tău. Coborî vocea. Iţi vreau trupul. Şi campania e pe cale să înceapă din nou, draga mea. Aminteşte-ţi că la Richmond am aflat că şi tu îl doreşti pe al meu, şi acesta e un îndemn în plus. Şi îl doreşti foarte tare, din câte îmi amintesc.

— Atunci, se pare că sunt o actriţă mai bună decât tine, milord, ripostă ea. Te-am convins?

El zâmbi larg.

— A fost o purtare nedemnă de tine, Mary. Şi nici măcar nu a fost o prestaţie bună. Te-a făcut doar să arăţi remarcabil de ridicolă.

Ea roşi, şi el observă cu interes că nu mai găsea nimic de spus.

— De ce mi-ai scris? întrebă ea. De ce m-ai avertizat, dacă plănuiai să fii atât de lipsit de scrupule?

— Ah. Ştiu câte ceva despre natura umană, Mary. M-am gândit că scrisoarea o să-ţi aţâţe curiozitatea. M-am gândit că nu o să reziști să nu vezi un bărbat bolnav de dragoste pentru tine. Şi iată-te aici. Şi iată-mă şi pe mine, ciobănaşul tău bolnav de dragoste.

— Eşti demn de dispreţ. Acum, te rog să mă scuzi, milord, dar mai sunt şi alţi oameni cu care ar trebui să vorbesc.

Ca la un semn, vicontele Goodrich, care reuşise să termine conversaţia cu celălalt cuplu, trase protector braţul lui Mary pe sub braţul lui şi îl salută ţeapăn pe Lord Edmond.

— Waite.

— Ai face bine să stai cu ochii pe ea, spuse Lord Edmond pe un ton lejer. Plănuiesc să o siluiesc în mijlocul salonului mătuşii mele, Goodrich.

— Asemenea sentimente, oricât de uşuratice ar fi, nu sunt potrivite pentru urechile unei lady, răspunse vicontele. Şi îmi imaginez ce planuri ai, Waite. Uită-le. Mary mă are pe mine să o protejez, şi o voi proteja, deşi aş regreta foarte mult orice neplăcere publică în timpul festivităţilor prin care se sărbătoreşte ziua de naştere a mătuşii tale.

— Dar nu ai regreta o neplăcere privată? Lord Edmond strânse din buze şi se gândi un moment. Nici eu. Poate fi aranjată oricând doreşti, Goodrich.

— Vă rog. Vocea lui Mary era liniştită, dar Lord Edmond ştia că fierbea de furie, deşi nu o arăta. Gata cu asta. Nu o să vă certaţi şi nu o să vă bateţi din cauza mea. Sunteţi doi băieţi de şcoală care recurg la pumni pentru toate nimicurile? Iar eu o tânără frumuseţe pentru care să vă bateţi? Lord Edmond, o faci intenţionat, şi nu o să ai succes. Simon, condu-mă la tava de ceai, te rog.

Lord Edmond îi privi plecând. Spatele ei era foarte drept. Şoldurile i se unduiau plăcut, deşi fără a fi voit provocatoare, sub faldurile lejere ale rochiei de muselină.

Se întrebă ce naiba îl apucase. Fără îndoială că fusese împins de un demon pe care nu îl putea controla. Nu plănuise să îi spună nici unul dintre lucrurile acelea. Şi toate fuseseră nişte minciuni.

„Dumnezeule mare“, se gândi el, „cel mai înţelept ar fi să îmi fac bagajele şi să mă întorc la Willow Court mâncând pământul." Altfel, nu se ştia cât de tare s-ar fi dezonorat în faţa lui Mary şi la ce duel prostesc ar fi ajuns cu Goodrich. Poate că ar fi ajuns chiar să îi spună lui Mary despre amanta dolofană şi hoarda de bastarzi şi să se dispreţuiască pentru tot restul vieţii.

— Ah, Edmond, spuse mătuşa lui, trecându-şi braţul pe sub braţul său. Nu am vrut să te întrerup din discuţia cu Mary, dar acum, că eşti din nou singur, trebuie să îi întâlneşti neapărat pe reverendul Samuel Ormsby şi pe soţia lui - poate că îţi aminteşti că ea e verişoara lui Philip. Samuel crede că a fost cu tine la Oxford o perioadă.

— Oh, Doamne! exclamă el.

— Exact, dragă. Sunt surprinsă că te-a recunoscut.

In loc să se năpustească afară din cameră şi să îşi facă bagajele, Lord Edmond permise să fie condus spre domnul în veşminte preoţeşti, care începea să i se pară oarecum familiar.

Oh, Doamne. Părea ceva din altă viaţă. Din altă eră. Din alt univers.

— Ce bine e să respiri aer curat, zise Mary, închizând ochii şi inspirând parfumul florilor. Se simte deja răcoarea înserării.

Ceaiul se terminase, majoritatea oaspeţilor se îndreptaseră spre camerele lor, iar ea se plimba în grădina englezească cu Lord Goodrich.

— Ştiam că e nepotul lui Lady Eleanor. Presupun că ar fi trebuit să-mi treacă prin cap că avea să fie invitat. Dar m-aş fi aşteptat să aibă bunul-gust de a nu-1 invita odată cu oamenii decenţi. Dacă aş fi ştiut, te asigur că nu te-aş fi adus aici, Mary. Îmi pare rău.

— Dar nu tu m-ai adus aici, sublinie ea. Fiecare din noi şi-a acceptat invitaţia. Cred că ar fi mai bine, Simon, dacă nu i-ai arăta o duşmănie atât de făţişă. Cred că asta îl face să fie şi mai

scandalos.

— Voi fi dușmănos cu orice om care nu te tratează cu respectul cuvenit.

Ea îi zâmbi.

— Nu, continuă el, cel mai bun mod de a înfrunta asta, Mary, e să ne logodim fără zăbavă. Când o să vadă inelul de logodnă, nu o să mai spună nimic, crede-mă.

— E un motiv cam ciudat pentru o logodnă.

El se opri şi îi luă ambele mâini în mâinile lui.

— Ți-am făcut o impresie greşită? Știi că nu e aşa, Mary. Știi că te-am ales ca pe femeia pe care o vreau alături de mine, ca soție pentru tot restul zilelor mele. Şi cred că acum eşti pregătită să îmi accepți propunerea, nu? Am simțit-o săptămânile trecute. De ce să nu o facem oficial acum, când avem un motiv întemeiat?

— Dar se sărbătoreşte ziua de naştere a lui Lady Eleanor. Nu trebuie să o lipsim de atenția care i se cuvine, Simon.

El îi strânse mâinile.

— Cuvintele acestea îmi oferă o asigurare. Să înțeleg că nu spui nu, numai că ocazia nu e potrivită?

Ea se gândi.

— Da. Cred că asta voiam să spun.

— Te vei căsători cu mine, atunci?

•- Da. Cred că da.

— Crezi?

Ea inspiră adânc.

— Cred că am fost necăsătorită prea mult timp. Ca să fiu sinceră, gândul de a face un asemenea pas, de a renunța din nou, voit, la libertatea mea, mă îngrozeşte, Simon.

— Atunci, nu ne vom grăbi să ne căsătorim. Iți voi lăsa timp ca să te obişnuieşti cu ideea. De acord?

— De acord, răspunse ea după o scurtă ezitare. Dar, Simon, cred că nu ar trebui să spunem nimic săptămâna asta.

— Numai dacă Waite se dovedeşte prea turbulent. Dacă o face, Mary, trebuie să îmi permiți să îi spun în termeni clari că eşti

logodită cu mine şi că orice insultă faţă de tine, oricât de mică, va fi răzbunată de mine. De acord?

— De acord, răspunse ea din nou, după altă ezitare. Dar cred că ar fi mai bine să îl ignori, Simon. Îi creşte inima când vede că îi acorzi atenţie.

El îi strânse din nou mâinile.

— Lasă problemele astea pe seama mea. Relaxează-te şi bucură-te de petrecere.

— Da, zise ea şi zâmbi.

— Suntem logodiţi, atunci, spuse el, privind-o oarecum satisfăcut. Mă bucur pentru asta, Mary.

— Şi eu, răspunse ea.

El se aplecă şi o sărută cast pe buze.

CAPITOLUL 11

Mary se simţi fericită tot restul zilei şi în cea mai mare parte a dimineţii următoare. Tot ce sperase să se împlinească în timpul săptămânii petrecute la Rundle Park se împlinise încă din prima zi.

Urma să se căsătorească. Avea să devină vicontesa Goodrich, iar reşedinţa ei principală urma să fie un domeniu de la ţară. Acolo, avea să ducă o viaţă sigură şi mulţumită, cu un bărbat pe care îl simpatiza şi îl respecta. Avea doar treizeci de ani. Urmau să aibă şi copii - doi poate sau chiar trei. I-ar fi plăcut să aibă un fiu, deşi sigur Simon avea deja un moştenitor. Şi o fiică. I-ar fi plăcut să aibă măcar câte unul din fiecare.

Se bucura că el i-o ceruse din nou şi că ea avusese curajul de a spune da. Şi, în timpul serii, îi păru puţin rău pentru că îi ceruse să ţină logodna secretă pe parcursul săptămânii. Ar fi vrut să le spună tuturor. Aproape că exploda de emoţie.

Şi se realizase şi cealaltă speranţă. Îl văzuse din nou pe Lord Edmond, şi vraja fusese ruptă. Toate sentimentele nedorite de atracţie şi regret dispăruseră, aşa cum sperase, şi îl putea vedea din nou aşa cum era. Un ticălos lipsit de principii.

Se bucura atât de mult că venise şi nu refuzase invitaţia ştiind că şi el avea să fie acolo. Era adevărat că el declarase că avea s-o urmărească din nou, dar nu îi păsa de asta. Odată ce afla că era logodită cu Simon, nu avea ce să facă decât să o lase în pace. Pe lângă asta, putea să se împace cu atenţiile lui, acum că scăpase de cea mai mare teamă - aceea că se îndrăgostise de el.

El nu se strădui să îi caute compania în timpul serii, fiindcă la cină fu aşezat în capătul opus al mesei, şi se mulţumi să o privească amuzat de câteva ori de-a curmezişul salonului după masă, când ea şi alte câteva doamne începură să cânte, acompaniate de pian. Îşi îndreptă atenţiile spre Lady Stephanie Wiggins, tânăra fiică timidă a uneia dintre prietenele lui Lady Eleanor. Mary bănuia că o făcea numai din cauza mamei fetei,

care se uita la ei vădit alarmată.

Iar în dimineaţa următoare, când Sir Harold conduse câţiva dintre oaspeţi la o partidă de călărie pe un deal îndepărtat, de pe care se deschidea o perspectivă încântătoare asupra peisajului câmpenesc din jur, Lord Edmond îşi exprimă preferinţa pentru biliard. Mary călări alături de viconte, nespus de uşurată. Probabil spusese vorbele acelea la ceaiul din după-amiaza trecută doar pentru a o tachina. Se părea că până la urmă avea să se poarte politicos.

Era o zi frumoasă, aşa cum fusese fiecare zi din ultimele trei săptămâni.

— O să trebuiască să plătim pentru un iulie şi un august atât de splendide, spuse mohorâtă Doris Shel- bourne. Fără îndoială o să avem o iarnă timpurie.

Mary zâmbi în sinea ei. În puţinii ani ai căsătoriei ei, învăţase că fericirea trebuie gustată atunci când vine. Cu siguranţă că viitorul era plin de necazuri - necazurile veneau întotdeauna, aşa cum venea şi fericirea. Dar de ce să întuneci cerul senin al zilelor fericite cu teama de nefericire?

— Nu-mi pot imagina o zi mai plăcută sau un peisaj mai încântător, spuse ea, întorcând capul ca să îi zâmbească vicontelui.

— Nu ai văzut nici o ţară în afară de Anglia şi Spania, răspunse el. Există ţări în care clima e mult mai plăcută şi peisajele sunt mult mai spectaculoase, Mary.

— Dar nu cred că m-ar putea face mai fericită decât mă face Anglia.

— Asta e o atitudine tipic insulară, remarcă el zâmbin- du-i. O să te conving să ţi-o schimbi. Plănuiesc să te duc în fiecare colţ al Europei în voiajul nostru de nuntă. Te voi ţine departe de ţărmurile astea cel puţin un an, Mary. Poate chiar doi sau trei. Parisul, Viena, Roma, Veneţia - le vei vedea pe toate şi altele în plus.

— Mmm, murmură ea. Ce minunat ar fi! Va trebui să mă ciupesc ca să cred că e adevărat.

— Oh, e adevărat. Ţi-o promit.

— Dar exagerezi, râse ea. Un an întreg, Simon? Cu siguranţă nu poţi lipsi atât de mult de acasă. Şi de lângă copiii tăi.

— Copiii sunt la şcoală. Şi au rude la care să-şi petreacă vacanţele. Nu mai sunt la vârsta la care să trebuiască răsfăţaţi. Nu i-am încurajat niciodată să fie dependenţi de mine.

Ea rămase cu gura căscată.

— Dar probabil depinzi tu de ei. Sunt propriii tăi fii, Simon. Nu trebuie să te simţi obligat să mă duci într-o călătorie de nuntă extravagantă, să ştii. Voi fi destul de fericită să fiu cu tine, în casa ta.

El îi zâmbi.

— Ah, dar eu am de gând să fac din fericirea ta scopul principal al vieţii mele. Vom călători, Mary, şi, când ne vom întoarce aici, vom fi întotdeauna în locul cel mai la modă. Vei avea întotdeauna cu ce să te amuzi.

— Am treizeci de ani, Simon. Ştiai asta? Sunt sigură că da. Nu fac nici un efort ca să îmi ascund vârsta. Ea roşi. Nu pot să amân prea mult dacă vreau să îţi ofer o familie.

— Am familie. Nu trebuie să îţi faci griji din cauza acestei îndatoriri plictisitoare, Mary. Nu am de gând să te împovărez cu copii.

— Să mă împovărezi? repetă ea. Oh, nu, Simon. Nu ar fi o povară. Ar fi o bucurie.

Insă discuţia se opri aici. Călăreau împreună cu alţii, şi în curând trebuiră să converseze cu ei. In plus, logodna lor era de-abia la început. Asemenea probleme puteau fi discutate mai târziu, în mod mai serios. Avea destul timp să îl convingă că, pentru ea, fericirea casnică însemna o casă la ţară, un soţ şi o familie proprie.

Cu toate astea, o parte din bucuria pe care o simţise în dimineaţa aceea păli. Dacă idealurile lor de fericire se dovedeau într-adevăr incompatibile? Hotărâtă, împinse gândul într-un colţişor al minţii.

Mătuşa lui încerca să îi transforme într-un cuplu. Era o peţitoare înnăscută. Bănuise asta chiar din ziua petrecerii în aer liber, când îi invitase brusc să rămână la cină. Ii plăcea Mary şi, dintr-un motiv ciudat, ajunsese la concluzia că ar fi fost o soţie bună pentru el.

Bănuiala lui spori când primi invitaţia de a petrece săptămâna aceasta la Rundle Park, iar mătuşa lui menţionă că îi invitase şi pe Mary şi pe Goodrich. Şi, când ajunse şi vorbi cu ea, bănuiala se transformă în certitudine.

Bineînţeles că, dacă spera să îi facă să se apropie, părea ciudat că îl invitase şi pe Goodrich, de vreme ce spusese cu gura ei că el şi Mary deveniseră un cuplu. Dar aşa acţiona mătuşa lui. Înfrunta problemele cu capul sus. Invitându-i pe toţi trei la ţară, spera că el avea să-l scoată pe Goodrich din sufletul lui Mary şi că ea avea să vadă că era un bărbat mai bun.

Ha! Un bărbat mai bun.

De fapt, mătuşa lui îl forţase să devină un ticălos. Sau să rămână un ticălos. Nu mai avea onoare sau reputaţie de pierdut.

Încercase. După dezastrul de la ceaiul din prima zi, încercase să se ţină departe de ea. Căutase chiar printre puţinele femei libere de la petrecerea mătuşii lui şi încercase cu hotărâre să se arate interesat de domnişoara Wiggins, deşi fata era aproape destul de tânără cât să îi fie fiică şi nu părea să fi auzit niciodată cuvântul „conversaţie". Şi se lipsise de plăcerea unei partide matinale de călărie, doar pentru că Mary făcea parte din grup.

Dar după-amiază nu îi mai putu evita compania. Mătuşa lui umplu două trăsuri cu oaspeţi interesaţi de vechea biserică normandă şi de cimitirul din sat. Apoi, îi oferi cu viclenie locul de lângă ea vicontelui Goodrich, înainte ca omul să-şi dea seama că numai cei care erau deja în trăsuri urmau să,meargă. Mary nu era printre ei. *(ÏT - C&f*

Pentru cei care rămâneau, Lady Eleanor sugeră o plimbare pe pajişte şi printre copaci, trecând pe lângă câteva construcţii fanteziste şi îndreptându-se spre lac. „E foarte şireată“, se gândi

Lord Edmond. Nu făcu nici o aluzie ca el sau Mary să li se alăture plimbăreţilor. Nu exista nici o dovadă că i-ar fi trecut măcar prin minte că ei aveau să se plimbe împreună. Dar trebuia să admită că aranjase scena cu mare dibăcie. Prinse privirea lui Goodrich, în timp ce vicontele îi însoţea mătuşa spre trăsura care aştepta, şi înclină capul. Şi apoi observă cu cea mai mare satisfacţie cum Goodrich strângea din dinţi.

Iar restul fu inevitabil. El fu unul dintre primii plimbăreţi care coborâră, iar Mary fu prima doamnă liberă care apăru. Poate că s-ar fi dat înapoi şi ar fi aşteptat să îi ofere braţul domnişoarei Wiggins sau lui Lady Cathcart, văduva vărului unchiului său, dar Mary făcu greşeala de a-i prinde privirea şi de a ridica bărbia cu încăpăţânare. Iar respectul faţă de propria persoană îl făcu să străbată agale holul până ajunse lângă ea.

— Mary? Ai ieşit la plimbare şi nu ai rezervat nici un braţ pe care să te sprijini? Permite-mi să ţi-1 ofer pe al meu.

Şi chiar asta şi făcu, după o scurtă reverenţă.

— Mulţumesc, răspunse ea pe un ton îngheţat. Dar nu sunt sigură că am nevoie de braţul cuiva.

El ridică dintr-o sprânceană şi se uită la ea.

— Foarte bine, zise ea în cele din urmă, bătând uşor cu piciorul în dalele de marmură. Mulţumesc, milord.

Toată lumea coborî la parter, formând un grup numeros şi zgomotos.

— Eu voi deschide drumul cu Doris, anunţă Peter Shelbourne. Acesta a fost drumul multor năzbâtii din copilărie. Îţi aminteşti, Andrew? Dar tu, Edmond? Aş putea să-l străbat cu ochii închişi.

— O ofertă inutilă, deşi impresionantă, răspunse Lord Edmond. Ia-o înainte, Peter. Eu şi Lady Momington vom asigura spatele frontului, ca să putem salva orice soldat rătăcit care s-ar putea pierde.

— Frumoasă manevră, remarcă Mary în timp ce coborau scările în spatele grupului. Presupun că intenţionezi să rămâi atât de mult în urmă, încât să mă ai doar pentru tine.

— Ce idee bună, zise el, deşi nu mi-a trecut prin cap până nu ai menţionat-o.

— Şi presupun că tot tu ai aranjat ca Simon să plece cu trăsura, ca să rămân fără protecţie.

— Nici vorbă de aşa ceva. Îmi tremură şi acum genunchii după o anumită vizită nocturnă pe care am primit-o noaptea trecută.

Ea îl privi întrebător.

— Se pare că va trebui să-mi ţin ochii şi mâinile şi fiecare parte a trupului departe de tine, de vreme ce eşti acum proprietatea altcuiva.

Ea strânse din dinţi. El se întrebă asupra cui era îndreptată furia ei.

— Am înţeles că fălcile, nasul şi alte câteva părţi ale anatomiei mele ar fi în pericol dacă aş alege să fiu obraznic. Cred că nici măcar un glonţ în inimă sau îrt cap nu ar fi considerat o pedeapsă mult prea mare.

— Ei bine, rosti ea, măcar acum ştii.

— Ştiu, într-adevăr, conveni el. Mary, chiar ai de gând să te căsătoreşti cu el?

— Da. Am fost *destul* văduvă. Vreau siguranţa şi mulţumirea căsătoriei.

— Ah. Şi eu care mă gândeam că îţi cauţi un nou iubit. Nu e de mirare că m-ai respins, Mary. Ar fi trebuit să-ţi ofer căsătoria.

— Ce ridicol! Ea îl privi dispreţuitoare. De parcă m-aş fi căsătorit cu tine. Şi de parcă ai fi putut să îmi oferi căsătoria. Tu nu eşti în stare să îndeplineşti angajamentele pe care le implică o căsătorie. Cum ar fi fidelitatea, de exemplu.

— Chiar crezi asta? întrebă el. Deşi s-ar putea să ai dreptate. Nu aveam nici cea mai neînsemnată intenţie de a-i rămâne fidel Dorotheei dacă mă căsătoream cu ea. Şi ea era prea civilizată ca să se aştepte la aşa ceva. Bănuiesc că, după ce mi-ar fi oferit un moştenitor, ar fi preferat să îmi îndrept toate elanurile amoroase spre o amantă. Pe de altă parte, aveam de gând să îi fiu credincios lui Lady Wren. Era cea mai splendidă fiinţă pe care am văzut-o

vreodată. Mai frumoasă chiar şi decât tine.

— Mulţumesc, ripostă ea. Nu mi-am făcut niciodată iluzii cu privire la frumuseţea mea.

— Totuşi, ţi-aş fi putut fi credincios şi ţie, continuă el, mângâindu-i faţa cu privirea. Nu cred că mi-aş fi putut dori vreodată să mă îndepărtez de tine, Mary.

— Prostii! Nu avem nimic în comun.

— Oh, ba da, protestă el. Avem ceva.

Ea se uită în jur.

— De ce ne plimbăm în jurul grădinilor englezeşti, în loc să trecem prin ele ca toţi ceilalţi?

— Ce întrebare nedemnă de tine, Mary, zise el, deşi nu observase până atunci că nu îi urmaseră pe ceilalţi, când răspunsul e atât de evident. Ca să rămânem cât mai în urma lor, desigur.

— Dacă te gândeşti să mă seduci, zise ea, cu buzele strânse, o să trebuiască să te lupţi corp la corp cu mine, milord.

— Ce gând ispititor. Dar să fim politicoşi. Vorbeşte cu mine, Mary. Spune-mi cum ţi s-au părut casa şi ce ai văzut din parc.

Ea se relaxă cât de cât, în timp ce ajungeau la capătul grădinilor englezeşti şi îi urmau pe ceilalţi, în- dreptându-se spre pârleazul care ducea spre cărarea ce străbătea pajiştea.

— Oh, mi-au plăcut foarte mult, răspunse ea. Nu-mi pot imagina cum pot suporta cei care au case la ţară să le părăsească şi să vină în oraş.

— Suportă ca să caute plăcerea şi compania. Ca să scape de propria persoană. Când eşti înconjurat de tumultul distracţiilor din oraş, nu trebuie să te confrunţi atât de des cu tine însuţi.

— De asta locuieşti aproape tot timpul în oraş?

— Ca de obicei, Mary, ştii exact unde să îţi îndrepţi săgeţile. Crezi că nu îmi place să mă confrunt cu mine însumi?

— Iţi place?

El îi luă mâna de pe braţ ca să poată trece pârleazul, apoi se întoarse să o ajute. Nu putu rezista să nu o ia pe sus, lăsând-o

apoi pe pământ foarte aproape de trupul lui. Ea roşi, dar îşi netezi rochia destul de calmă şi luă din nou braţul pe care el i-1 oferea.

— De ce nu mi-ar plăcea? Am aproape tot ce şi-ar putea dori un bărbat de la viaţă. Am bogăţie, proprietăţi şi un titlu. Am avut multe plăceri în viaţă.

— Şi pacea minţii? întrebă ea. Şi respect de sine? Şi un loc pe care să-l numeşti acasă, şi oameni iubitori care să îl umple?

— Ah, tu ai fi de ajuns pentru asta, Mary.

— Nu. Ea se uită la el şi clătină din cap. Categoric nu. Pentru că, oricând sunt cu tine, milord, fac lucrul pe care mi-1 reproşezi întotdeauna. Te rănesc, dacă mai e posibil să fii rănit. Sunt conştiinţa ta. Eşti nebun dacă îţi imaginezi că ai putea fi fericit cu mine.

El oftă.

— Slabele mele încercări de a păstra conversaţia la un nivel lejer şi general au eşuat, nu? Am început să ne dondănim din nou. Spune-mi, care este motivul exact pentru care te căsătoreşti cu Goodrich? Doar faptul că ai ajuns la o vârstă la care crezi că ar trebui s-o faci? Pentru siguranţă şi mulţumire? Sunt cuvinte foarte plictisitoare. Nu există dragoste, foc, magie?

— Motivele mele mă privesc numai pe mine, răspunse ea pe un ton îngheţat.

— Cuvinte din care înţeleg că în relaţia voastră nu există nici unul dintre elementele astea. Nu eşti o femeie care să poată trăi la nesfârşit fără nici unul dintre cele trei, Mary.

— Oh, rosti ea îmbufnată, cum poţi să pretinzi că ştii ceva despre mine? Nu ştii nimic, în afară de faptul că sunt terorizată de furtuni şi că mă port foarte iraţional când are loc vreuna.

— Te cunosc, Mary, afirmă el. Cred că te cunosc foarte bine.

Ea ţâţâi.

— Toţi au trecut deja pajiştea şi sunt în pădure. Cred că nu eşti un gentleman dacă insişti să mă ţii atât de departe în urmă, milord.

— O să-mi tot spui că nu sunt un gentleman pe de o parte,

aşteptând să mă port ca un gentleman pe de alta? El o să te ducă să trăieşti la ţară? Măcar asta o să-ţi placă.

— Vrea să mă ducă în călătorii. Vrea să petrecem un an şi poate mai bine călătorind prin Europa după nuntă. A spus că vrea să facă din fericirea mea scopul vieţii lui.

— Atunci, ar trebui să fii extaziată. De ce nu eşti?

Ea privea în faţă, spre arborii bătrâni din pădurea ce înconjura lacul.

— Vreau un cămin. În timpul primei mele căsătorii, am călătorit întruna. Nu am avut niciodată o casă în afara cortului. Şi, deşi am casa mea din Londra acum, uneori e foarte singuratică.

— Prin urmare, călătoriile nu au nici un farmec pentru tine, conchise el. Dacă fericirea ta este într-adevăr principala lui preocupare, Mary, atunci nu trebuie decât să i-o spui.

— Dar pare atât de pornit cu asta. Şi atât de pornit să facă din viaţa noastră împreună o viaţă de plăcere. Eu vreau o familie, dar el a spus că nu mă va împovăra cu copii.

— E pornit să îşi facă plăcere lui, zise el liniştit, şi să nu se împovăreze pe el, Mary.

Ochii ei se îndreptară dintr-odată spre el, şi se făcu roşie ca focul.

— Oh, cum ai făcut-o? Cum? Ce naiba m-a apucat să îţi mărturisesc asemenea lucruri? Tocmai ţie?

— Uneori, o ureche înţelegătoare poate dezlega cea mai strâns legată limbă.

— Înţelegătoare! Ea îl privi dezgustată. Mă întreb cum vei folosi aceste mărturisiri. Bănuiesc că le vei transmite tuturor. O să mă faci subiectul tuturor glumelor. Şi o să-l înfurii pe Simon.

El se întoarse, oprindu-se în faţa ei, şi o prinse de ambele braţe.

— Când am făcut eu public ceea ce ştiu despre tine? o întrebă. Absolvă-mă măcar de asta, Mary. Şi, oricum, e atât de ruşinos să recunoşti că vrei un cămin şi o familie cu bărbatul cu care plănuieşti să căsătoreşti?

Ea râse cu amărăciune.

— Măcar poţi fi recunoscător că nu am făcut manevre ca să te prind pe tine în laţ. Poţi să-ţi imaginezi un iad mai rău decât să trăieşti alături de o femeie cu ambiţii atât de jalnice?

— Eu am o casă la ţară pe care ţi-aş fi putut-o oferi. Dacă tânjeşti după singurătate şi viaţă casnică, Mary, ţi-ar fi plăcut. Am neglijat-o ani de zile. Are nevoie să fie redecorată şi remobilată de la un capăt la celălalt. Tocmai am fost acolo pentru câteva săptămâni. Are nevoie de o mână de femeie. Dar e primitoare. Nu atât de mare ca Rundle Park sau ca domeniul lui Goodrich, pariez. E cea mai mică dintre proprietăţile tatălui meu - numai bună ca să mă exileze acolo. Aş fi putut să ţi-o ofer.

— Ca să mă poţi neglija şi pe mine? Ce prostii vorbeşti. Uneori, cred că tu chiar te iei în serios. Atât de puţin te cunoşti?

El îi dădu drumul la mână şi o mângâie uşor pe obraz.

— Şi ai fi putut avea sămânţa mea, continuă, aşa cum ai avut-o în noaptea aceea. Aş fi putut să îţi ofer bebeluşi, Mary.

Ea deschise gura să riposteze, dar pentru o clipă nu îşi putu controla muşchii feţei.

— Numai tu ai putea spune un lucru atât de nepotrivit unei lady care nu îţi este nici măcar logodnică, reuşi să rostească în cele din urmă.

— Am fi putut schimba şi asta. Dacă te-aş fi întâlnit acum cincisprezece sau şaisprezece ani. Pe atunci, erai o copilă, nu? Şi eu la fel, Mary. Am fost extrem de copilăros până la cea de-a douăzeci şi una aniversare, iar a doua zi am devenit bărbat. Mi-am asumat dintr-odată vârsta. Cu toată greutatea ei şi ceva în plus.

— Ai cules, pur şi simplu, roadele beţiei tale.

— Da. El lăsă mâna să îi cadă de pe obrazul ei. Aici ai dreptate.

Se întoarse şi îşi continuă drumul, cu mâinile pe lângă el. Ea se grăbi să îl prindă din urmă.

— De ce nu te-ai oprit după accident? Nu te-a învăţat o lecţie?

Brusc, el voi să se îndepărteze de ea. Voia să fie singur. Dar nu putea nici să o ia înainte, nici să o părăsească. Ajunseseră între

copaci, şi trebuiau să fie atenţi şi să găsească drumul spre templul lui Apolo, cu bancheta circulară din interior şi vederea spre lac.

— Dacă ţi-ai fi omorât fratele, Mary, ţi-ai fi smuls părul, ţi-ai fi presărat cenuşă în cap şi ai fi promis că nu aveai să te mai porţi niciodată rău? Ai fi promis că aveai să fii o fetiţă bună pentru tot restul vieţii? Cu fratele tău mort la vârsta de douăzeci şi trei de ani? Fără să mai poată trăi deloc? Fără să mai aibă a doua şansă? Iar pentru tine, o singură greşeală şi o viaţă de iad, înainte ca moartea să îţi aducă iadul real, pentru restul veşniciei.

— O singură greşeală? repetă ea. A fost singura ocazie în care ai băut? Sau a fost singura ocazie care a adus consecinţe neplăcute?

În mod cu totul inexplicabil, el simţi că îi venea să plângă. Nasul, gâtul şi pieptul îl usturau. Îşi strânse cu putere mâinile la spate.

— A fost singura ocazie. Prima. Nu ţi-ar veni să crezi cum eram, Mary. Un inocent. Un puritan. Un şoarece de bibliotecă. Un moralizator. Trăiam cu capul în nori. Aşa că s-au hotărât să mă îmbete de ziua mea. Nu Dick, ci ceilalţi - Wallace, tata, prietenii mei. Au reuşit mai mult decât îşi închipuiseră. Eram beat chiar şi a doua zi dimineaţa, când l-am ridicat de pe pământ cu gâtul rupt şi l-am mângâiat pe păr şi i-am spus că o să fie aspru mustrat şi că o merita, fiindcă a încercat ceva atât de nebunesc precum saltul peste poarta aceea.

Ea se oprise din mers. Se uita la el, cu ochii mari.

— Pari să fi văzut o fantomă, remarcă el. Vrei să mă iei din nou de braţ?

— Oh! exclamă ea. Nu ştiam. Deşi cam începusem să ghicesc. Atunci, e adevărat? *Erai* diferit înainte de accident? Ai fost la universitate? Urma să devii cleric?

El râse.

— Gluma secolului, nu?

O privi înghiţind în sec.

— Şi nu ai reuşit niciodată să te ierţi?

— Pentru crimă? El ridică din umeri. Totul s-a întâmplat de

mult, Mary, şi eu sunt ceea ce sunt. Poate e mai bine că mă dispreţuieşti atâta. Dacă m-ai fi plăcut câtuşi de puţin, ai fi încercat să mă schimbi. Femeile sunt faimoase pentru asta, nu? Am treizeci şi şase de ani. Sunt , trecut de vârsta schimbării.

— Nu a fost crimă. Au fost şi alţii la fel de vinovaţi, inclusiv fratele tău. Mătuşa ta a avut dreptate când mi-a explicat câteva lucruri - a fost doar un accident teribil.

El zâmbi strâmb.

— Consolează-mă, Mary, şi o să mă simt mai bine. Unde naiba sunt toţi ceilalţi?

Ajunseseră la templu doar ca să descopere că era pustiu, deşi în depărtare se auzeau voci.

— În faţa noastră, răspunse ea. Ai plănuit intenţionat să rămâi în urmă.

— Chiar aşa? Oare plănuiam să îţi fur un sărut?

— Probabil.

El îi arătă banca de piatră din clădirea fantezistă şi apoi se aşeză.

— Probabil l-am înfuriat oricum peste măsură pe logodnicul tău. Presupun că aş putea încerca să-i şi merit furia. Dacă ai vrea să te muţi mai aproape, Mary, aş încerca sărutul acela.

— Aveam dreptate, nu? Te urăşti.

— Naiba s-o ia de treabă, zise el, întinzându-se şi prin- zând-o ferm de mână. Trebuie să avem conversaţia asta? Ce contează dacă ţin sau nu la mine? Măcar aşa sunt de acord cu lumea.

Brusc, ea îl luă total prin surprindere, lunecând pe bancă până ajunse lângă el. Şi nu îşi trase mâna din mâinile lui.

— Îmi pare rău pentru Dick, zise ea, şi îmi pare rău de iadul pe care l-ai purtat în tine de atunci. Îmi pare rău cu adevărat de lucrurile impertinente şi nesimţitoare pe care le-am spus despre incidentul acela. Dar iadul nu trebuie să fie veşnic decât dacă alegi să îl faci aşa. Fratele tău te iubea?

— Dick? Merita să fie favoritul tuturor. Nu avea nici un strop de răutate în el. De ce crezi că a venit galopând după mine? Nimeni

altcineva nu a făcut-o. Toţi m-au privit râzând cum plecam. Dick a venit să mă salveze, blegul de el.

— A venit să te salveze, repetă ea. Te-ar fi condamnat la cincisprezece ani de iad şi poate chiar la o veşnicie de chin?

El se ridică brusc.

— Destul, Mary. Cine a vorbit de iad, în orice caz? Eu? Tind să fiu mult prea dramatic uneori. Nu ai observat asta la mine? Sunt mulţi bărbaţi care şi-ar da braţul drept ca să se bucure de iadul de care mă bucur eu, să ştii.

Întinse mâna şi o ajută să se ridice.

— Da, conveni ea. Şi sunt mult mai smintiţi decât tine.

— El te sărută? întrebă Edmond dintr-odată. Şi îi răspunzi aşa cum mi-ai răspuns întotdeauna mie?

Ea clătină din cap.

— N-o face. Te rog să nu o faci.

— Ce să nu fac? Să nu-ţi pun întrebările astea? Sau să nu te sărut?

— Nici una, nici alta.

Dar nu i se împotrivi când o trase spre el. Sânii ei se striviră de haina lui, iar mâinile ei, uşor încleştate, i se odihniră pe umeri. Ea înălţă capul spre el şi închise ochii.

El o sărută mai întâi pe ochi, atingând-o uşor înainte de a coborî spre buze. Aprofunda sărutul, savurând moliciunea şi căldura ei, despărţindu-i uşor buzele.

Şi se urî din nou şi tânji după ea.

Ea deschise ochii şi îl privi. Era o privire de o vulnerabilitate făţişă. Ştia că în momentul acela era a lui. Şi ispita era aproape copleşitoare.

— Deci, Mary, zise el, care e răspunsul la întrebarea mea? Te sărută? îţi trezeşte pasiunea? Se culcă cu tine?

— N-o face. Nu mă privi aşa.

El nu ştia cum o privea. Ştia doar că se întărea ca să reziste ispitei.

— Nu zâmbi, continuă ea. Uneori, cred că zăresc o persoană - o

persoană pe care aş putea s-o plac, o persoană minunată - în ochii tăi. Dar mă înşel. Nu e nimeni, nu?' Poate a fost cândva. Dar nu mai este. Aş vrea să nu fi existat asta.

— Asta?

— Atracţia asta, explică ea. Dorinţa asta de a mă săruta aşa cum trebuie, nu cu stăpânirea de sine pe care tocmai ai demonstrat-o. Dintr-odată, se îndepărtă de el şi îşi îndreptă panglicile bonetei. Unde sunt ceilalţi? Mergem după ei?

— Ce idee bună! Dacă îmi mai faci multe invitaţii de felul acesta, Mary, s-ar putea să te trezeşti trântită în iarbă şi să te plângi amar după aceea din cauza lipsei mele de stăpânire. Dacă mă doreşti, nu trebuie decât să spui o vorbă, şi putem face aranjamentele necesare. Dar îmi place să îmi posed amantele într-un cadru civilizat.

— In camere stacojii, explică ea. Vocea îi era dispreţuitoare. Şi amantele, ai spus? Nu mai este vorba despre soţii?

— De ce să mă căsătoresc cu tine, când pari atât de disponibilă fără binecuvântarea preotului?

Ea se îndepărtă de el şi începu să meargă pe cărare spre următoarea clădire fantezistă, un turn care fusese construit ruinat gata. Domnişoara Wiggins stătea înfricoşată în vârful lui, pe parapetul distrus, dar totuşi sigur, agăţată de braţul lui Andrew Shelbourne, iar toţi ceilalţi priveau în sus spre ei sau la lacul din apropiere.

— Am pierdut contactul cu tine de-a lungul anilor, îi spuse reverendul Samuel Ormsby lui Lord Edmond. Chiar de când ai fost dat afară de la Oxford, pe nedrept.

— Nu prea a fost pe nedrept, replică Lord Edmond. Poate îţi aminteşti că i-am spus unui decan, personaj venerat, că era un măgar.

— Intr-o perioadă în care toată lumea ştia că îţi ieşi- seşi din fire din cauza durerii pe care ţi-o produseseră moartea fratelui tău şi boala gravă a mamei tale, afirmă reverendul Ormsby. Să ştii că unii dintre noi au semnat *o* petiţie în sprijinul tău. Dar se pare că

nu a fost de nici un ajutor. Ce ai mai făcut de atunci?

— Poate că ar trebui să îmi povesteşti mai întâi despre tine, propuse Lord Edmond.

Când se întoarse să se uite, văzu că Mary se alăturase unui grup de invitaţi. Alţi câţiva porniseră în căutarea marelui pavilion, care era ascuns printre copacii de pe malul cel mai îndepărtat al lacului.

CAPITOLUL 12

A doua zi dimineaţa, Lady Eleanor oferi câtorva oaspeţi interesaţi, în majoritate doamne, un tur ghidat al serelor. Nu că ar fi fost mare lucru de văzut în sere, le explică ea, pentru că era vară, iar grădinile străluceau de flori. Iarna era timpul potrivit să hoinăreşti prin clădirile încălzite şi să te bucuri de frumuseţile văratice ale naturii, când afară totul era îngheţat şi pustiu.

Când toţi ceilalţi ieşiră din ultima seră şi se îndreptară spre grădina de trandafiri, Mary rămase în urmă.

— Doamnă? zise ea când gazda lor vru să îi urmeze. Pot să schimb o vorbă cu dumneavoastră?

Lady Eleanor îi zâmbi şi închise uşa.

— Ce este, Mary, draga mea?

Mary prinse între degete frunza catifelată a unei muşcate.

— Trebuie să ştiu..., începu ea. Vreau să spun că sunt unele lucruri pe care nu le cunosc. Sigur că nu este treaba mea, de fapt, dar... Trebuie să ştiu, sfârşi ea brusc.

— Bineînţeles că trebuie, draga mea, răspunse Lady Eleanor şi, luând-o pe Mary de braţ, se îndreptă din nou spre interiorul serei. Uneori, nu ne putem aranja vieţile aşa cum vrem, nu? Ar trebui să ne putem asigura propria fericire printr-un plan logic, dar viaţa nu funcţionează întotdeauna aşa. Ai plănuit bine, şi pari să fi avut un succes admirabil - la un nivel. Pe de altă parte, nu te poţi forţa să fii fericit. Bineînţeles că trebuie să pui mai multe întrebări.

— Ştiţi?

— A fost foarte evident pentru mine din prima clipă în care v-am văzut împreună. Un cuplu peste măsură de ciudat, am auzit pe cineva spunând, şi pariez că nu a fost singura persoană care a zis asta în după-amiaza aceea. Dar nu atât de ciudat pe cât ar putea părea, dragă, pentru cineva care l-a cunoscut şi l-a iubit pe Edmond toată viaţa lui.

— Aş fi vrut să nu am nici un interes faţă de el. M-am luptat cu insistenţa lui şi cu propriile mele sentimente.

— Ar fi fost ciudat să nu o fi făcut. Probabil că, în momentul de faţă, Edmond e cel mai rău famat membru al înaltei societăţi. Are noroc că mai e primit în lumea bună. Cred că numai titlul şi averea l-au salvat de la o ostracizare deplină. Nici o lady care e în toate minţile nu s-ar îndrăgosti de bunăvoie de el.

— Nu am spus că m-am îndrăgostit de el, se grăbi Mary să protesteze. Numai că...

Lady Eleanor o bătu uşurel pe mână.

— Dacă ai şti de câţi ani aşteptam să te întâlnească, Mary. Pe tine sau pe altcineva ca tine. Aproape renunţasem la orice speranţă. Dorothea, bineînţeles, era complet nepotrivită pentru el. Şi Lady Wren la fel, deşi, când am auzit prima oară despre ataşamentul lui faţă de ea, am fost încântată. E o lady frumoasă, şi trebuie să fi avut o căsătorie plictisitoare cu primul ei soţ, mult mai vârstnic decât ea, deşi nu am auzit nimic scandalos despre comportamentul ei, niciodată. Dar era îndrăgostită de domnul Russel, şi Edmond nu şi-a dat seama.

— Vă rog, interveni Mary, nu am vrut să vă dau impresia că...

— Bineînţeles că nu, răspunse Lady Eleanor şi se întoarse la capătul serei, ca să pornească din nou. Ce trebuie să ştii, mai exact?

— Ieri mi-a spus cam aceeaşi poveste pe care mi-aţi spus-o şi dumneavoastră despre accidentul fratelui său. Numai că a adăugat că tatăl şi fratele lui cel mare îl îmbătaseră deliberat. Trebuie să fi fost uşor. A spus că nu mai băuse niciodată.

— Foarte probabil, întări Lady Eleanor. Nu m-aş îndoi de asta.

— A doua zi dimineaţa, când el a insistat să iasă călare, ei au râs. Totul li s-a părut o glumă bună, deşi el încă era beat.

— Din nefericire, cu toţii râdem adesea de cei în stare de ebrietate, draga mea. Se pare că e caraghios să vezi oamenii purtându-se diferit decât în mod obişnuit. Trebuie să fi fost amuzant să îl vezi pe Edmond ameţit. Era întotdeauna atât de serios, atât de controlat.

— Dar, dacă toate astea sunt adevărate, ei sunt mai vinoyaţi

decât el de ceea ce s-a întâmplat.

— Întotdeauna am crezut asta, deşi atunci nu am fost acolo, ca să ştiu exact ce s-a întâmplat. Nu erau oameni vicioşi, Mary, nici unul dintre ei. Şi formau o familie foarte apropiată şi iubitoare, deşi obişnuiam să cred că Edmond suferea din cauză că Richard era mult mai popular. Ei doi semănau foarte mult - amândoi erau liniştiţi şi amândurora le plăcea să stea acasă. Amândoi îşi adorau mama şi îi priveau pe Wallace şi pe fratele meu ca pe nişte eroi. Edmond era de departe cel mai inteligent dintre amândoi, dar Richard avea darul de a se face plăcut, dar pe care Edmond nu l-a avut niciodată. Cred că Edmond era puţin gelos pe Richard.

— Şi de aceea sentimentul de vinovăţie e mai puternic, observă Mary. Trebuie să fi simţit că, inconştient, dorise moartea fratelui său.

— Oh, draga mea, zise Lady Eleanor. Da, presupun că şi asta e posibil. Edmond a fost întotdeauna mult prea interiorizat pentru binele lui. A avut mereu o conştiinţă prea sensibilă.

— A spus că a fost alungat. Mary se încruntă. A fost izgonit din familie. Şi totuşi, nu a fost vina lui sau cel puţin nu a fost mai vinovat decât ceilalţi. Cum de au putut să se poarte atât de crud cu el?

— Accidentele tragice au nevoie de ţapi ispăşitori, afirmă Lady Eleanor. La început, bineînţeles, li s-a părut, probabil, că numai Edmond era vinovat. El era cel care se îmbătase şi se purtase nesăbuit. El era cel care nu ascultase rugăminţile lui Richard. Bineînţeles că s-au întors împotriva lui. A fost un comportament crud, desigur, şi nedrept şi demn de dispreţ. Dar oamenii nu sunt niciodată raţionali în asemenea ocazii. Şi nu l-au învinuit mai tare decât s-a învinuit el însuşi.

— Nu şi-au dat seama? Mary înghiţi în sec, surprinsă că vocea îi era nesigură. Nu şi-au dat seama că îl distrugeau? Nu au înţeles că au pierdut amândoi fraţii în ziua aceea?

— Oh, dacă ai vorbi la timpul prezent, răspunse Lady Eleanor, atunci cred că răspunsul ar trebui să fie măcar în parte da. In

perioada aceea, erau prea consumaţi de durerea dată de moartea lui Richard şi de îngrijorarea produsă de declinul rapid al cumnatei mele. Iar fuga lui Edmond, exmatricularea de la Oxford şi incapacitatea lui de a apărea măcar la una din înmormântări nu l-au ajutat prea mult. Absenţele acestea m-au înfuriat chiar şi pe mine pe atunci. E greu să înţelegi şi să arăţi îngăduinţă faţă de natura umană când propriile tale emoţii sunt foarte puternice.

— Dar acum? întrebă Mary. Tot nu vor să aibă nimic de-a face cu el?

— Cred că au încercat ceva, cu ani în urmă. Dar vorbim despre natura umană, Mary. Nu am citit nici una dintre scrisorile dintre ei, dar îmi cunosc fratele şi îl cunosc pe Edmond foarte bine. Cred că a existat prea multă mândrie de ambele părţi, prea multă dorinţă de a-şi asuma vina pe de o parte şi nu destulă de partea cealaltă. Şi apoi, aşa cum se întâmplă de obicei cu certurile în familie, a trecut prea mult timp.

— De atunci nu s-au mai întâlnit niciodată?

— Ambele părţi s-au străduit foarte mult să nu se întâlnească. S-au înţeles ca Londra să fie domeniul lui Edmond, şi nordul Angliei, cel al fratelui meu şi al lui Wallace. Oricând le trimit o invitaţie, trebuie să am grijă să îi invit pe rând. Ani de zile, fratele meu obişnuia să întrebe dacă îl invitasem şi pe Edmond, iar Edmond întreba întotdeauna dacă îl invitasem pe tatăl lui sau pe Wallace. Din fericire, au renunţat să întrebe cu ceva timp în urmă, încrezându-se în faptul că nu i-aş supăra aducându-i laolaltă pe neaşteptate.

— E atâta nevoie de vindecare, zise Mary. Pentru ambele părţi. Poate prea mare nevoie. Poate e prea târziu.

Lady Eleanor deschise uşa serei şi îi făcu semn lui Mary să o urmeze pe pajiştea întunecată.

— E păcat să nu respirăm aer curat, zise ea. Nu ştim cât o să mai dureze vremea asta splendidă, nu?

— E, cu siguranţă, cea mai bună vară pe care mi-o pot aminti, declară Mary.

— De data asta, nu a trebuit să mint, zise Lady Eleanor.

Mary o privi întrebător.

— Dacă ar fi întrebat vreunul din ei cine va mai veni de ziua mea, aş ii fost forţată să mint, Mary. Am şaizeci de ani - sau voi avea peste câteva zile. Fratele meu e cu patru ani mai mare. Îmbătrânim. Nu mai putem amâna mult.

Mary făcu ochii mari.

— Vine aici? întrebă ea. Tatăl lui Edmond?

— Şi Wallace şi familia lui, zise Lady Eleanor. Trebuie să ajungă mâine. Poate că fac un lucru total greşit, Mary, mai ales că am casa plină de alţi oaspeţi. Pot să sară scântei cu cel mai mic motiv. Dar cred că a sosit timpul. De fapt, cred că timpul a trecut de mult.

Mary nu zise nimic.

— Acum, spune-mi că am dreptate, zise Lady Eleanor. Te rog să-mi spui că am dreptate, draga mea. Îţi respect opinia.

— Da. Mary trase adânc aer în piept. Aveţi dreptate, doamnă. Orice s-ar întâmpla, aveţi dreptate. Nu îl cunosc pe ducele de Brookfield sau pe fiul lui mai mare - mă tem că nu îi cunosc titlul.

— Welwyn, spuse Lady Eleanor. Contele de Welwyn, draga mea.

— Nu îi cunosc, zise Mary. Dar, dacă e să vorbim despre Lord Edmond, nu cred că i se poate face mai mult rău. Pe de altă parte, s-ar putea ca din asta să rezulte un mare bine.

Lady Eleanor o strânse de braţ.

— Ce minunată eşti, draga mea. Am aşteptat cu răsuflarea tăiată verdictul tău. Mă temeam foarte mult că am făcut un lucru greşit. Dacă se mai poate face ceva greşit, desigur. Poate că mâine nici nu vor coborî din trăsuri dacă vor descoperi că Edmond e aici. Şi poate că el va sări în spinarea celui mai apropiat cal şi va galopa până la Londra când va da cu ochii de ei. Cine ştie? Dar încercarea moartea n-are.

— Da, răspunse Mary. Ezită. Faptul că am fost invitată face parte din planul dumneavoastră măreţ?

Lady Eleanor râse, oarecum ruşinată.

— Trebuie să admit că e un joc de noroc, zise ea. Am vrut doar

să îţi vezi amândoi bărbaţii la un loc o săptămână întreagă, Mary. Voiam să îţi pun raţiunea să se lupte cu inima. Şi am reuşit, nu? Dar, din nou, nu ştiu dacă am făcut bine. Şi dacă iese biruitoare inima şi sfârşeşti prin a trăi nefericită toată viaţa? E foarte posibil. Nu sunt sigură că Edmond al tău e capabil să aibă o relaţie iubitoare cu cineva.

Mary întoarse capul şi îi zâmbi gazdei sale.

— Nu vreau să vă simţiţi vinovată, zise ea. Trebuie să vă spun că, de când am ajuns aici, am acceptat propunerea de căsătorie a lui Lord Goodrich. Sunt sigură că aşa va fi cel mai bine pentru mine. Şi Lord Edmond nu mi-a oferit niciodată mai mult decât carte *blanche*[X], să ştiţi. Vă şochează? Nu aş accepta nici asta, dar nici o ofertă de căsătorie din partea lui. Nu aş putea fi fericită cu el - şi nici el cu mine. Dar măcar nu îl mai disprețuiesc, şi mă bucur de asta. Dumneavoastră sunteţi parţial responsabilă de această schimbare, doamnă, şi vă sunt recunoscătoare. Aşa cum vă sunt şi pentru săptămâna asta încântătoare la ţară. Uneori, tânjesc după peisajele de la ţară.

— Eşti foarte amabilă, draga mea, răspunse Lady Eleanor. Foarte. Carte *blanche, ce* să zic. Nu mai are nici un strop de minte? Se gândeşte să îşi satisfacă numai acele nevoi cu tine şi să irosească tot ce mai ai de oferit? Bărbaţii! Uneori îmi vine să-i scutur bine.

Mary zâmbi.

Nu se distra. Şi acesta era un eufemism. Adevărul era că îşi dorea să se întoarcă la Willow Court. Nu se folosise niciodată prea mult de domeniul lui de la ţară, fiindcă viaţa de acolo era prea monotonă pentru gustul lui, dar în ultimele săptămâni găsise acolo pacea, şi tânjea să se întoarcă. Singur. Departe de oameni. Departe de ea.

Pentru că cele mai rele bănuieli i se confirmaseră în ultimele două zile. Nu era doar atras de ea. O iubea. Şi asta schimba totul - toate lucrurile pentru care trăise timp de cincisprezece ani. Toată

[X] Un contract semnat în alb, ale cărui stipulații urmează să vină (n.tr.)

viaţa lui de adult.

Din ziua înmormântării mamei lui, de când îşi vârâse în gură ţeava unui pistol de duel şi transpirase şi tremurase şi în cele din urmă aruncase arma şi plânsese până rămăsese fără lacrimi şi fără sentimente -, din ziua aceea hotărâse că iubirea, familia şi dedicarea faţă de alţii nu aduceau decât durere şi dezastru. Aşa că trăise pentru el, pentru plăcere. Plăcerea devenise măsura cu care cântărea toate succesele vieţii lui. Dacă voia un lucru, întindea mâna după el. Şi, dacă îl amuza, se agăţa de el până se sătura de plăcere.

Poate că singurele clipe în care nu fusese egoist, în toţi anii aceştia, fuseseră acelea în care o alinase pe Mary la Vauxhall. Chiar şi când o călărise acolo, nu o făcuse dintr-o dorinţă egoistă de satisfacere personală, ci din nevoia disperată de a o apăra de teama ei. Astfel că se apropiase de ea atât de mult cât se poate apropia o fiinţă omenească de alta.

Blestema şansa care îi adusese invitaţia la Vauxhall şi moftul care îl făcuse să accepte. Pentru că îi schimbaseră viaţa la fel de sigur ca moartea lui Dick, deşi nu atât de dramatic. Şi nu voia ca viaţa să i se schimbe din nou. Se simţea comod cu ea. Aproape fericit.

O iubea. Şi nu mai putea nici măcar să încerce să profite de ea. Ar fi putut-o face cu uşurinţă. Ea îi spusese chiar că era atrasă de el, şi trupul ei i-o spusese de fiecare dată când o atinsese. Ochii ei îi ziceau acelaşi lucru când îi întâlneau privirea, chiar dacă ea le masca expresia cu răceală, dispreţ sau ostilitate.

Naiba s-o ia de treabă, ar fi putut s-o aibă!

Şi totuşi, ea nu îl dorea. Fiecare părticică a fiinţei ei se ferea de el, cu excepţia părţii pur fizice. Şi pe drept cuvânt. Nu îl dorea şi nu îl plăcea. Nici nu îl iubea. Şi, dacă ar fi făcut-o sau şi-ar fi închipuit că o face, ar fi trebuit să-i deschidă ochii. Pentru că el nu o putea lua, în nici un fel. O iubea, dar era ultimul om de pe pământ pe care şi l-ar fi dorit pentru ea.

Şi totuşi, mai rămăseseră patru zile din petrecerea la ţară şi se

simţea obligat să rămână la Rundle Park, în ciuda dorinţei de a pleca. Patru zile în care Mary urma să-l vadă şi să continue poate să fie tulburată de nedorita atracţie faţă de el. Şi patru în zile în care trebuia să lupte cu tentaţia de a-şi face de cap cu ea sau de a încerca să-i câştige simpatia.

Şi totuşi, se gândi el, ieşind singur călare în dimineaţa în care câteva dintre doamne, printre care şi Mary, făceau un tur al serelor, poate că cel mai înţelept ar fi fost să urmeze prima dintre acele tentaţii. Poate că ar fi trebuit să-şi facă de cap cu ea, aşa cum făcuse într-o anumită măsură în după-amiaza precedentă. Poate că ar fi trebuit să îi devină cât se putea de insuportabil. Nu ar fi trebuit să fie deloc greu. Se pricepea să fie insuportabil.

In ziua precedentă, îi spusese prea multe. Simţise că ea începea să-l simpatizeze. Era ciudat, poate, când nu simţise niciodată îndemnul de a spune altcuiva despre cele mai rele zile din viaţa lui. Nu simţise niciodată nevoia de a se justifica sau de a încerca să-i ofere cuiva o perspectivă a iadului său personal. Numai lui Mary. Dar bineînţeles că o iubea pe Mary, şi, în ciuda faptului că sorţii le erau împotrivă şi în ciuda a ce mai rămăsese bun în el - dacă mai rămăsese ceva -, voia ca şi ea să-l iubească.

Dar nu îi voia simpatia sau afecţiunea. Ar fi fost prea insuportabil să afle că sentimentele ei faţă de el se îmblânziseră. Era mult mai bine ca ea să continue să-l dispreţuiască şi chiar să-l urască, aşa cum făcuse întotdeauna. Şi era o singură cale prin care se putea asigura că lucrul acesta avea să se întâmple.

Lord Edmond râse cu amărăciune în sinea sa. Probabil avea să ajungă la duel cu Goodrich înainte de terminarea celor patru zile.

Dar avea să merite. Odată ce o făcea să-l urască cu adevărat, avea să fie salvată de el. Şi el de ea.

Zâmbi şi dădu pinteni calului, care o luă la galop peste o pârloagă, fără a se gândi la posibilele vizuini de iepuri sau la alte iregularităţi ale terenului. „Dacă ar fi o poartă înaltă peste care să sar“, se gândi el cu umor plin de amărăciune, „aş sări fără să mă gândesc a doua oară, de vreme ce nu mai vine nimeni în urmă care

să-mi imite nesăbuinţa şi să-şi rupă gâtul."

Şi de data asta nu era nici măcar ameţit!

— O să avem furtuni înainte să se schimbe vremea, ţineţi cont de ce vă spun, îi asigură Doris Shelbourne pe cei din jurul ei, seara târziu. Şi apoi, se va termina vara. Vom avea o toamnă timpurie. Nu ne putem aştepta să ne bucurăm de o asemenea vreme şi să nu suferim pentru ea.

— Furtuni, repetă doamna Leila Orsmby, ridicându-şi privirea spre soţul ei, care stătea în spatele scaunului ei. Sper că nu. Copiii sunt terorizaţi de ele.

— Toţi copiii sunt, zise vicontele Goodrich, care stătea în spatele scaunului lui Mary, cu o mână pe umărul ei. Cel mai bun remediu e să ignori şi furtuna, şi scâncetele lor. Aşa învaţă repede că nu au de ce se teme.

— E uşor de spus, replică Leila, dar mai greu de făcut. Când copiii plâng, şi sunt ai tăi, te simţi forţat să îi mângâi.

— Atunci, îţi ceri singur osânda, şi iertaţi-mă pentru această critică, doamnă, răspunse Lord Goodrich. Trebuie să-i învăţăm pe copii să fie puternici.

— Sunt sigură că nu îi poţi învăţa să fie puternici în felul acesta, zise liniştită Mary. Teama de furtuni e un lucru îngrozitor, şi trebuie să ne amintim că există un lucru foarte real de care să te temi.

— Prostii! replică Lord Goodrich. lartă-mă, Mary, dar trebuie să te contrazic cu toată tăria. Câteva tunete şi fulgere sănătoase nu au făcut nimănui nici un rău.

— Au omorât patru soldaţi în cortul care se afla alături de cortul meu şi al soţului meu, în Spania, zise ea. De atunci, nu am mai privit furtunile cu atâta uşurinţă.

— De fapt, e îngrozită de ele.

Mary ridică privirea spre Lord Edmond, care se sprijinea de peretele salonului lui Lady Eleanor, cu braţele încrucişate peste piept. Îi zâmbea uşor, într-un mod care sugera că ei doi împărtăşeau un secret foarte personal. Chiar dacă îşi aminti că îl

împărtăşeau într-adevăr, nu se simţi mai puţin indignată. Doar cu o zi în urmă, declarase cu toată seriozitatea că trebuia să admită că nu spusese niciodată nimănui ceva personal despre ea.

— Am văzut cu ochii mei, continuă el.

Doamna Bigsby-Gore cânta hotărâtă la pian pentru câteva perechi care dansau, după ce tinerii o convinseseră pe Lady Eleanor să ruleze covorul, ca să aibă o seară de dans neoficial.

— Da, răspunse Mary, ridicând bărbia, mă tem de furtuni. Pot să îi înţeleg pe copiii dumneavoastră, doamnă Ormsby.

— Mary. Lord Goodrich o strânse de umăr. Vocea lui o tachina. Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine însăţi. Nu poţi să-ţi petreci restul vieţii tremurând la apropierea unei furtuni doar pentru că ai avut cândva ghinionul de a fi aproape de nişte oameni destul de nesăbuiţi ca să se lase ucişi de una. Oricum, ce făceaţi în corturi pe timpul unei furtuni, şi tu, şi ei?

— Încercam să rămânem uscaţi, răspunse ea mai caustic decât intenţionase. Eram într-un campament, Simon. Într-o tabără. Făceam parte dintr-o armată care mărşăluia.

— Iar armata nu a putut să-ţi ofere ceva mai bun? întrebă el. E ruşinos. Cu siguranţă trebuie să fi existat nişte clădiri disponibile. La urma urmei, soţul tău era ofiţer. Nu ar fi trebuit să fii supusă neplăcerii de a te afla atât de aproape de morţii aceia.

— Sunt de acord că cei patru diavoli care nu au supravieţuit furtunii ar fi trebuit să aibă bunul-simţ de a muri în altă parte, interveni Lord Edmond. Mary observă că vocea lui era încărcată de plictiseală. Cât despre temerile lui Mary, Goodrich, poate că ar trebui să mulţumeşti providenţei. Îi place să fie ţinută strâns. Ah, foarte strâns.

Ochii lui Mary îl fulgerară o clipă. Cum îşi permitea?! Dar văzu cât de stânjenite fuseseră Leila Ormsby şi Doris Shelbourne de ultimele lui cuvinte, atât de sugestive.

— Ştiu că e o frică prostească, declară ea. Fac tot ce o pot ca să o înving şi aproape reuşesc dacă sunt într-o clădire mare. Îi zâmbi strălucitor lui Doris. Sper că prezicerea dumneavoastră nu se va

îndeplini până la urmă, doamnă Shelbourne. Sper că într-o dimineaţă - peste mult timp - ne vom trezi cu o burniţă specific englezească şi vom afla că vara noastră splendidă a dispărut liniştită peste noapte.

Din fericire, Sir Harold Wright veni să o invite la dans în momentul acela şi ea se ridică recunoscătoare.

În timp ce dansa, se uită de câteva ori cu coada ochiului la Lord Edmond. Continua să stea lângă perete, privind-o, cu zâmbetul acela slab pe buze. Nu îi plăcea. Arăta răutăcios. Şi se dovedise răutăcios. Ce l-ar fi putut determina să spună ceea ce spusese despre purtarea ei în timpul furtunilor? Alinarea pe care i-o oferise la Vauxhall era aproape singura amintire frumoasă pe care o avea despre el. Şi acum, pătase şi asta.

Era foarte supărată pe ea însăşi. Îşi dădu seama din- tr-odată că, de o zi întreagă, şi mai ales de la convorbirea cu Lady Eleanor din dimineaţa aceea, încercase să îi găsească nişte părţi bune. Căutase ceva care săjjoată fi simpatizat, ceva care să scuze atracţia ei fizică. În ciuda tuturor lucrurilor, încercase să îşi schimbe părerea despre el.

Acum, îşi dădu seama că era o mare prostie. Poate că fusese foarte diferit cândva - fără îndoială fusese. Şi poate că vina pentru ce se întâmplase cu viaţa lui nu îi aparţinea exclusiv. Poate că era demn de compătimire. Dar toate lucrurile acestea nu îi scuzau comportamentul insuportabil din prezent. Nu îl făceau mai simpatic sau mai demn de respect.

În ultima zi, permisese sentimentelor să îi întunece judecata. Dar nu îi plăcuse contribuţia lui la discuţia despre furtuni. Nu îi plăcuse deloc. Şi hotărî că nu avea să uite din nou.

Mai târziu, în timp ce stătea cu vicontele, cu reverendul şi cu doamna Ormsby, Lord Edmond o atinse pe umăr.

— Valsezi, Mary? Aud că doamna Bigsby-Gore tocmai interpretează un vals. Şi îmi amintesc că dansezi teribil de bine. Deşi ultima dată când am dansat, cred că nu am petrecut tot timpul... hmm... dansând. Oricum, aici nu există, din păcate, nici

un balcon în afara salonului şi nici ghivece mari cu plante după care să ne ascundem, pe balconul inexistent.

Îi zâmbi.

Vicontele trase aer ca să spună ceva. „Are de gând să fiică o scenă în faţa reverendului şi a soţiei sale", îşi zise Mary.

— Mulţumesc, spuse ea repede. Va fi o plăcere să dansez, milord.

Şpera că zâmbetul îi fusese la fel de glacial ca sentimentele.

CAPITOLUL 13

Oricât de mult ai fi încercat, nu ai fi putut să-ţi imaginezi că era un bal. Era doar o lady aşezată la pian, care cânta mai degrabă cu entuziasm decât cu fineţe. Şi doar câteva cupluri care dansau pe duşumeaua eliberată a salonului, în timp ce alţii stăteau în picioare sau pe scaune, privind sau conversând. Insă era o atmosferă prea intimă pentru a te putea certa.

Prin urmare, Mary se strădui să afişeze o expresie cât mai blândă şi amabilă.

— Te-ai depăşit pe tine însuţi în vulgaritate, zise ea.

— Chiar aşa? Iţi mulţumesc că mi-ai spus-o, Mary.

Ea observă zâmbetul din colţul gurii lui. I-ar fi plăcut - oh, cât de mult i-ar fi plăcut - să i-1 şteargă cu o palmă zdravănă.

— Ce te-a apucat de a-i insinuat că m-ai ţinut strâns în timpul furtunii şi că ţi-ai făcut de cap cu mine în spatele unui ghiveci?

— Să insinuez? Pleoapele i se lăsară peste ochi şi îi privi buzele. Să insinuez, Mary? Dacă îmi amintesc bine - şi sunt foarte, foarte sigur că îmi amintesc -, te-am ţinut într-adevăr foarte strâns în timpul unei anumite furtuni. Nu cred că aş fi putut să fiu mai aproape de tine nici dacă aş fi încercat. Trupul feminin nu poate suporta decât un anumit grad de penetrare, să ştii.

Ea făcu ochii mari, străduindu-se să nu roşească.

— Eşti dezgustător. Poate ţi-ar plăcea să te întorci la grup şi să repeţi acolo cuvintele acestea. Ai pierdut o mare oportunitate de a coborî cu câteva trepte în stima publică. Ba, chiar mai bine, poate că ai vrea să opreşti muzica şi să faci un anunţ public. Este un detaliu prea încântător ca să îl împărtăşeşti numai cu un grup restrâns.

— Zâmbeşte, Mary. Vocea lui era enervant de tărăgănată. Ura bărbaţii care vorbeau tărăgănat. Erau atât de afectaţi. Dacă nu vrei ca toată lumea să fie martoră la indignarea ta, bineînţeles.

Ea zâmbi.

— Dacă am rămâne singuri numai un minut, ţi-ar ţiui urechile

înainte să termin cu tine. Fii recunoscător, milord, că nu suntem singuri.

— Recunoscător? repetă el. Nu aş putea visa o fericire mai mare. Dar ar trebui să dureze mai mult de un minut, Mary. Cu mult mai mult. Chiar şi pe o anumită masă cred că mi-a luat mai mult de un minut. Zâmbeşte!

Mary zâmbi.

— Aleg să pun capăt acestei conversaţii. Să dansăm în tăcere, te rog.

— Mi-a mai rămas totuşi puţină decenţă. Poţi să ai încredere în mine, nu voi face public faptul că ne-am bucurat de cea mai mare intimitate împreună. Nu, nu, închide gura. De-abia ţi-ai exprimat dorinţa de a dansa în tăcere. Nu trebuie să repeţi „ne-am bucurat" cu tot veninul şi trufia pe care le-ai plănuit. Te-ai bucurat, Mary, oricât de mult ţi-ai dori acum să n-o fi făcut. Nu are rost să negi. Aminteşte-ţi că eram şi eu acolo.

Ea strânse din dinţi şi apoi zâmbi.

— „De parcă aş putea uita vreodată", zise el. Vezi? Pot chiar să dau replica în locul tău. Mary, ce fel de măgar e acela care te întreabă ce căutai într-un cort din Spania, în toiul unei furtuni, când ştie că erai cu armata lui Wellington? Am fost cât pe ce să-l întreb fix asta, dar mi-am amintit că ai obiectat când am folosit acest anumit cuvânt în salonul tău.

— Te rog să nu pomeneşti numele logodnicului meu în această conversaţie - nu yi acest monolog.

— „Măgar" e mai potrivit decât numele lui, în orice caz. E bun[XI], Mary? Bogat e cu siguranţă, dacă zvonurile sunt corecte. Te-ai culcat cu el? Cred că ţi-am mai pus întrebarea asta de câteva ori, dar nu mi-ai răspuns niciodată. Ai făcut-o?

Ea îi aruncă o privire rece şi dispreţuitoare, apoi se uită în altă parte şi zâmbi vag spre interiorul încăperii.

— Te-ai culcat cu el aici? întrebă el. Dacă nu, poate ai vrea să-ţi laşi uşa camerei descuiată, Mary. Apropo, o încui vreodată? Aş

[XI] Joc de cuvinte intraductibil: Goodrich este format din adjectivele good (bun) şi rich (bogat), (n.tr.)

putea să vin la tine la noapte, iar tu ai putea explora intensitatea acestei atracţii pe care pretinzi că o simţi faţă de mine.

Ea inspiră încet.

— Acesta a fost un consimţământ? La noapte, Mary? Am putea fiice împreună toate lucrurile pe care le-am făcut într-o anumită cameră stacojie. Şi mai există o mulţime de alte lucruri pe care vreau să ţi le fac ţie şi cu tine şi încă şi mai multe lucruri pe care vreau să le faci tu cu mine.

— Sunt logodită.

Acestea fură singurele cuvinte pe care le putu rosti în acel moment.

— Asta nu m-ar îngrijora. Nu mă voi gândi la asta cât timp ne vom fiice treaba. Nu sunt adeptul culcatului în trei, dar cred că aş putea învăţa să te împart, dacă te am doar pentru mine în pat atunci când îmi vine rândul.

— Melodia asta continuă la nesfârşit? întrebă ea. Oare nu o să se termine niciodată?

— Oh, se va termina, răspunse el. Răbdare, Mary. Va veni şi noaptea. Şi voi veni şi eu odată cu ea. Ai nevoie doar de puţină răbdare.

Ea îl privi drept în faţă şi uită că trebuia să zâmbească.

— Am fost o proastă. Proastă de-a binelea. Toată ziua de ieri, am încercat să mă conving că, dacă ai fost uman cândva, ai putea fi încă şi acum, în adâncul sufletului tău. Dar nu eşti. Ieri ai vorbit aşa ca să mă faci să te compătimesc, nu? Ca să mă bag în patul tău şi să te consolez.

— Nu ţi-am dorit niciodată compătimirea, Mary. Orice, dar nu asta.

— Acum, te disprețuiesc mai mult ca niciodată. In fond, toţi suntem responsabili de cuvintele şi de acţiunile noastre, milord. Poate că împrejurările pot produce schimbări majore şi constrângeri în viaţa noastră şi poate că putem fi scuzaţi pentru că ne prăbuşim sub greutatea acestor împrejurări - pentru o anumită perioadă. Dar adevăratul test al tăriei noastre de caracter

stă în capacitatea de a ne continua viaţa nedoborâţi, de a ne ridica deasupra împrejurărilor. Eu am pierdut un soţ drag în cruzimile inutile ale războiului. Chiar eu i-am găsit trupul. Zăcea gol pe câmpul de luptă, după ce ţăranii din zonă terminaseră de dezbrăcat şi de jefuit morţii şi răniţii. Soţul meu, care murise pentru libertatea lor. Nu eşti singurul care a suferit.

Pentru o clipă, el o privi în ochi, cu faţa golită de culoare şi de expresie. Dar numai pentru o clipă. Apoi, zâmbi larg.

— Presupun că ai vrut să îmi demonstrezi că ai mai multă tărie de caracter decât mine. Ei bine, nu voi contesta asta, Mary. Ai dreptate, fără îndoială. Dar aş paria că eu am avut mai multe plăceri decât tine în viaţă.

— Plăceri! Asta e tot ce contează pentru tine. Plăcerea! Nu mândria, sau onoarea, sau bucuria, sau fericirea. Doar plăcerea.

— Vezi? spuse el, prinzând-o ferm cu mâna de mijloc şi făcând-o să se oprească. In timp ce mintea ta era ocupată cu alte lucruri, muzica a încetat în cele din urmă. Vezi tu, timpul trece. In noaptea asta, Mary?

— Nu îmi voi încuia uşa, zise ea, privindu-1 ţintă în ochi. Nu mă voi ascunde în spatele uşilor încuiate. Dar, dacă pui un deget pe mânerul de afară al uşii mele, milord, voi ţipa atât de tare, încât chiar şi cel mai îndepărtat rândaş va veni în fugă. Şi, dacă îţi închipui că mă tem de scandalul care s-ar putea produce, nu ai decât să mă pui la încercare.

El zâmbi şi îi duse mâna la buze.

— Fascinant! Ţi-a spus vreuna dintre poveştile din Spania, Goodrich? Mulţumesc pentru dans, Mary.

— Simon.

Ea îi zâmbi, iar el veni alături de ea şi o cuprinse protector cu braţul de mijloc.

— Toate celelalte dansuri din seara asta sunt ale mele, Waite, zise vicontele. Cred că m-am exprimat destul de clar, nu?

— Nu am putut suporta niciodată întrebarea asta, răspunse Lord Edmond. E aproape imposibil să spui nu, şi totuşi te simţi

remarcabil de prost dacă spui da. Iţi doreşti întotdeauna să te fi gândit la o replică spirituală. Ah, cred că mă cheamă mătuşa mea. Te rog să mă scuzi, Mary. Goodrich.

Şi porni agale spre colţul opus al camerei, spre Lady Eleanor, care era adâncită într-o conversaţie cu Sir Harold şi Lady Cathcart.

— L-am avertizat, spuse vicontele. Mi-am călcat pe suflet, şi am făcut-o în particular şi politicos, ca să nu existe nici o neplăcere publică. Dar se pare că un asemenea om e insensibil la decenţă. Nu a repetat nici una dintre vulgarităţile lui cât a dansat cu tine, Mary?

— Nu, răspunse ea. A fost destul de politicos, Simon.

Dar adevărul era că în sinea ei fierbea şi jelea. Fierbea din cauza purtării lui jignitoare din seara aceea, care depăşea cu mult tot ce îndurase din partea lui de când îl cunoscuse. Şi jelea pentru o iubire care se născuse şi luptase să supravieţuiască, numai ca să se stingă exact atunci când părea că avea să supravieţuiască şi să crească. Şi se pedepsea pentru că permisese ca iubirea aceasta să fie concepută şi să se nască, deşi era un lucru fără speranţă şi nedorit. Pentru că, odată ce un lucru se naşte şi moare, înseamnă că a existat. A fost o parte din viaţa ta şi îţi va rămâne veşnic în amintire, devenind o parte a însăşi fiinţei tale.

Timp de o zi, îl iubise. Timp de o zi, lăsase garda jos şi îl iubise.

Şi visase. Îşi permisese să viseze. Ce femeie nebună, smintită.

Oricât ar fi negat, îşi permisese să-l iubească şi să viseze. Timp de o zi. Ca să facă parte din viaţa ei pentru totdeauna.

„Probabil nu a dormit toată noaptea din cauza mea“, se gândi el a doua zi dimineaţa, când ea coborî cam târziu la micul dejun. Faţa ei părea palidă şi puţin cam trasă. Probabil rămăsese trează, aşteptând să îi audă mâna pe mânerul uşii. Şi bineînţeles că, fiind Mary, nici nu se gândise să încuie pur şi simplu uşa, ca să doarmă fără frică.

Dacă ar fi ştiut cât de mult rămăsese şi el treaz, lup- tându-se cu tentaţia. O parte din el voia să meargă şi găsea şi motive raţionale pentru asta. Dacă mergea, şi ea ţipa, cum promisese,

urma să aibă loc o scenă îngrozitoare, şi el avea să fie forţat să plece. Avea astfel motivul de a se întoarce la Willow Court, de a termina cu ea o dată pentru totdeauna.

Dar, dacă mergea şi ea nu ţipa - şi el nu credea că ea avea să ţipe -, atunci îşi puteau continua cearta. Putea găsi Cuvinte tot mai jignitoare, care să o dezguste. Putea să încerce să o seducă. Poate ar avea succes. Credea că avea destulă putere asupra dorinţelor ei ca să o facă să cedeze mângâierilor lui, dacă era suficient de hotărât să o seducă. Oricum, ura ei faţă de el s-ar fi intensificat odată ce se termina totul şi îşi venea în fire. Ţinta lui avea să fie atinsă.

Dacă s-ar fi dus, şi ea nu ar fi ţipat, ar fi avut încă o şansă de a vorbi cu ea în particular, încă o şansă de a o atinge, de a o săruta. Poate de face dragoste cu ea.

Poate de a o lăsa însărcinată.

Gândul acesta pusese capăt brusc visurilor lui. Îşi aminti că ea dorea copii, că se simţea aproape prea bătrână pentru a întemeia o familie, că Goodrich nu voia să se împovăreze cu încă o familie. Se părea că cei şapte copii pe care îi avea îi erau de ajuns. „Şi, în mod cu totul ciudat", se gândi Lord Edmond, „în timp ce vorbeam cu ea, mi-am dorit şi eu copii - copii născuţi din trupul ei, copii care să o facă fericită pe ea, dar şi pe mine". Nu se gândise niciodată la copii, decât poate că avea nevoie de un moştenitor. Nu îşi dorise niciodată copii.

Insă rămăsese departe de ea şi se resemnase să petreacă o noapte de insomnie, imaginându-şi că nici ea nu dormea. Acum, în dimineaţa care urma acelei nopţi, o privea luând o farfurie şi umplând-o din platourile de pe bufet. Deşi „umplând-o“ nu era un cuvânt chiar potrivit. Când se aşeză - pe cel mai îndepărtat scaun liber pe care îl găsi -, farfuria era aproape la fel de goală ca atunci când o luase.

— Altă zi însorită, zise Andrew Shelbourne. Suntem în Anglia? E posibil să fim în Anglia?

— Suntem, şi e posibil, răspunse ferm Lady Eleanor. In timpul

rugăciunilor de duminica trecută, am pus pe listă o cerere specială, pentru altă săptămână cu vreme bună. Aşa că toată lumea poate să se relaxeze şi să se bucure. Asemenea rugăciuni primesc întotdeauna răspuns, nu-i aşa, Samuel, dragule?

Reverendul Ormsby zâmbi larg.

— Nu pot să răspund în locul lui Dumnezeu, zise el, dar eu aş considera nepoliticos să ignori o asemenea rugăciune.

— Se pare că Dumnezeu e un gentleman politicos, observă Andrew.

— Chiar şi aşa, interveni Doris după ce se potoliră râsetele, nu sunt sigură că ar trebui să ne aventurăm astăzi tocmai până la Canterbury. Douăzeci de kilometri. Se încruntă. Ar fi o călătorie nesigură pe furtună, şi, ţineţi minte ce vă spun, furtuna va fi deznodământul inevitabil al acestui val îndelungat de căldură.

— Doris va fi tare dezamăgită dacă se va dovedi că nu are dreptate, spuse soţul ei, făcând cu ochiul.

— Şi copiii mei vor fi mai mult decât dezamăgiţi dacă se va dovedi că are dreptate, oftă Leila Ormsby. Mai ales dacă voi fi plecată de acasă. Poate ar trebui să rămânem, Samuel?

Reverendul Ormsby râse.

— In cazul acesta, ar trebtii să rămânem veşnic acasă, Leila. Dacă vremea se va strica în timpul zilei de astăzi, lucru puţin probabil, o vor avea pe doică şi o armată întreagă de alţi servitori în casă.

— Şi pe mine, dragilor, declară Lady Eleanor. Mă tem că nu voi putea merge la Canterbury, deşi este locul pe care îl iubesc cel mai mult din toată lumea.

Dinspre masă se ridică un cor de proteste.

— Aştept nişte musafiri, explică ea, chiar astăzi. Enervant, nu-i aşa? Lam invitat, şi nu-i pot întoarce din drum fără să par necioplită.

— Ce păcat, spuse politicoasă doamna Wiggins. Poate ar trebui să ne amânăm excursia pe mâine.

— In nici un caz, protestă Lady Eleanor. Trebuie să mergeţi cu

toţii şi să vă distraţi. La urma urmei, eu locuiesc destul de aproape ca să pot merge la Canterbury în fiecare zi din an.

Excursia fusese sugerată în cursul serii precedente, şi ideea fusese primită cu entuziasm de toţi oaspeţii, care erau împărţiţi egal între cei nerăbdători să meargă la cumpărături şi cei care doreau să vadă catedrala.

Lord Edmond era tentat să nu meargă deloc. Se gândi să rămână, să îi ţină companie mătuşii lui şi să se poarte amabil cu invitaţii acesteia. Dar se răzgândi din nou. Poate că Mary nu era încă lămurită. Poate se convinsese cumva că purtarea lui din timpul serii nu fusese chiar atât de rea, la urma urmei. Poate că faptul că nu se convinsese să încerce să intre în camera ei în timpul nopţii îi răscumpărase, cumva, restul greşelilor. Urma să încerce să o convingă şi în ziua asta. Apoi, avea să o lase în pace. Avea să stea cât de departe se putea de ea, având în vedere că erau amândoi oaspeţi într-o casă de la ţară.

— Cum? răspunse el unei întrebări pe care tocmai i-o pusese domnul Bigsby-Gore. Oh, da, sigur că merg. Nu aş pierde o excursie atât de plăcută pentru nimic în lume.

Mai erau încă două zile până la aniversarea lui Lady Eleanor şi până la marea sărbătoare pe care o organizase pentru această ocazie. Şi apoi, încă una înainte ca petrecerea să se termine cu totul. Nu era mult. Şi totodată era mult prea mult. Mary nu era în stare să mai reziste atâta timp. Trebuia să plece, să se întoarcă la Londra.

Târziu după-amiază, stătea într-una din trăsurile care se întorceau de la Canterbury şi lăsa conversaţia celor trei doamne care o întovărăşeau să plutească în jurul ei, fără să participe prea mult. Se simţea epuizată şi aproape incapabilă de a înfrunta alte trei zile la Rundle Park.

Nu putea s-o facă. Fusese destul de smintită ca să-l iubească timp de ô zi, şi acum insistenţa şi vulgaritatea atenţiilor lui nu mai erau doar jignitoare. Erau îngreţo- şătoare. Ingreţoşătoare în adevăratul sens al cuvântului. Ii venea să se forţeze şi să vomite şi

apoi să plângă şi să se simtă golită şi eliberată. Voia să doarmă şi să uite. Voia să plece. Trebuia să plece. Departe de Rundle Park şi departe de el. Şi, da, departe şi de Simon. Nu mai era sigură de nimic. Avea nevoie să fie singură. Trebuia să se gândească. Trebuia să-şi lingă rănile.

Fusese o zi oribilă. Cumva, avusese o mică neînţelegere cu Simon, astfel că, atunci când ajunseră la Canterbury şi fusese ajutată să coboare din trăsură - doamnele călătoriseră în trăsuri, domnii călare -, el promisese deja să însoţească un grup de cumpărători, în timp ce ea se alăturase unui grup dornic să vadă catedrala.

Nu păruse ceva serios. La urma urmei, nimeni nu se aştepta să fie inseparabili, chiar şi atunci când aveau să se căsătorească. Iar dacă el prefera să meargă la cumpărături, în timp ce ea prefera să îşi bucure ochii cu priveliştile istorice, atunci era chiar de dorit să se separe pentru o oră sau două. Nu păruse serios pentru că Lord Edmond, brută lipsită de maniere, ca de obicei, nu se alăturase nici unui grup, ci plecase undeva singur, de îndată ce dusese calul în grajd.

Dar reapăruse la catedrală, aşa cum s-ar fi putut aştepta. Şi se postase în stânga ei, rămânând acolo până când domnul din dreapta rămăsese în urmă ca să audă un comentariu al lui Stephen Wiggins.

— Iţi plac clădirile astea vechi, reci şi mucegăite, Mary? întrebase Lord Edmond.

Dar ea nu mai credea în ignoranţa sau în lipsa lui de gust.

— La fel ca ţie, evident, răspunsese ea, altfel nu ai fi venit aici, deşi nu erai obligat s-o faci.

— Ah, zisese el, dar eu am venit aici ca să fiu cu tine, Mary, fiindcă am ghicit că aveai să alegi asta, nu cumpărăturile. Dacă mi-aş fi arătat intenţiile, Goodrich ar fi fost aici, agăţat de braţul tău ca o lipitoare.

— Ce imagine neplăcută!

— Ca un câine de pază, atunci, zisese el ridicând din umeri. Nu

e Chaucer sau altul ca el îngropat aici?

— Nu, răspunsese ea. E îngropat la Westminster Abbey, şi sunt sigură că o ştii foarte bine. Te gândeşti la *Povestirile din Canterbury.*

— Ah, zisese el. Îmi aduc aminte de zilele de şcoală şi de faptul că ne era interzis să citim Miller *Tale*[XII]*. O* poveste frumoasă. Ai citit-o?

— Devii foarte previzibil, observase ea. Dacă ar fi trebuit să ghicesc ce poveste ai fi ales din *Povestirile din* Canterbury ca să mi-o prezinţi ca favorită, asta ar fi fost. Care alta?

— Şi nu roşeşti? întrebase el. Păcat!

In punctul acesta, conversaţia se terminase, pentru că tot grupul se adunase să se plimbe şi să vadă tot ce era de văzut.

Nu fusese rău - fusese doar genul de conversaţie pe care învăţase să o aştepte de la el. Ce fusese rău - şi deosebit de rău, dacă avea în vedere faptul că se aflaseră într-o biserică - era modul în care o prinsese de braţ când toată lumea ieşise, răsucind-o în aşa fel încât să se sprijine cu spatele de un stâlp masiv de piatră şi să fie ascunsă de privirile tuturor celor care nu o căutau intenţionat. Fusese atât de surprinsă, încât nu rezistase deloc când el îşi lipise trupul de trupul ei şi o sărutase cu pricepere, făcând-o să deschidă gura imediat, ca să facă loc limbii lui.

Acum, că se întorcea acasă cu trăsura, absentă total la conversaţia celor trei doamne, nu putea găsi alt cuvânt să descrie acel sărut în afară de cuvântul „senzual". Fusese oribil. Nici unul dintre săruturile lui de până acum nu fusese aşa. Nu existase nici un dram de tandreţe, de blândeţe, de tachinare sau de convingere, sau de... altceva, în afara celei mai îngreţoşătoare pofte. Mâinile lui îi prinseseră sânii, rănind-o. Mădularul lui se împinsese în ea, desfăcându-i picioarele şi făcând-o să-şi piardă echilibrul.

Când ridicase capul şi se uitase la ea, ochii îi scânteiau.

— Acum, înţelegi de ce voiam să te despart de lipitoarea ta?

[XII] Povestirile din *Canterbury,* opera lui Geoffrey Chaucer (1343-1400), părintele literaturii engleze. *Povestirea morarului este* povestea unui tâmplar, a frumoasei sale soții și a doi studenți dornici să se culce cu ea. (n.tr.)

spusese el. Înţelegi, Mary? Te doresc. Şi tu mă doreşti. Recunoaşte.

Ea făcuse singurul lucru de care fusese în stare. Îşi impuse să se relaxeze, deşi partea de jos a trupului lui era lipită încă de ea, şi îi întorsese privirea, cu o faţă inexpresivă.

Zâmbetul acela uşor revenise pe buzele lui, zâmbetul acela care o ajutase să-l urască.

— Eşti o laşă, Mary, zisese el. Am putea avea atât de multă plăcere împreună, încât ar trebui să inventăm un cuvânt nou pentru ea. Dar tu te temi să recunoşti ceva atât de nedemn de o doamnă ca dorinţa sexuală. „Atracţie" a fost cuvântul pe care l-ai folosit. E un eufemism slab pentru ceea ce simţi cu adevărat, iubirea mea.

— Nu mai am nimic să-ţi spun, milord, răspunsese ea pe un ton egal. Nici un reproş, nici o rugăminte şi nici o negare. Nimic. Poţi să faci ce vrei ca să-ţi urmăreşti plăcerile, dar nu vei mai primi nici o plăcere de la mine. Nu voi mai răspunde în nici un fel la avansurile pe care mi le vei face. Va fi ca şi cum ai face avansuri unui peşte. Acum, putem să plecăm? Sau vrei să mă obligi să mai suport şi alte săruturi, în timp ce mă ţii închisă aici? Dacă da, dă-i drumul. Nu am nimic de spus.

— Mary. Vocea lui fusese amuzată, dar se îndepărtase de ea. Aş putea să obţin un răspuns cât ai pocni din degete dacă aş vrea. Dat momentul şi locul nu sunt chiar potrivite, nu? Mai târziu, iubirea mea. Mai târziu.

— Dacă aşa zici tu.

El se înclinase în faţa ei de parcă ar fi tratat-o tot timpul în modul cel mai curtenitor.

— Îi urmăm pe ceilalţi? o întrebase. Mă iei de braţ?

— Dacă doreşti.

Ea se întoarse spre uşi. Şi dacă insişti. Îl luase de braţ. Când ajunsese în trăsură, închisese ochii. Fusese o zi oribilă. Oribilă. Şi nu mai putea suporta. Suportase destul. Dacă trebuia să mai facă faţă unei alte scene de felul acesta, avea să cedeze. Avea să fie silită să plece. Oricât de nepoliticos ar fi fost, oricând de mult i-ar fi

displăcut să tulbure în orice fel petrecerea aniversară a lui Lady Eleanor, avea să fie silită să plece.

CAPITOLUL 14

Se simţea cam rău. Îngreţoşat fizic şi dezgustat de propria persoană. Era un sentiment destul de nou. Presupunea că Mary avusese dreptate când spusese că se ura pe el însuşi. Când se gândi la asta, trebui să admită că avea sens, deşi nu se urâse niciodată în mod conştient în toţi anii aceştia - oricum, nu de când trecuse primul val de durere şi vinovăţie cauzat de moartea lui Dick şi a mamei sale. Sentimentele lui se întorseseră mai degrabă spre exterior, şi privise cu dispreţ lumea şi tot ce avea sens pentru cei mai mulţi dintre oameni. Deşi se uita rar în oglindă, îşi dădea seama că expresia lui obişnuită era un rânjet.

Aşa că dezgustul acesta faţă de propria persoană era ceva nou. Nu ar fi folosit nici cea mai depravată târfă cu vulgaritatea brutală cu care o tratase pe Mary în catedrala din Canterbury - tocmai într-o biserică. Dar poate că era un cadru potrivit pentru el. Degradarea finală. Cel din urmă gest dispreţuitor îndreptat spre lume, spre Dumnezeu şi spre ceea ce făcuseră din viaţa lui - spre ceea ce făcuse *el* din viaţa lui. Nu avea rost să înceapă să dea vina pe Dumnezeu. Nu făcuse niciodată asta. Măcar nu devenise niciodată un văicăreţ.

Acum, călărea alături de Andrew Shelbourne şi intrau pe aleea care ducea spre Rundle Park, urmaţi îndeaproape de Peter şi de Bingsby-Gore. In faţa lor erau două trăsuri, iar în una din ele era şi Mary. Nu participase prea mult la conversaţia care se purtase în drum spre casă.

Avea să fie silit să plece. Nu voia să plece. Îşi iubea mătuşa şi îi datora o profundă recunoştinţă. Nu era chiar sigur că s-ar fi descurcat dacă toate legăturile cu familia s-ar fi rupt pe când era atât de tânăr. Însă mai erau două zile până la aniversarea ei. Nu mai putea îndura atâta timp. Două zile reprezentau o eternitate. Şi nu ştia cum avea să dea din nou ochii cu Mary.

In timp ce se apropiau de casă, lăsă calul la pas. Doamnele trebuiau să fie ajutate să coboare din trăsuri. Numai Goodrich şi

Wright erau în faţă. „Poate că nu o să le ajut deloc", se gândi el. „Poate voi dispărea în mulţime şi mă voi retrage spre grajduri." La urma urmei, cele mai multe dintre doamne nu se aşteptau la o purtare curtenitoare.

Dar, înainte de a putea să-şi transpună intenţiile în practică, mătuşa lui apăru în capătul scării în formă de potcoavă, şi cu ea altă doamnă şi doi domni - fără îndoială, vizitatorii pentru care trebuise să rămână acasă. Lord Edmond le aruncă o privire, prea puţin curios. Nu o cunoştea pe doamnă. Era de vârsta lui, poate puţin mai în vârstă. Era îmbrăcată elegant, dar simplu. Ochii lui se îndreptară spre cel mai vârstnic din cei doi bărbaţi, cel înalt cu părul alb - şi apoi se întoarseră rapid spre cel mai tânăr, care de-abia începea să încărunţească pe la tâmple.

Şi apoi, sări de pe cal şi aruncă frâiele în mâinile cuiva, fără să ştie cine era, şi începu să meargă, fără să ştie unde. Căuta pe cineva - nu ştia pe cine. Căuta cu disperarăCăuta cu spaimă. Şi apoi, o văzu pe ea şi se îndreptă într-acolo şi o prinse de încheietura mâinii.

— Vino cu mine, îi spuse şi păşi atât de repede, încât ea fu cât pe ce să cadă.

— Ia mâna de pe mine, zise ea cu răceală.

— Pe Dumnezeul meu, Waite, o să răspunzi în faţa mea pentru asta, zise Lord Goodrich, într-o şoaptă furioasă. Ia mâna de pe Mary în clipa asta dacă nu vrei să vadă toată lumea cum îţi rup falca.

Lord Edmond nu îl auzi pe nici unul.

— Vino, repetă el. Vino!

Mary privi spre capul scării, apoi din nou spre Lord Edmond.

— E în regulă, Simon. O să merg cu el.

— Mary! protestă vicontele.

— E în regulă.

Dar Lord Edmond nu auzi discuţia. Ochii lui erau îndreptaţi spre colţul casei, la capătul terasei. Ştia doar că trebuia să ajungă la colţ şi să treacă de el. Mâna lui strângea încheietura lui Mary ca

o menghină, dar el nu-şi dădea seama. Ea trebuia să fugă cu paşi mărunţi ca să ţină pasul cu el.

Ar fi trebuit să se opintească în călcâie şi să se oprească. Ar fi trebuit să-i ceară să-i dea drumul. Ar fi trebuit să facă gălăgie şi să-l ocărască, să ţipe dacă era nevoie. Se săturase de el. Era mai mult decât sătulă. Ar fi trebuit să-şi înfigă unghiile în el şi să-l lovească cu piciorul.

Dar nu făcu nici unul din lucrurile acelea. Ridicase privirea şi îi văzuse pe cei doi domni necunoscuţi alături de Lady Eleanor şi înţelesese. Apoi, se uitase la chipul lui Lord Edmond şi văzuse cât de alb era şi ce privire rătăcită avea. Şi nu făcuse nici unul dintre lucrurile acelea. Merse aproape alergând pe lângă el, trecând de colţul casei şi coborând pe lângă grădina de trandafiri, apoi traversând pajiştea din spate spre cei mai apropiaţi arbori.

La început, încheietura o duru, apoi îi amorţi, după care începu să simtă ace şi săgeţi în mână. Dar el nu-i dădu drumul, nici nu îşi slăbi strânsoarea. Iar ea nu spuse nimic. Se mulţumi să meargă grăbită alături de el.

În cele din urmă, ajunseră printre copaci, iar el ocoli trunchiul uriaş al unui stejar bătrân, se sprijini cu spatele de el şi o trase cu putere spre el. Un braţ îi prinse mijlocul ca o bandă de fier. Cealaltă mână trase de panglicile bonetei, i-o dădu nepăsător la o parte şi o prinse de ceafă. Faţa ei era lipită de lavaliera lui, atât de apăsată, încât nu-şi putea întoarce capul într-o parte ca să respire mai uşor.

— Nu te lupta cu mine, zise el, deşi ea nu se luptase deloc. Nu te lupta cu mine.

Ea închise ochii şi se lăsă pe el, relaxându-se. El se sprijinea uşor cu spatele de copac. Ea se sprijinea cu toată greutatea pe el. Respiră căldura şi mirosul lui şi ascultă bătăile nebuneşti ale inimii lui.

Nu ştiu cât rămaseră acolo aşa. Poate cinci minute, poate zece. Păru mult mai mult. Dar, în tot acest timp, strânsoarea lui nu se relaxă deloc, deşi inima i se linişti treptat.

Nu îi păsa cât de mult trecuse. Deşi mintea ei era destul de calmă şi raţională, ştia doar că era acolo unde trebuia să fie, acolo unde era nevoie de ea - şi unde voia să fie. Ştia fără panică sau oroare - aveau să vină şi ele, într-un timp şi într-un loc din viitor, dar nu acum - că îl iubea. Că, în ciuda tuturor lucrurilor, trebuia să fie cu el - acum, cel puţin.

În cele din urmă, mâna de la ceafa ei se relaxă şi se alătură mâinii de pe mijlocul ei, iar ea înălţă capul şi îl privi. El stătea cu capul lipit de trunchiul copacului, cu ochii închişi. Faţa lui era la fel de albă ca în momentul în care o prinsese de încheietură.

Şi apoi, ochii lui de un albastru pal o priviră în ochi, uluiţi, fără să o vadă, până reuşiră, treptat, să se focalizeze, iar el plecă uşor capul şi o sărută.

Sărutul dură minute în şir. Dar nu fu deloc un sărut pasional, ci unul de tandreţe infinită şi nevoie - nevoia de apropiere şi atingere umană. Iar ea îi dădu blândeţe, tandreţe şi iubire, răspunzându-i, cu buzele moi şi uşor întredeschise. Îl prinse pe după gât cu ambele braţe şi îl ţinu aproape.

— Ştii despre ce-i vorba?

În cele din urmă, el înălţă privirea şi îşi sprijini din nou capul de copac, uitându-se undeva peste capul ei, iar ea coborî braţele şi îi puse mâinile pe umeri.

— Da, răspunse ea.

— Ah. Vocea lui era lipsită de expresie. Atunci, nu a fost un accident. A fost ceva plănuit. Şi tu ai ştiut despre asta, Mary, dar nu m-ai avertizat? Dar de ce să mă fi avertizat? Probabil te-ai bucurat în sinea ta.

— Nu.

— Nu? El îşi trecu degetele prin părul ei, absent. Şi ce

trebuie să fac eu acum? Să fug şi să te târăsc după mine? Să adaug răpirea la restul infracţiunilor mele? Ai da din picioare şi ai ţipa tot drumul, Mary? De ce nu ai dat din picioare şi nu ai ţipat până acum? / //

— E timpul să te întorci. *' c&C-*

El râse, dar râsetul lui nu avea nici un dram de umor.

— E o întreagă bogăţie de înţelesuri în cuvintele astea, nu-i aşa? Nu spui doar că trebuie să mă întorc în casă, nu, Mary?

— Nu, zise ea.

— Timpul să mă întorc, repetă el. Niciodată nu putem să ne întoarcem, Mary. Nu putem decât să mergem înainte. Nu are rost să dăm înapoi. Trecutul nu poate fi schimbat, Mary. Fratele meu nu a fost Lazăr, nici eu nu am fost Iisus.

— Uneori, trebuie să ne întoarcem, spuse ea. Uneori, pierdem calea şi trebuie să ne întoarcem.

El o privi din nou în ochi.

— Asta s-a întâmplat cu mine, înţeleaptă, filosoafa, moralizatoarea mea Mary? întrebă el. Am pierdut calea?

— Da, răspunse ea.

— Acum cincisprezece ani. Cu prea mult timp în urmă. Probabil au crescut atâtea buruieni pe toate drumurile, că au ajuns ca o pădure.

— Edmond. Ea îi atinse uşor maxilarul cu dosul degetelor. Trebuie să te întorci. Dacă nu te întorci, nu o să te mai aştepte nimic în faţă.

— Edmond, repetă el. Ai spus-o frumos, Mary. Te-am făcut să roşeşti? Nu ţi-ai dat seama că mi-ai spus pe nume pentru prima dată? Şi cazul meu e chiar aşa disperat? Vorbeşti de parcă aş fi un suflet pierdut.

— Eşti un suflet pierdut.

El îi zâmbi, încet şi leneş.

— Nu se poate, să ştii. Nu mă pot transforma într-un bărbat care să fie demn de tine.

— Nu mă gândesc la mine, zise ea. Trebuie să devii un bărbat care să se poată respecta pe el însuşi. Nu îmi zâmbi aşa.

El continuă să zâmbească.

— Cum de ai venit aici cu mine? Te-am adus eu?

— Pot s-o dovedesc cu vânătăile de la încheietură.

El îi luă mâna în mâna lui şi îşi trecu degetele peste încheietura

încă înroşită, apoi ridică ochii spre ea.

— Nu am făcut altceva decât să te rănesc în ultimele două zile, spuse el. Ar trebui să plec departe, Mary, departe de ei şi de tine. Asta mă gândeam să fac în vreme ce ne înapoiam de la Canterbury.

— Nu. Trebuie să te întorci. Trebuie.

— Spune-mi, îi ceru el. Erau la fel de surprinşi ca mine? Ştiau că sunt aici?

— Nu, răspunse ea.

— Deci mătuşa mea face pe avocatul diavolului. Ei bine, presupun că nu există nici un motiv care să ne împiedice să fim politicoşi. A trecut mult timp de la întâmplările acelea.

— Da. Trebuie să te întorci.

— Dar numai dacă vii cu mine. Nu o să mai ştiu să pun un picior după altul şi să traversez pajiştea dacă nu o să fii acolo să mă ţii de mână, Mary. Trebuie să vii cu mine. Vrei?

— Da.

— Să mă ţii de mână? chicoti el. Nu m-aş mira dacă lipitoarea s-ar face purpurie văzându-ne.

— Nu vorbi aşa. E logodnicul meu.

El deveni imediat serios.

— Da, este, recunoscu. Dar nu e mai vrednic de tine decât sunt eu, Mary. Măcar fărădelegile mele sunt cunoscute de toată lumea. Promite-mi că te vei uita mai atent la mediul şi trecutul lui înainte de a te căsători cu el.

— Să ne întoarcem, zise ea, încercând în sfârşit să se îndrepte şi să se îndepărteze de trupul lui.

Dar el o prinse de mijloc şi o ţinu lângă el.

— Promite-mi.

— Dacă e ceva ce trebuie să ştiu despre el, atunci poate că ar trebui să îmi spui. Dar nu doar ca să îmi faci în ciudă, te rog.

— Promite-mi, repetă el.

— Foarte bine, atunci. Îţi promit. Hai să ne întoarcem.

El îi dădu drumul şi ea se îndepărtă de el, netezind cutele de pe rochie şi aplecându-se să-şi ia boneta. El încă stătea sprijinit de

copac, în timp ce ea îşi leagă panglicile sub bărbie. Zâmbea, dar era un zâmbet cam strâmb.

— Ai idee cât de greu îmi vine, Mary? Mă simt de parcă mi-ar fi paralizat fiecare părticică din corp. Nu cred că o pot face.

Ea întinse mâinile spre el, şi el le privi, surprins, apoi le prinse în mâinile lui.

— Ba da, poţi, pentru că nu există altă cale, spuse ea şi îi strânse mâinile.

— Bine, răspunse el, strângându-i la rândul lui mâinile, înainte de a le da drumul şi a se îndrepta în sfârşit, îndepărtându-se de copac. Poate că ai dreptate. Şi poate că, într-un moment din viitor, când o să te am din nou pe un pat şi o să stau între tine şi cea mai apropiată uşă, o să-ţi spun aceleaşi cuvinte şi tu o să recunoşti adevărul lor la fel de umilită ca mine acum.

— Nu aş conta pe asta.

— Să mergem atunci şi să înfruntăm situaţia asta de neînfruntat. Dar, când ea vru să-l ia de braţ, el îi luă mâna în mâna lui, îşi împleti degetele cu ale ei şi o strânse tare. După care, s-ar putea să-mi strangulez mătuşa.

Părăsiră adăpostul copacilor şi începură să traverseze pajiştea înapoi spre casă.

Uşile salonului erau deschise şi se auzea zumzetul conversaţiei. Oaspeţii luau o gustare, deşi era prea târziu pentru ceai şi încă devreme pentru cină.

Lord Edmond Waite fixă cu o privire rece un lacheu care stătea în faţa uşii.

— Excelenţa Sa e înăuntru? întrebă el.

— Da, milord, răspunse servitorul cu o plecăciune.

— Atunci, cheam-o până afară, te rog.

Degetele îi erau încă împletite cu degetele lui Mary.

După mai puţin de un minut, Lady Eleanor îşi făcu apariţia.

— Edmond, Mary, zise ea pe un ton vioi. Unde naiba aţi dispărut după o călătorie atât de lungă?

— Sunt înăuntru? întrebă scurt Lord Edmond, arătând spre

salon.

Vioiciunea dispăru de pe chipul lui Lady Eleanor.

— Nu, răspunse ea. Sunt sus. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să îi împiedic să îşi cheme trăsura şi să îşi încarce la loc cuferele nedesfăcute, explică ea, aruncân- du-i un zâmbet.

— Şi trebuie să-i mulţumeşti lui Mary că eu nu mă aflu acum la o distanţă de treizeci de kilometri, zise el, fără să-şi îmblânzească expresia. De ce ai făcut-o, mătuşă?

Ea privi neajutorată spre Mary, apoi din nou la nepotul ei.

— Pentru că o să împlinesc şaizeci de ani peste două zile. Pentru că am un singur frate şi doi nepoţi. Înţelegi ceva din asta, Edmond? Probabil că nu.

El o privi împietrit.

— Ei bine, zise, acum, nu mai avem cum să evităm situaţia, nu? Să terminăm cu asta, atunci. Sunt de acord să mă vadă?

— Sunt în camera mea de zi, spuse Lady Eleanor, fără să răspundă cu adevărat la întrebare. Înseamnă că vrei să vii sus acum, Edmond?

— Acum sau niciodată. Nu e uşor, să ştii, mătuşă. Te aşteptai să fie?

— Nici pentru mine, dragule. Şi nu, nu mă aşteptam să fie uşor pentru nimeni. Nici măcar pentru mine. Nu am ştiut... nu ştiu... dacă nu produc un dezastru şi mai mare. Dar nu există mai rău, nu?

Se uită spre Mary, îi zâmbi scurt şi apoi se întoarse şi urcă scările în faţa lor. Mary rămase locului şi încercă să-şi elibereze mâna, dar Lord Edmond o strânse mai tare.

— Mary vine şi ea, zise el pe un ton ferm. Nu vreau să fac asta fără ea.

Lady Eleanor privi în urmă cu o expresie plină de interes.

— Foarte bine, dragule. Dacă vrea şi Mary.

— Ea m-a convins s-o fac, zise el cu voce îndârjită. Ar face bine să vrea.

— Ai rugat-o exact ca un gentleman, dragule, zise Lady Eleanor,

ţâţâind, dar Mary păşise din nou alături de Lord Edmond, trasă de puterea mâinii lui, şi îl însoţea pe scări.

— Voi veni, spuse ea liniştită.

Mătuşa lui îi conduse pe holul de sus, spre suita ei de camere. Lord Edmond nu se uită la Mary. De fapt, în momentul acela, nu părea să-şi dea seama de prezenţa ei. Dar ştia că, dacă i-ar fi dat drumul la mână, şi-ar fi pierdut tot curajul. Mătuşa lui deschise uşa spre camera de zi şi păşi înăuntru. El o trase pe Mary lângă el şi intră odată cu ea.

„Parcă ar fi un tablou pregătit cu grijă", se gândi el, în mod cu totul irelevant. Tatăl lui stătea cu spatele la cameră, uitându-se pe fereastră la grădinile englezeşti. Fratele lui stătea în spatele unui fotoliu, cu mâna pe umărul doamnei care-i era, probabil, soţie. Nici unul nu se mişca, nu zâmbea şi nu vorbea.

— Ei bine, anunţă cu vioiciune Lady Eleanor, uite-l pe Edmond, care s-a întors în sfârşit, Martin.

Tatăl lui se răsuci să-l privească. Era aproape neschimbat, deşi trecuseră cincisprezece ani, cu excepţia părului, care fusese parţial negru şi parţial argintiu atunci, iar acum era complet alb. Oamenii spuseseră întotdeauna că Edmond semăna cu tatăl lui - înalt, mai degrabă slab, cu faţa prelungă şi austeră, cu nasul proeminent şi buzele subţiri. Tatăl lui părea întruchiparea respectabilităţii vârstnice.

Edmond îşi revăzu brusc tatăl stând drept şi nemişcat lângă patul pe care fusèse întins Dick, în dimineaţa morţii lui. Faţa tatălui său fusese aspră, părând mai degrabă o mască. Se uitase spre pragul uşii în care apăruse fiul său cel mic.

— Ieşi! sâsâise el atât de încet, încât fiecare cuvânt păruse să ajungă la Edmond pe altă cale, deosebită de calea sunetului. Ucigaşule! Ieşi din camera fiului meu.

Fusese ultima ocazie în care îşi văzuse tatăl. Fuseseră ultimele cuvinte pe care le auzise de la el.

— Sir? spusé el acum, şi o parte a minţii lui fu conştientă de înfiorarea lui Mary, de lângă el.

Slăbi presiunea degetelor. Şi înclină capul într-un salut care nu era totuşi o reverenţă.

— Edmond? Buzele tatălui său de-abia se mişcară. Sunetul părea la fel de slab ca acela din dimineaţa aceea, în dormitorul lui Dick.

— Şi Wallace e aici, continuă cu însufleţire Lady Eleanor. Şi Anne. Cred că nu ţi-ai cunoscut cumnata, Edmond.

Se căsătoriseră cu aproape treisprezece ani în urmă. Deşi făcuseră nuntă mare, el nu fusese invitat, bineînţeles.

— M-a făcut ucigaş. Edmond intrase clătinându-se în camera fratelui său mai mare, deschizând larg uşa fără să bată. M-a făcut ucigaş, Wally.

— Şi tu cum ţi-ai spune? Wallace stătea la fereastră, cu mâinile pe pervaz, cu umerii cutremurându-se de suspinele care îl chinuiau.

Edmond rămăsese acolo câteva momente, îngheţat şi îngrozit. Şi apoi, plecase. Mama lui fusese prea bolnavă ca să-l poată vedea. Sau aşa îi spusese camerista ei. Dar el auzise vocea mamei lui spunându-i cameristei să nu-1 lase să intre. Nu mai voia să dea ochii cu el, niciodată.

Aşa că plecase, fără să ia nimic cu el, în afară de cal, de punga cu bani şi de hainele de pe el.

— Wallace? spuse acum. Doamnă?

— Edmond? răspunse fratele lui.

Partea aceea a minţii lui care învăţase să privească lumea cu dispreţ şi amuzament îi spuse că toată conversaţia aceea era o farsă. Dar nu era deloc amuzat.

— Edmond? rosti cumnata lui, ridicându-se şi traversând camera spre el. Observă că era cam grăsuţă, elegant îmbrăcată, mai degrabă ştearsă. Îi întinse mâna. Bărbia ei era ridicată, şi îl privi direct în ochi. Sunt încântată să te cunosc în sfârşit.

Şi, în cele din urmă, el trebui să dea drumul mâinii lui Mary, ca să ia mâna cumnatei lui.

— Şi eu pe tine, zise el. Anne.

Anne zâmbi şi o privi puţin nesigură pe Mary. Lord Edmond îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase mai aproape de el.

— Pot să v-o prezint pe Mary, Lady Momington? zise el. Prietena mea. Îşi privi beligerant tatăl. Şi acesta nu este un eufemism pentru alt tip de relaţie.

Sprâncenele elegante ale tatălui său se ridicară.

— Nici nu aş visa să sugerez altceva, Edmond, spuse el. Ce faceţi, Lady Momington?

Mary făcu o reverenţă.

— Sunt bine, mulţumesc, Excelenţă.

— Tatăl meu, Mary, spuse Lord Edmond. Ducele de Brookfield. Şi fratele meu, Wallace, contele de Welwyn.

— Ei bine, spuse Lady Eleanor după ce terminară cu politeţurile, acum, că a trecut prima interacţiune stânjenitoare, nu vreţi să ne aşezăm, iar eu să cer să ni se aducă o gustare? Sunt sigură că oaspeţii mei de jos se pot întreţine singuri o oră.

Şi toţi se aşezară, spre marea uimire a lui Lord Edmond.

Şi apoi, conversară despre o mulţime de subiecte sigure şi generale. Puţin cam artificial, intr-adevăr, dar totuşi vorbiră - toţi. Poate că totul se datora doamnelor. Anne vorbi despre cei trei copii ai ei, doi fii şi o fiică, Mary vorbi despre catedrala din Canterbury, iar mătuşa lui vorbi despre cunoştinţe comune şi despre vreme. El îşi întrebă tatăl de sănătate şi pe Wallace despre călătorie. Iar ei îl întrebară despre Willow Court.

Părea ireal. Cum puteau să stea toţi trei acolo, vorbind politicos despre lucruri neimportante, când cu cincisprezece ani în urmă se despărţiseră cu o amărăciune care rupsese complet legăturile apropiate de familie? Şi totuşi, exact asta făceau.

„Ce înseamnă asta?“ se întrebă el când mătuşa lui se ridică să anunţe că era timpul să se retragă în camerele lor ca să se schimbe pentru cină. Oare moartea lui Dick şi a mamei sale şi cei cincisprezece ani care trecuseră avuseseră atât de puţină importanţă, încât ultima jumătate de oră şterse toate neplăcerile, toate suferinţele, toată vina? Nu mai era nimic

important de spus şi de pus în ordine? Panica deplină care îl cuprinsese la întoarcerea de la Canterbury, când privise în capul scărilor şi îi văzuse pe toţi alături de mătuşa lui, fii urmată de un sentiment de prăbuşire totală.

Iar când Anne ieşi din cameră alături de Mary şi dispărură amândouă în direcţia dormitoarelor, fii cuprins de un alt sentiment ciudat de pustiu. Se uită o clipă după ele, apoi se îndreptă în grabă spre propria cameră, ca să evite să îşi însoţească tatăl şi fratele, care ieşiră din încăpere după el.

Nimic nu era terminat. Nimic nu era pus în ordine. El, tatăl şi fratele lui erau nişte străini politicoşi. Şi Mary? Ce se întâmplase cu Mary în ultimele două ore? în ultimele două zile, se străduise din toate puterile să o facă să se simtă dezgustată de el, sperând să anihileze astfel toată atracţia pe care ar fi putut-o simţi faţă de el. Şi totuşi, de îndată ce văzuse cum era pusă în pericol toată armura protectoare pe care o clădise în jurul lui în ultimii cincisprezece ani, ameninţarea îl făcuse să uite totul, în afară de nevoia egoistă şi copleşitoare de ea.

Însemna că nici măcar iubirea pentru ea nu îl putea mântui. Se părea că egoismul prinsese rădăcini în el, şi acum o pusese într-o situaţie cu adevărat dificilă. „Prietena mea“, îi spusese el tatălui său, cuprinzând-o cu braţul pe după mijloc.

Şi nu credea că avea tăria de a petrece altă seară şi altă zi încercând să o facă din nou să-l urască.

Nu îl lăsa inima, pur şi simplu. Era prea egoist. Iubirea faţă de ea nu era o forţă destul de mare, evident.

CAPITOLUL 15

Mary se întrebă care era situaţia ei acum. Ura faţă de Lord Edmond se clătinase, la fel ca hotărârea ei de a părăsi Rundle Park fără întârziere. Mai rău, acum era foarte legată de el, conştientă nu doar de faptul că îl iubea, dar şi de faptul că el avea nevoie de ea.

Nu putea uita modul în care o târâse după el, fără să ştie măcar ce făcea, şi de cum o ţinuse în braţe, de parcă ar fi fost singurul lucru ferm şi solid care îi rămăsese pe lume. Şi de cum o sărutase, nu cu ambiguitatea brutală a îmbrăţişării din catedrala din Canterbury, ci cu nevoie şi afecţiune. Şi cum se agăţase de mâna ei mult, mult timp, luând-o chiar la importanta primă întâlnire cu tatăl şi fratele lui. Şi cum o prezentase ca fiind prietena lui.

Prietena lui! Cu siguranţă era orice şi totul în afară de asta. Şi totuşi, cumva, în cursul câtorva ore, deveniseră prieteni. Gândul acesta o făcu să se încrunte. Era posibil? Exista o modalitate prin care putea fi prietenă cu Lord Edmond? Şi totuşi, erau prieteni.

Şi acum, Simon era furios pe ea - şi pe bună dreptate, trebuia să recunoască. Era logodnica lui. Se aflau în salon, cu alţi câţiva invitaţi, aşteptând să fie chemaţi la cină.

— Am fost făcut de ruşine, Mary, zise el, şi lăsat să stau aşa acolo, în timp ce tu plecai grăbită să te plimbi cu Waite. Ce şi-au imaginat ceilalţi?

— Nimeni nu ştie că suntem logodiţi, îi aminti ea.

— Dar toată lumea trebuie să-şi fi dat seama că avem o înţelegere, protestă el. E de prost gust să dăruieşti timpul tău altui bărbat. Şi ce naiba ai făcut de ai lipsit atât de mult?

— Ţi-am spus deja. El a fost şocat să îşi vadă familia după o perioadă atât de lungă de separare. Trebuia să-şi vină în fire înainte de a-i întâlni. Şi voia să mă prezinte şi pe mine.

— De ce? se încruntă el. Rămân aici, nu? Toţi vom fi prezentaţi Excelenţei Sale, şi contelui, şi contesei la timpul potrivit. De ce aveai nevoie de o prezentare specială? E ceva ce nu îmi spui, Mary?

Ea se simţi enervată, dar apoi îşi aminti din nou că el avea dreptul de a pune asemenea întrebări.

— Îmi pare rău, Simon. Presupun că Lord Edmond mă consideră o prietenă, într-un anume fel.

— O prietenă? repetă el, iar sprâncenele lui se uniră. O prietenă, Mary? Are nişte idei ciudate despre prietenie. Nu-mi place. Vreau să stai departe de el, m-ai auzit? Şi nu mai vreau să mă opreşti când discut cu el, doar *pentru că te temi de o posibilă scenă. Mai devreme sau* mai târziu, va trebui să aibă loc o scenă, altfel oamenii vor crede că nu ştiu cum să protejez ce e al meu,

— Simon, începu ea, punând mâna pe braţul lui, dar Doris Shelbourne şi domnul Bigsby-Gore se apropiată de ei *chiar în momentul acela.*

— O zi minunată, spuse domnul Bigsby-Gore. O catedrală impresionantă, nu sunteţi de acord, Lady Mornington? Oricât de ciudat ar părea, nu am văzut-o până acum.

Mary adoptă recunoscătoare noul subiect de conversaţie.

După câteva minute, Lady Eleanor intră în cameră la braţul fratelui ei, urmată de contele şi de contesa de Welwyn. Odaia se însufleţi din nou, în timp ce nou-ve- niţii erau prezentaţi oaspeţilor.

— Lord Edmond seamănă cu tatăl său, îi spuse Doris încet lui Mary. E adevărat că nu s-au jnai întâlnit de când Lord Edmond şi-a ucis fratele? întâlnirea de astăzi trebuie să fie foarte incomodă pentru Excelenţa Sa. Crezi că s-au întâlnit mai înainte?

— Eu aş spune că e foarte frumos din partea Excelenţei Sale să primească să stea în aceeaşi casă cu Lord Edmond, remarcă vicontele, având în vedere viaţa destrăbălată pe care a dus-o după omor.

— Poate nu ar trebui să judecăm fără să avem toate detaliile poveştii, zise Mary şi se alese cu o privire rece din partea logodnicului ei.

Lady Welwyn zâmbi când o văzu pe Mary şi se desprinse de braţul soţului ei.

— Lady Momington, spuse ea, ce plăcut să vezi un chip familiar, deşi te cunosc de doar o oră. Mă tem că am locuit atât de mult în nordul Angliei după căsătorie, încât nu mai cunosc pe aproape nimeni din sud. Acesta e un fel de chin.

Mary zâmbi.

— Dar eu mă bucur atât de mult că aţi venit.

— De *dragul lui* Edmond? întrebă Anne. Era şi *timpul* să se lămurească povestea aceea veche, şi sunt sigură că *eşti de acord. Eşti acea Lady Momington care e faimoa-* să pentru saloanele ei literare din Londra?

— *Sunt faimoasă! se miră Mary. Dar, da, obiceiul meu* de a invita personaje literare sau politice la reuniunile mele săptămânale au atras, de regulă, mulţi vizitatori.

— Prietena mea Lydia Grainger mi-a vorbit despre dumneata, explică Anne. Ce norocoasă eşti că trăieşti în oraş. Uneori, tânjesc după oraş, deşi nu trebuie să mă plâng. Viaţa la ţară e minunată pentru copii, şi avem mulţi prieteni apropiaţi printre vecini. Şi Wallace mă duce la Harrogate pentru câteva săptămâni, aproape în fiecare an.

Mary începu să o simpatizeze pe cumnata lui Lord Edmond.

Lord Edmond întârzie la cină. Când toată lumea se aşezase deja şi lacheii aduceau primul fel, intră agale în salon.

— Îmi pare atât de rău, mătuşă, spuse el spre Lady Eleanor fluturând o mână îmbrăcată în dantele. Valetul

meu nu reuşea să îmi facă părul să pară destul de răvăşit. Arăta neelegant de îngrijit.

Cuvintele lui o făcură pe Stephanie să chicotească şi stârniră câteva râsetele din partea domnilor. Aruncând o privire în direcţia lor, Mary observă că ducele strângea din buze, iar contele se încruntase şi se uita în farfurie, îi venea să îl scuture pe Lord Edmond. Dacă voia să facă o impresie bună tatălui şi fratelui său, nu ar fi putut să vină la timp măcar la prima masă pe care o împărtăşea cu ei? Şi chiar trebuia să se scuze ca un filfizon pentru întârziere?

Dar, bineînţeles, se gândi ea, străduindu-se să se relaxeze şi să converseze cu domnul din stânga ei, totul era intenţionat din partea lui. La fel ca purtarea din majoritatea ocaziilor, menită să producă oamenilor o impresie nefavorabilă despre el.

Înţelegea în sfârşit că el purta o mască. Şi îşi dădea seama şi de ce îl iubea în ciuda oricărei raţiuni. Văzuse dincolo de mască. Îl privi curioasă în timp ce se aşeza pe scaunul liber dintre doamna Wiggins şi doamna Ormsby. El o privi de-a curmezişul mesei şi îi făcu cu ochiul.

Îi făcuse cu ochiul! „Dumnezeule, oare ce mai urmea- ză?“ Dar o privire rapidă aruiîcată peste masă o asigură că vicontele era adâncit într-o conversaţie cu Lady Cathcart şi nu observase.

A doua zi dimineaţa, Lord Edmond ieşi devreme călare, după cum obişnuia. „Aş fi fost în drum spre casă acum“, se gândi cu un oarecare regret, „dacă tata nu ar fi sosit pe neaşteptate ieri după-amiază“. Şi totuşi, trebuia să admită că poate fusese mai bine aşa, până la urmă. Avusese întotdeauna sentimentul că nu se putea aştepta să îşi trăiască viaţa fără să-şi întâlnească din nou familia. Acum, întâlnirea de care îi fusese groază avusese loc, şi adevărul era că nu fusese chiar atât de rău, dacă făceai abstracţie de inevitabila stânjeneală.

Se întâlniseră şi fuseseră politicoşi unul cu altul. Petrecuseră împreună o seară, mai întâi în camera în care cinaseră şi apoi în aceeaşi sufragerie, şi fuseseră politicoşi unul cu altul. Mai era o zi până la aniversarea mătu- şii lui, două până la sfârşitul acestei vizite la ţară. Dacă erau atenţi cu toţii - şi politicoşi -, puteau trece peste zilele acestea fără nici o confruntare majoră şi nu mai trebuiau să trăiască veşnic cu groaza de a se trezi faţă în faţă.

Cât despre Mary, ei bine, mai erau două zile în care putea să o evite cât de mult posibil şi să fie politicos cu ea când nu îi putea evita compania. Nu putea fi atât de dificil, dacă se străduia.

Printr-o întâmplare norocoasă, când se întoarse de la grajduri, văzu două doamne plimbându-se în grădinile englezeşti, şi una din ele era cumnata lui. Nu se aştepta să întâlnească doamne până în

apropierea prânzului, cel mai devreme. Ea îl văzu, ridică o mână în semn de salut, îi spuse ceva lui Lady Cathcart şi porni spre el. „Ei bine“, se gândi el, „măcar Wallace şi tata nu se văd prin apropiere[1]*. Şi îi plăcuse de Anne cu o zi în urmă.

— Bună dimineaţa, zise ea, zâmbindu-i. Ai ieşit călare? Mi-ar fi plăcut să fi ştiut. Aş fi venit cu tine. Sau preferi să călăreşti singur?

— Aş fi fost fericit dacă m-ai fi însoţit, răspunse el politicos. Te trezeşti întotdeauna devreme?

— Oh, întotdeauna, zise ea râzând. Sunt o femeie de la ţară, nu de la oraş, Edmond. Mă bucur atât de mult că mătuşa ta a organizat această mică surpriză. Mi-am dorit să te cunosc încă dinainte de nunta mea.

— Oaia neagră? întrebă el. Secretul urât al familiei? Fiul risipitor care nu s-a întors acasă?

— Partea care lipsea din familia lui Wallace, răspunse ea. Membrul despre care se vorbea rareori, dar a cărui lipsă se simţea întotdeauna. Ea râse. Am spus întotdeauna că Nigel seamănă cu bunicul lui, şi toată lumea era repede de acord. Dar seamănă mai mult cu unchiul lui. Aşa că nu pot să nu râd când mă uit la tine.

— Nigel? întrebă el.

Ea plescăi.

— Înstrăinarea a fost aproape totală, nu? Şi destul de prostească. Nigel e fiul nostru cel mare. Are unsprezece ani. Şi apoi, mai sunt Ninian, de nouă, şi Laura, de şase. Sunt aici cu noi. Trebuie să-i întâlneşti. Eşti singurul lor unchi din partea tatălui.

Lord Edmond păru oarecum stânjenit.

— Nu ştiam că Wallace are copii. Mă tem că nu am avut niciodată prea mult de-a face cu copiii.

— Nu e obligatoriu să ai de-a face cu ei ca să vă înţelegeţi bine, zise ea râzând. Cu toţii am fost copii, la urma urmei.

— Nu şi eu.

— Tu erai întotdeuna cu nasul într-o carte, nu? întrebă ea, privindu-1 atent. Am aflat unele lucruri despre tine de-a lungul anilor, vezi, din observaţiile întâmplătoare care s-au făcut. Nu te

jucai prea mult.

— De atunci, mi-am scos pârleala, zise el. De la majoratul meu, nu am făcut decât să mă joc.

— Oh, da. Nu trebuie să mă privești cu cinismul acesta, Edmond. Faima reputației tale a ajuns până în nordul Angliei, crede-mă. Fiecare detaliu era ca o rană de cuțit pentru Wallace și tatăl tău.

El ridică din umeri.

— Fiecare îi convingea că sunt incorigibil? Ei bine, sunt, Anne. Nu încerci să găsești la mine calități care să-mi poată răscumpăra păcatele, nu? Femeile au obositoarea tendință de a face asta.

— Oh, vai de mine, nu-mi place deloc să aspir la mediocritatea unei femei tipice. Am vrut să spun că fiecare detaliu al... al sălbăticiei tale, cred că pot să-i zic, le amintea de propria lor vină, deși nu ar fi recunoscut-o nici dacă ar fi căzut în mâinile Inchiziției, bineînțeles. Sper că nu aveți de gând să fiți la fel de politicoși toți trei încă două zile. Ar fi un eșec total și îngrozitor.

— Tocmai asta speram, spuse el. Ai fi preferat să fiu bădăran cu ei, Anne? Pot fi îngrozitor de nepoliticos când vreau. Și îngrozitor de enervant. Am cultivat cu mare grijă această artă.

— Ca, de exemplu, să insiști să ai părul răvășit înainte de a apărea la cină, observă ea.

— Oh, asta a fost ceva real. Nu știi cât de înjositor ar fi pentru un gentleman de la Londra să nu fie la modă, Anne.

Ea râse.

— Mătușa ta a spus că asta e o zi liberă. Orice invitat își poate organiza singur distracțiile. Eu și Wallace îi vom duce pe copii la un picnic, împreună cu tatăl tău. Vrei să vii și tu cu Mary?

— Cu Mary? repetă el.

— Îmi place de ea. Nu ai observat că ne spunem deja pe numele mic? Și, dacă ea e prietena ta, Edmond, nu pot să cred că situația ta e complet fără nădejde. Este o doamnă foarte inteligentă și interesantă. Așa că ți-ai pierde timpul încercând să mă șochezi sau să mă faci să mă încrunt la tine. Mă voi mulțumi să râd. Vii?

— Cred că ai făcut legătura greşită. Mary este cu Goodrich, Anne.

— Vicontele? întrebă ea, întorcând capul să-I privească. Oh, nu! Asta ar fi o dezamăgire. Eşti sigur?

— Mi-a spus chiar el, între patru ochi, că sunt logodiţi. Aşa că ar fi mai bine să nu faci pe peţitoarea, Anne. S-ar putea să te provoace la duel.

— Ce alarmant! Aş putea să aleg eu armele? Aş alege acele de tricotat. Înseamnă că va trebui să-i invit pe amândoi la picnic, şi încă o lady. Pe cine să chem?

— Pe nimeni. Eu o să rămân acasă şi o să provoc pe cineva la un joc de biliard.

— Laşule! Trebuie să vii, fie şi numai pentru a-ţi cunoaşte nepoata şi nepoţii. Şi de ce ai adus-o pe Mary ieri să ne cunoască dacă e numai o prietenă, logodită cu altcineva? Părea că îi strângeai mâna destul de tare ca să o doară, Edmond.

El miji ochii şi se uită în jos la ea.

— Vezi mult prea multe. Eram îngrozit. Îmi tremurau şi cizrnele din picioare. Mi se izbeau genunchii unul de altul. Îmi clănţăneau dinţii. Dacă nu m-aş fi agăţat de mâna lui Mary, probabil m-aş fi făcut de râs şi m-aş fi împiedicat de un trandafir de pe covor sau aş fi făcut un alt lucru la fel de prostesc.

Ea îl privi, şi zâmbetul i se îmblânzi.

— Şi ei erau îngroziţi. Mâna lui Wallace era ca o menghină pe umărul meu, aşa că, pentru o clipă, m-am întrebat cine avea să ţipe prima de durere, eu sau Mary. Şi tatăl .tău s-a foit atâta prin cameră înainte să te întorci din plimbare, încât ar fi putut face o gaură în covor. Trebuie să vii după-amiază, Edmond. E timpul, să ştii. Nu mai poţi evita.

El o privi îngândurat.

— Vorbeşti exact ca Mary. Dacă nu ar fi fost ea, probabil aş alerga şi acum drept spre vest. Şi încerci să mă faci să sar în viespar, tocmai când speram să păşesc în vârful picioarelor pe lângă el în următoarele două zile.

Ea zâmbi.

— Atunci, vii. Nu fii o întrebare. Şi e foarte bine că mergem azi. Dacă e s-o credem pe doamna Shelboume, vremea asta splendidă poate fi întreruptă în orice moment de furtuni care să cutremure pământul.

— Ne-a spus asta *ad nauseam*[XIII], încă de când am venit aici. Nu ştiu de ce femeia asta nu se poate pur şi simplu bucura de soare.

— Pentru unii oameni, fericirea constă în aşteptarea unui dezastru care să cadă peste ei sau peste lume, îi explică Anne. Oamenii au nevoie de lucruri diferite ca să facă viaţa interesantă, Edmond. Chiar nu vrei să o invit pe Mary?

El o privi pieziş, dar nu răspunse. Ştia că ar fi trebuit să răspundă. Dar nu o făcu.

— Ah, zise ea. Te-am auzit tare şi clar. Atunci, o să-mi fac pe plac, şi toată vina pentru orice s-ar putea întâmpla trebuie să cadă pe umerii mei. Ei bine, sunt destul de *largi.* Nu mai sunt atât de zveltă, vai, ca atunci când m-am căsătorit. Nu-mi vine să cred că te-am cunoscut în sfârşit, Edmond, şi că mă plimb cu tine pe *aici* de parcă ai fi un om oarecare, nu secretul monstruos al familiei, despre care ai vorbit mai devreme. Buna şi bătrâna mătuşă Eleanor.

— Diabolica şi bătrâna mătuşă Eleanor, aş zice eu. Dar sunt încântat că te-am cunoscut, Anne. Văd că Wally a încheiat o căsătorie bună. Insă el a fost întotdeauna cel mai deştept dintre noi trei.

— Trebuie să merg la copiii mei, spuse ea când plimbarea îi duse la piciorul scării în formă de potcoavă. O să aştept cu nerăbdare după-amiaza, Edmond.

— Şi eu, răspunse el, eliberându-i braţul şi făcând o reverenţă.

Dar se simţea ca un condamnat care aflase că execuţia sa urma să aibă loc chiar în ziua aceea. O după-amiază întreagă fără altă companie decât cea a familiei lui - un tată şi un frate de care se înstrăinase de cincisprezece ani, doi nepoţi şi o nepoată pe care nu

---

[XIII] în limba latină, în original, „până la dezgust" (n.tr.)

îi întâlnise niciodată şi o cumnată pe care o plăcea, dar care părea hotărâtă să forţeze o confruntare. Şi poate Mary şi Goodrich, deşi compania lor nu avea să fie nici o consolare pentru el.

„Poate că trebuia totuşi să plec la Willow Court azi-dimineaţă“, se gândi el.

Mary se simţea puţin cam vinovată, deşi nu era cu adevărat vina ei că îşi petrecea după-amiaza invitată la un picnic de familie, deşi ea era singura care nu făcea parte din familia respectivă, iar Simon ieşise împreună cu alţi invitaţi să exploreze ruinele unei mănăstiri aflate la zece kilometri depărtare. Ei bine, aproape că nu era vina ei, oricum.

Contesa o găsise scriind scrisori în camera de dimineaţă şi o invitase la picnic.

— Intenţionez să îl invit şi pe Lord Goodrich, zisese ea. Înţeleg că e logodnicul dumitale?

— Oh, zisese Mary, nu este încă oficial. Nimic nu e deocamdată stabilit.

Se simţea cam vinovată din cauza ultimei propoziţii, de vreme ce nu era chiar adevărată. O rostise doar pentru că, din nu se ştie ce motiv, nu voia ca Anne să cunoască întregul adevăr.

Contesa păruse ciudat de încântată.

— Ah, atunci, am auzit greşit. Dar o să-l invit oricum. Dumneata vii?

— Mi-ar plăcea, răspunsese Mary.

Dar ghicise că şi Lord Edmond avea să facă parte din grup şi ştia că poate ar fi trebuit să găsească o scuză.

Chiar înainte de prânz, îl întâlnise pe viconte şi îl întrebase dacă fusese invitat la picnic.

— După ce fusesem deja de acord să mă alătur grupului care merge la mănăstire, spusese el. Am fost uşurat, bineînţeles, să am o scuză ca să nu accept. Ar fi fost plăcut să îl cunosc mai bine pe Excelenţa Sa, dar, de vreme ce Waite o să facă parte din grup, sunt recunoscător că noi nu vom merge.

— Dar eu merg. Am acceptat invitaţia lui Anne, de vreme ce avea

de gând să te invite şi pe tine.

— A făcut-o, dar prea târziu. El se încruntase. Dar am spus că vei veni şi tu la mănăstire, Mary.

— Îmi pare rău. Dar nu pot să îmi iau cuvântul înapoi, Simon.

Urmase o ceartă scurtă: el rămăsese furios pentru că ea urma să meargă neînsoţită de el la un picnic unde avea să fie şi Lord Edmond, iar ea rămăsese indignată pentru că el încerca să-i comande viaţa chiar înainte de a se căsători. Nici unul din ei nu se răzgândi.

Şi totuşi, se simţea vinovată. Înţelesese că Anne nu îi făcuse invitaţia lui Simon până nu se organizase grupul care mergea la mănăstire. Şi Anne zăbovise deliberat, sperând să îi separe? Poate pentru că ea, Mary, negase că era logodită? Mary simţea că Anne o plăcea şi era pregătită să îl placă şi pe cumnatul ei. Oricum, ea făcea parte din grupul care mergea la picnic, iar Simon era în drum spre mănăstire.

Picnicul urma să aibă loc pe malul lacului, şi aveau să urmeze drumul pe care merseseră cu câteva zile în urmă. Excelenţa Sa mergea cu trăsura şi mâncarea pe un drum mai direct. Dar, de data asta, contele fu cel care o ajută pe Mary să treacă peste pârleaz. Lord Edmond, Anne şi copiii mergeau în faţă. Lord Edmond era prins într-o discuţie cu băiatul mai mare, Nigel.

— Îl cunoaşteţi de mult pe fratele meu, Lady Mornington? întrebă politicos contele.

— Nu chiar, răspunse ea. Am făcut amândoi parte dintr-un grup care a mers la Vauxhall într-o seară, chiar primăvara asta. Apoi, Lord Edmond a luat parte la una dintre seratele mele literare şi, după două săptămâni, m-a dus să o întâlnesc pe mătuşa dumneavoastră, care dorea de mult să mă cunoască şi care a participat de atunci la seratele mele. De asta am fost invitată aici.

— Edmond a luat parte la una dintre seratele dumneavoastră literare? întrebă el, oarecum surprins. Nu e ceva neobişnuit pentru el?

— Domnul Beasley expunea câteva dintre teoriile sale sociale

radicale, explică ea. Lord Edmond a fost singurul oaspete dispus să-l contrazică. Toţi ceilalţi erau paralizaţi de faima lui, cred. A fost o seară animată. Nu ştia de ce vorbea despre seara aceea de parcă purtarea lui Lord Edmond ar fi fost exemplară.

— E atât de diferit, zise contele. De-abia l-am recunoscut, Lady Mornington. Oh, diferenţele fizice nu sunt atât de mari, cu excepţia faptului că a îmbătrânit, aşa cum te-ai şi aştepta de la un om pe care nu l-ai văzut de cincisprezece ani. Dar în toate celelalte privinţe. Mă aşteptam la asta, bineînţeles. Am auzit destule despre el. Dar presupun că, atunci când l-am întâlnit din nou, încă îl aşteptam pe vechiul Edmond.

— Cum era?

Mary nu rezistă să nu pună întrebarea unei alte persoane care îl cunoscuse.

— Liniştit. Serios. Contele se gândi o clipă. Iubea lumea cărţilor. Obişnuia să scrie poezii. Trăia mai mult în imaginaţie decât în realitate, cred. Şi totuşi, nu sunt sigur că e adevărat. A avut întotdeauna un puternic sentiment al dreptăţii şi al corectitudinii, dar se ţinea strâns de realităţile vieţii. Obişnuia să spună că cei bogaţi şi privilegiaţi aveau o mare responsabilitate faţă de cei săraci şi asupriţi.

— A fost la universitate.

— Da. Urmară alte câteva momente de tăcere, în care el se gândi. Părea că nu ştia niciodată cum să se distreze. Bietul Edmond. Obişnuiam să ne facem griji din cauza lui. Obişnuiam să plănuim modalităţi prin care să-l forţăm să se distreze. Râse, fără a fi însă amuzat. Dacă am fi putut privi în viitor, am fi văzut că nu trebuia să ne îngrijorăm, nu?

— Dumneavoastră aţi plănuit cea de-a douăzeci şi una aniversare a lui? întrebă ea.

El păru stânjenit.

— Noi toţi am făcut-o. Părea potrivit să intre în perioada adultă într-un mod mai bărbătesc, nu cu nasul vârât într-o carte. Din nefericire, Lady Momington, nu a fost în stare să ţină sub control

băutura. Dar destul cu asta. Răposatul dumneavoastră soţ a luptat în războaiele peninsulare? L-aţi urmat acolo?

Vorbiră despre Spania, Waterloo, Wellington şi pacea xje tot restul

conversaţie despre Lord Edmond, Mary decise că probabil contele de Welwyn se simţea la fel de vinovat ca Lord Edmond de moartea fratelui miijnctii. Dacă, ar £lrj.utut vorbi deschis unul cu altul, şi-ar fi oferit vindecare. Şi erau atât de aproape - împreună din nou pentru prima dată după ziua dezastrului. Şi totuşi, deloc aproapé.

„Dar nu e treaba mea“, îşi spuse ea în timp ce ajunseră la lac, privindu-1 pe duce, care era aşezat deja lângă apă, zâmbindu-le copiilor şi făcându-le semne, şi îl ignora pe fiul său cel mai mic - sau poate că nu ştia cum să-l includă în salut fără a se simţi foarte stânjenit.

O duru dintr-odată inima pentru Edmond. Şi îşi dădea seama că până şi în sinea ei se gândise la el după nume, fără nici un titlu în faţă.

CAPITOLUL 16

Adevărul era că se simţea al naibii de incomod. Şi, dacă îşi imaginase că stânjeneala avea să se mai risipească după prima întâlnire, descoperea acum că greşise. Se trezi conversând numai cu Anne, nepoata şi nepoţii lui - mai ales cu Nigel, cel mai mare, care alesese în 4 mod inexplicabil să discute cu el despre poeţii latini în timp ce se îndreptau spre lac. Îşi dădu seama că era o noutate să fie unchi. Dar, în afară de banalităţi, nu se putea gândi la nici un lucru pe care să-l spună tatălui şi fratelui său. Şi cu Mary nu îndrăznea să vorbească. Iar de rămas singur cu ea, nici vorbă.

— Cred că după plimbarea asta lungă ar trebui mai întâi să mâncăm, apoi să explorăm ţărmurile lacului, anunţă Anne când se alăturară ducelui.

— Uraaa! strigă Ninian, iar Edmond, care se uită cercetător la băiat, observă că împărtăşea tendinţa mamei spre obezitate.

Astfel că păturile fură întinse pe iarbă, iar lacheul care venise cu trăsura de acasă aduse coşurile. Copiii o aşteptau nerăbdători pe Anne, care împărţea mâncarea.

Lord Edmond s-ar fi putut aşeza alături de tatăl său, care o avea pe Laura într-o parte şi cuvertura liberă în partea cealaltă. Dar se aşeză lângă Mary, fără să se uite la ea, adresând o remarcă oarecare către Anne. Rămaseră astfel aproape tot timpul ceaiului, aşezaţi aproape unul de celălalt, însă întorşi uşor cu spatele şi conversând cu alte persoane. Lord Edmond se gândi că era cea mai incomodă masă pe care o luase vreodată. Mâncarea avea gust de paie. Deşi poate că era nedrept cu bucătăreasa mătuşii lui. Adevărul era că nu simţise deloc gustul mâncării. La sfârşit, nu ar fi fost în stare să spună ce mâncase.

Şi apoi, pe la jumătatea mesei, când lăsă mâna pe cuvertură ca să se sprijine, îşi dădu seama că şi mâna lui Mary era acolo şi că degetele mici aproape li se atingeau. Ştia că ar fi trebuit să-şi mute mâna. Dar aşteptă să o mute ea. Şi, fiindcă nici unul din ei nu făcu

nici o mişcare, după vreo două minute, degetele mici li se atinseră cu adevărat.

Pe când încerca să îşi concentreze atenţia asupra vinului, Lord Edmond constată că uşoara atingere a degetelor lor era la fel de senzuală precum cel mai intim contact sexual. Dacă nu ar fi fost alţi trei adulţi şi trei copii prezenţi, nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— Pot să mă duc la joacă, mamă? întrebă nerăbdător Ninian când văzu că adulţii zăboveau pe lângă ce mai rămăsese din masă.

— Dacă promiţi că vei sta departe de malul apei, răspunse Anne. Ia-i şi pe Nigel şi pe Laura cu tine. Altfel, nu am încredere că nu îţi vei uda măcar pantofii şi ciorapii.

— Eu vreau să vină şi bunicul cu noi, zise Laura.

— Bunicul nu a terminat de mâncat, răspunse contele.

— Mâncarea bucătăresei e atât de bună, încât cred că am mâncat deja mai mult decât trebuia, spuse ducele, ridicându-se încet. Unde vrei să mergi, păpuşico?

Lui Lord Edmond i se păru că tatăl lui se simţea uşurat că găsise scuza aceasta care îi permitea să scape de atmosfera apăsătoare.

După alte câteva minute şi alt pahar de vin, Anne sugeră o plimbare spre pavilion, iar Lord Edmond se ridică rapid, întinzând mâna ca să o ajute şi pe Mary să se ridice. Dar nu se uită la ea. Spera că aveau să plece în aceeaşi formaţie în care veniseră. Nu voia să se plimbe cu Mary. Aşa că se întoarse spre Anne.

— Ai văzut pavilionul? o întrebă aceasta pe Mary. Se spune că e aproape la fel de mare şi de splendid cum e şi casa. În ce direcţie, Wallace?

— Pe aici, răspunse contele, arătând spre zona în care arborii se îndeseau şi coborau spre lac. Dar ai cam exagerat, Anne. Cred că e cam de zece ori mai mic decât casa.

— Destul de mare pentru ceaiul aniversar şi petrecere, oricum, observă Anne râzând. Vino, Mary. Hai să explorăm!

Iar Lord Edmond se trezi într-o situaţie mult mai rea decât cea de care se temuse. Nu avea să se plimbe cu Mary, nici cu Anne, ci

cu fratele său. Şi doamnele păşeau deja înainte, pe malul lacului,Jn direcţia opusă celei în care o luase tatăl său şi copiii. Îşi duse mâinile la spate şi strânse din buze.

— Nici nu mă aşteptam la ceva simplu de la mătuşa Eleanor, ca o cină şi un dans în casă, remarcă fratele lui.

— Pasiunea pentru neaşteptat a fost întotdeauna una dintre cele mai fermecătoare calităţi ale ei, răspunse Lord Edmond. Îţi aminteşti de ocazia în care a adus un grup delactori ambulanţi în casă şi i-a făcut să mai rămână câteva zile, amestecându-i printre ceilalţi invitaţi de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume? Mama aproape că a leşinat când a aflat că fusesem supuşi unei asemenea experienţe. Cred că se gândea că virtutea noastră fusese luată cu asalt de unele dintre actriţe. Însă şi eu, şi Dick eram prea tineri şi prea neinteresaţi de asemenea chestiuni, aşa că n-ar fi trebuit să-şi facă griji.

Contele nu făcu nici un comentariu.

— Bineînţeles, continuă Lord Edmond, şi cuvintele îi ieşiră din gură independent de raţiunea sau de voinţa sa, s-a dovedit că eu eram cel pentru care ar fi trebuit să-şi facă griji. Experienţa mi-a arătat că actriţele sunt mult mai interesante în afara scenei decât pe scenă.

Avu ciudata satisfacţie de a-şi vedea fratele strângând din buze.

— Nu este un subiect potrivit pentru o conversaţie impersonală.

— Impersonală? Lord Edmond îşi privi surprins fratele. Dar eu vorbesc cu tine, Wally. Tu obişnuiai să ne încânţi cu relatări despre isprăvile tale de la Oxford şi toate plăcerile care ne aşteptau acolo. Bineînţeles că nici una nu era intelectuală.

Fratele lui roşi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edmond. Eram nişte căţelandri pe atunci. Acum, suntem bărbaţi de vârstă mijlocie. Unii dintre noi şi-au asumat responsabilităţi şi onorează cerinţele respectabilităţii.

Lord Edmond clipi.

— Bărbaţi de vârstă mijlocie, repetă el. Asta suntem, Wally? Şi

nu ne mai putem distra? Asta înseamnă că am renunţat la tinereţe?

— E evident că tu nu ai renunţat, răspunse contele într-o şoaptă furioasă. Excesele tale par să crească odată cu anii, Edmond. Sper doar să nu încerci să îmi corupi copiii.

Nările lui Lord Edmond fremătară. Când vorbi, vocea îi era îngheţată:

— De fapt, pe drum încoace, am încercat să îl luminez pe Nigel în privinţa plăcerilor erotice pe care i le poate oferi Etonul - şi, când am spus asta, nu m-am gândit la femei, bineînţeles. Pe drumul de întoarcere, voi încerca să am aceeaşi conversaţie cu Ninian. Cât despre Laura, în următoarele două zile, trebuie să o iau la o parte şi să o instruiesc de timpuriu ce poate face ca să îşi ţină bărbatul departe de curtezane. Nu e niciodată prea devreme pentru fete să înveţe asta, nu?

Cuvintele îi fură întrerupte de mâna fratelui său, care îl prinse de lavalieră şi îl întoarse cu faţa spre el.

— Nu ţi-a fost destul, nu, să îi omori pe bietul Dick şi pe mama? A trebuit să îl distrugi şi pe tata, cu sălbăticia şi dezmăţurile tale. Şi acum, trebuie să încerci să îmi mânjeşti familia cu producţiile minţii tale depravate. Pleacă de aici, Edmond! Fă măcar un lucru decent în viaţa ta putredă şi pleacă astăzi.

Lord Edmond nu încercă să se elibereze. Şi îi răspunse pe un ton liniştit:

— Uneori, Wally, când oamenii se aşteaptă la o anumită purtare de la tine, le faci pe plac. Dacă tu te aştepţi la ce e mai rău de la mine, atunci, la naiba, vei primi ce e mai rău. La ce vă aşteptaţi, tu şi tata - şi mama de asemenea, deşi nu a spus-o niciodată în faţa mea - când m-aţi făcut ucigaş? La ce vă aşteptaţi când m-aţi alungat? Că aveam să-mi termin studiile, să devin cleric şi să-mi petrec restul zilelor în pioasă penitenţă? La asta vă aşteptaţi?

— Asta ar fi făcut orice om cu o conştiinţă, răspunse contele.

Lord Edmond râse şi dădu la o parte mâna fratelui său. Văzu că doamnele dispăruseră deja printre copaci.

— Atunci, poate că eu nu am conştiinţă. Tu ai?

— Poftim? întrebă contele cu trufie.

— Cum ţi-ai eliberat conştiinţa de povara faptului că m-ai îmbătat pentru prima dată în viaţă şi ai râs de spectacolul pe care l-am oferit? Cum ai reuşit să te ierţi pentru că mi-ai permis să plec călare, crezând chiar că era o glumă bună, şi pentru că nu l-ai oprit pe Dick să pornească după mine?

Contele clătină din cap.

— Oh, da, înţeleg cum stă treaba. M-aş fi putut aştepta la asta. Cred că se întâmplă adesea ca un om vinovat să încerce să arunce vina pe umerii altuia.

— Nu, zise Lord Edmond. Am fost cât se poate de vinovat. I-am ucis, şi am făcut-o ca şi cum aş fi luat o puşcă şi i-aş fi împuşcat. Dar nu am fost doar eu de vină, Wally. Şi nu am nevoie, în nici un caz, ca tu să îmi subliniezi cât de putredă a fost viaţa mea. O ştiu mai bine decât oricine - pentru că eu am trăit-o. Dar, cu toate astea, nu îmi place să atrag persoane inocente în iadul meu. Copiii tăi sunt în siguranţă cu mine. Poţi să stai liniştit.

Contele era furios şi părea că nu ştia ce să facă cu furia asta. Îşi strânse mâinile la spate şi se legănă pe picioare.

— Noi nu te-am alungat, Edmond, zise el cu voce stânjenită. Tu ai plecat. Te-am căutat, dar tu plecaseşi. Şi ţi-am scris ca să îţi spunem că mama murise. Ai fi putut să vii la înmormântare.

— Când scrisoarea mi-a spus că şocul produs de moartea inutilă a lui Dick, rezultatul beţiei mele, o condamnase la un sfârşit prematur? Nu prea sună a invitaţie acasă, Wally.

— Nici a poruncă de a rămâne departe şi a frânge inima tatei cu declinul rapid spre dezmăţ, răspunse contele. Ai fi putut să vii acasă, Edmond. Ai fi putut să te împaci cu noi. Ne-ai fi găsit pregătiţi să te iertăm.

Râsul lui Lord Edmond fu mai degrabă rânjet.

— Poate nu eram eu pregătit să vă iert pe voi.

— Dumnezeule mare, Edmond! exclamă ducele exasperat. De unde să ştim că aveai să fii atât de incapabil să suporţi băutura?

Aveai douăzeci şi unu de ani. Erai bărbat, sau cel puţin aşa am crezut. Se pare că ne-am înşelat. Te-ai dovedit complet incapabil să controlezi şi băutura, şi viaţa ta.

Lord Edmond râse din nou.

— Eram doar un băiat. Puţin cam studios, inocent şi naiv. Nu e uşor pentru un băiat să facă faţă gândului că este criminal şi că şi-a pierdut familia. Aveam nevoie de voi - de tine, de mama şi de tata. Aveam nevoie să-mi spuneţi că totul avea să fie bine, chiar dacă nu mai putea fi adevărat, fiindcă Dick murise. Aveam nevoie să-mi spuneţi că mă iubeaţi, chiar dacă rolul pe care l-am jucat în moartea lui ar fi îngreunat acest lucru. Aveam nevoie să îmi spuneţi că încă eram o familie şi că nimic nu putea schimba asta, chiar dacă Dick se dusese. Aveam nevoie să plâng. Am făcut-o în cele din urmă singur, în ziua înmormântării mamei. Şi, dacă există o nenorocire mai mare decât să plângi singur, Wally, aş vrea să mi-o spui, ca să pot să îmi canalizez toată energia şi să o evit pentru tot restul vieţii.

— Dacă ne-ai fi scris măcar şi ne-ai fi spus asta..., răspunse contele alb ca varul. Dacă ai fi venit, Edmond. Crezi cu adevărat că te-am fi respins? Situaţia ar fi fost încordată multă vreme, dar noi am fost întotdeauna o familie. Am fi trecut peste asta împreună. In schimb, am fost lăsaţi să credem că ţie nu îţi păsa. Mai întâi, ai reuşit să fii exmatriculat de la Oxford, şi apoi toate celelalte. Iar, în cele din urmă, ai umilit-o pe Lady Dorothea şi ai alergat după o femeie care nici măcar nu te-a vrut, după câte am auzit. Ce era să credem, Edmond? Toate dovezile erau împotriva ta.

Lord Edmond zâmbi.

— Cred că am greşit întotdeauna gândindu-mă că toţi oamenii au imaginaţia la fel de bogată ca a mea. Am face rrtai bine să ne continuăm plimbarea, Wally. Doamnele îşi vor închipui că am căzut amândoi în lac.

— Anne a pus la cale asta, zise ducele. O cunosc destul de bine cât să fiu sigur, Edmond. Şi poţi să fii convins că, înainte de a pleca

de aici, vei avea aranjată o confruntare similară cu tata. Anne nu-şi dă seama că după cincisprezece ani ruptura e ireparabilă.

— Femeile sunt nişte romantice incurabile, răspunse Lord Edmond. Cred că, dacă doi oameni pot fi făcuţi să vorbească, toate problemele se vor rezolva. Mary e la fel.

— În numele tuturor minunilor, ce caută ea în viaţa ta? întrebă ducele. Este o lady foarte inteligentă şi decentă, Edmond.

— Îţi mulţumesc, ripostă fratele lui pe un ton sec. Şi nu aştept să adaugi în grabă că nu voiai să sune aşa, pentru că ai spus-o deja. Crezi că e prea bună pentru mine, nu-i aşa? Mult prea bună? în privinţa asta, suntem de acord. Nu va rămâne mult în viaţa mea. Am vorbit serios când am spus că nu îmi place să corup persoanele inocente. Şi, dacă îţi imaginezi că îmi va fi uşor să renunţ la ea, lasă-mă să îţi mai spun ceva. O iubesc. Mă înţelegi? Nu vreau să spun că îmi curg balele după ea, că vreau să mă culc cu ea. Vreau să spun că o iubesc.

Şi apoi, regretă furia care îl făcuse să rostească totul cu glas tare. Iubirea lui pentru Mary trebuia să fie o chestiune personală, ascunsă adânc în straturile cele mai profunde ale inimii lüi.

Fratele lui oftă.

— Credeam că erai pierdut total, Edmond. În afară de înfăţişarea ta, care mi-a spus că erai frăţiorul meu mai mic, când te-am văzut în sfârşit după cincisprezece ani, nu am recunoscut nimic la tine. Mi s-a părut că altcineva îţi luase în stăpânire trupul. Însă acum a vorbit Edmond, pentru prima dată. Veşnic idealist, veşnic romantic.

— Romantic?

Lord Edmond se încruntă, uluit.

— Iubind şi renunţând la dragostea lui pentru cel mai nobil motiv. Ai făcut-o cândva cu Sukey Thompson. Îţi aminteşti?

— Sukey? Pentru prima dată, râsul lui Edmond păru amuzat. Cu bucle bîonde, ochi mari şi albaştri şi un bo- tic îmbufnat?

— Erai profund şi dureros de îndrăgostit de ea, spuse contele. Aveai şaptesprezece ani, dacă îmi amintesc bine, iar ea avea

nouăsprezece. Ai renunţat la dragostea ta pentru ea fiindcă nu aveai nimic valoros să-i oferi, în afară de viaţa unei soţii de preot de ţară, şi asta departe în viitor. Ai avut inima frântă zile la rând, poate chiar săptămâni. Ai scris maldăre de poezii.

Lord Edmond pufni.

— Şi ea nici nu ştia că existam. Nu cumva făcuse o pasiune pentru tine, Wally? Ştii, nu m-am mai gândit de ani de zile la fata asta.

Cei doi fraţi râseră. Apoi, se uitară unul la altul, deodată timizi.

— Poate a fost, în parte, şi vina mea, zise rapid contele. Crezi că nu am fost chinuit mereu de gândul acesta? M-a liniştit doar viaţa pe care ai trăit-o după aceea, Edmond. M-am gândit că avuseseşi dintotdeauna o pornire spre rău, dar nu o văzuserăm noi. Dar poate că o parte din vină chiar mi-a aparţinut mie. Nu. Îşi trecu o mână peste ochi. Nu există nici un poate, nu? Voiam să te văd ameţit - seriosul Edmond făcându-se de râs. A fost foarte amuzant. Poate că totul a fost din vina mea.

— Nu trebuia să beau, zise Lord Edmond. Nici tu, nici tata, nici altcineva de la petrecerea aceea infernală nu m-a ţinut cu forţa şi nu mi-a turnat băutură pe gât. Am băut pentru că voiam ca toţi să vadă că acum eram bărbat. Voiam să fiu ca tine - adult, şi sigur de mine, şi popular cu doamnele. Ai fost întotdeauna eroul meu - tot ce eu nu puteam fi, după cât se părea. Eu nu puteam decât să mă ascund în spatele cărţilor şi să pretind că viaţa aceea mi se potrivea perfect.

— Oh, Dumnezeule!

Contele închise ochii şi îşi trecu din nou mâna peste ei.

— Mă tem că nu eram nici pe departe bărbat, continuă Lord Edmond. Eram încă un copil, în ciuda celor douăzeci şi unu de ani. Un copil care s-a jucat cu focul şi s-a ars.

— Edmond, spuse obosit fratele lui, cum am putea să ne întoarcem? A trecut atâta timp, şi răul a fost atât de mare. Şi nu doar pentru tine. Cu toţii am pierdut o familie în ziua aceea îngrozitoare. Tu mai mult decât tata şi decât mine, e adevărat. Dar

toţi am pierdut. Cel puţin, aşa mi-a spus Anne, ani la rând. Dar cum ne-am putea întoarce?

— Cred că tocmai am făcut-o. Poate nu vei şti niciodată, Wally, ce înseamnă pentru mine să aud că recunoşti că ai purtat o parte din vina morţii lui Dick. Ce înseamnă să te aud spunând că nu am fost singurul care a pierdut. Mă face să cred că mi s-a simţit lipsa, că poate aveam o oarecare însemnătate în vieţile voastre.

— O oarecare...? Contele îşi privi fratele cu un amestec de neîncredere şi exasperare. Despre ce naiba vorbeşti?

Lord Edmond ridică din umeri.

— Tu erai aşa cum te-am descris. Dick semăna mai mult cu mine, dar era blând şi dulce - favoritul tuturor. Şi apoi eram eu, şi nimic nu mă recomanda, în afară de talentul la latină.

Contele se zgâi la el.

— Nu ştiai cât îţi respectam cu toţii inteligenţa? Că mama şi tata nu-şi mai încăpeau în piele de mândrie, ori de câte ori te lăudau în faţa cuiva nou? Ne scăldam cu toţii în gloria realizărilor tale.

Lord Edmond râse tremurător.

— Ei bine, zise el. Ei bine.

— Cred că am face mai bine să pornim în căutarea doamnelor, spuse fratele lui, înainte de a face ceva ce ne-ar stânjeni pe amândoi, ca, de exemplu, să cădem unul în braţele celuilalt sau mai ştiu eu ce.

— Ai dreptate, admise Lord Edmond. Şi zici că va trebui să trec prin aşa ceva şi cu tata?

— Pariez că Anne va face cumva să se întâmple.

Lord Edmond se strâmbă şi privi în jos, la mâna pe care i-o întindea fratele lui.

— Nu vrei să ne strângem măcar mâinile? întrebă contele. Vrei să faci măcar asta, Edmond, ca să arăţi că m-ai iertat pentru laşitatea mea din anii aceştia? Te-am lăsat să porţi totul singur.

Lord Edmond se zgâi o clipă nesfârşită la mâna lui, apoi îşi puse mâna în mâna aceea. Şi în clipa următoare se treziră unul în braţele celuilalt, bătându-se pe spate, înăbuşind fără vorbe

lacrimile care ar fi făcut umilinţa deplină.

— Nigel se pricepe la clasici, spuse contele, încruntân- du-se în timp ce se despărţeau şi încercau să pretindă că nu se întâmplase nimic extraordinar. M-am lăudat întotdeauna în faţa lui cu unchiul, care era un latinist desăvârşit. Sper că nu a început să te necăjească cu asta, nu?

Lord Edmond râse.

— Tot drumul până aici. Deşi nu aş spune că m-a necăjit. De fapt, mi-a fost gâdilat orgoliul să văd pe cineva consultându-mă ca pe un expert în latină. Cu- noscuţii mei din oraş s-ar tăvăli de râs şi nu s-ar opri o săptămână. N-aş mai putea să-i fac să uite pentru tot restul vieţii.

— Edmond..., începu fratele lui.

— Nu mă întorc, răspunse repede Edmond. Nu pentru multă vreme, oricum. Mă duc acasă după petrecere, Wally. Am stat acolo câteva săptămâni înainte de a veni aici, şi mi-a plăcut destul de mult să fac pe moşierul. Mă gândesc să încep să mă plimb pe proprietate cu un baston zdravăn în mână, o pipă urât mirositoare în gură şi un ogar credincios la picioare.

Fratele lui chicoti.

— În plus, continuă Lord Edmond, Mary locuieşte în oraş.

— E într-adevăr magnific, zise Anne, şi e o mare prostie că a fost construit în pustietatea asta, oricât de splendidă ar fi ea. Nu eşti de acord, Mary?

— Oh, ba da, răspunse Mary. Şi e un cadru minunat şi foarte neaşteptat pentru o petrecere aniversară.

— Şi, după ce ne-am spus asta de o duzină de ori, în moduri diferite, în ultimele cincisprezece minute, zise Anne cu un zâmbet, nu vrei să mărturisim la ce ne gândim cu adevărat amândouă?

— Oare vor veni aici? întrebă Mary. S-or fi întors?

— Oricum ar fi, absenţa lor mă face să sper. Dacă ar fi fost stânjeniţi şi cu limba legată unul în tovărăşia celuilalt, s-ar fi grăbit să ne ajungă.din urmă, nu-i aşa?

— Crezi că au vorbit? Şi că au ajuns la un fel de înţelegere?

— Sau şi-au umplut nasurile de sânge, răspunse Anne cu un râs ce păru puţin nervos. Îmi doresc asta de atâta timp, Mary, încât nici nu mai îndrăznesc să sper. Wallace nu a fost niciodată complet fericit. Întotdeauna, chiar şi în cele mai fericite momente ale noastre - la nuntă, la naşterea copiilor, la botezul lor, la alte câteva ocazii -, am fost conştientă că exista ceva. Şi îl cunosc de suficient timp cât să ştiu ce reprezintă acel ceva. Vinovăţie şi durere. Când persoana e moartă, durerea păleşte, Mary. Ştii asta, pentru că eşti văduvă. Dar, dacă persoana după care jeleşti trăieşte, durerea nu scade.

— Nu îl ştiu de mult pe Lord Edmond, zise Mary, şi nu pot pretinde că îl cunosc sau că îl înţeleg bine. Dar sunt sigură că vinovăţia asta şi prăpastia din familie l-au... ei bine$_2$ nu l-au lăsat să fie persoana care ar fi putut fi.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? întrebă Anne rapid.

Mary se zgâi la ea.

— Sunt logodită cu...

Anne flutură din mână, reducând-o la tăcere.

— Oh, da, zise ea. Dar nu eşti serioasă în privinţa asta, Mary. Cred că nu vei face greşeala de a te căsători cu el. Şi trebuie să mărturisesc că am şi eu o vină. Am manevrat situaţia asta - ca el să plece la mănăstire şi tu să vii aici. Nu sunt îngrozitoare? îl iubeşti, nu-i aşa?

— Pe Lord Edmond? întrebă Mary. Ezită. Am ajuns să ţin la el.

Anne chicoti şi apoi deveni serioasă.

— Oh, uite-i că vin, anunţă ea. Trebuie să ne prefacem că admirăm coloana asta, Mary. Corintică, nu? Nu am fost niciodată în stare să îmi amintesc numele diferitelor tipuri de coloane.

— E corintică, răspunse Mary.

Priviră amândouă, cu o curiozitate ascunsă, spre cei doi bărbaţi care urcau, dar, în mod absurd, continuată să vorbească toţi despre coloană şi apoi despre pavilionul rotund în formă de dom în care urma să aibă loc petrecerea aniversară a lui Lady Eleanor.

După cinci minute, Lord Edmond o înşfăcă pe Mary de mână,

aproape ca în după-amiaza trecută, la întoarcerea de la Canterbury, şi o duse să se uite la lac.

— Ei bine, Mary, îi zise, ai insistat să mă întorc. M-am întors ieri, şi astăzi m-am întors din nou.

— Şi?

— Şi cred că am un frate, zise el, şi îi strânse atât de tare încheietura, încât ea se temu că avea să-i amorţească mâna.

Mary inspiră adânc, dar nu spuse nimic.

— Şi o cumnată pusă pe uneltiri, continuă el. Se pare că va trebui să trec printr-un chin asemănător cu tata, pentru că nimic nu o poate opri.

Ea ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Şi de ce naiba râneşti aşa?

— Nu râjesc, zâmbesc, zise ea. Şi vorbeşti ca pe maidan, milord.

— Păi, acolo am trăit şi de acolo am preluat limbajul. Şi astăzi ne-am întors la „milord“, nu-i aşa?

— Da, milord, răspunse ea.

— Ah. Privi spre lac şi nu spuse nimic o vreme. Poate că e mai bine. Dacă mi-ai spune iar pe nume, s-ar putea să încerc din nou să îţi fur un sărut sau ceva mai mult, Mary. Şi asta nu ar fi pe placul bărbatului bun şi bogat care aşteaptă să te ducă la altar, nu?

— Nu.

Degetele lui se mutară brusc pe mâna ei, şi o duseră la buzele lui, apoi îi dădură drumul.

— Iţi mulţumesc, Mary, zise. Îţi mulţumesc din suflet că m-ai făcut să mă întorc.

CAPITOLUL 17

Ziua petrecerii aniversare fu chiar mai însorită, mai senină *şi* mai caldă decât toate zilele acelei veri splendide. Toată lumea căzu de acord că totul era perfect pentru a sărbători ziua de naştere a lui Lady Eleanor. In tot timpul dimineţii, servitorii umblară până la pavilion şi înapoi, făcând ultima curăţenie şi ducând toată mâncarea şi băuturile. O orchestră, surpriză adăugată petrecerii, sosi de la Canterbury şi se îndreptă spre lac, după ce luă o gustare în casă.

Doris Shelbourne declară că negreşit avea să izbucnească o furtună înainte de sfârşitul zilei. O simţea în aer. Dar lumea o ignoră sau admise politicos că era o posibilitate, dar că poate avea să vină în altă zi.

Când sosi în sfârşit după-amiaza, mulţi dintre oaspeţi se îndreptară spre pavilion pe jos. Alţii preferară trăsura. Fuseseră invitaţi şi câţiva vecini, aleşi pe sprânceană. Era un eveniment greu de clasificat, i se plânse Lady Cathcart lui Mary în timp ce traversau la pas pajiştea. Nu era un ceai propriu-zis, fiindcă se aşteptau să rămână în pavilion până în amurg sau chiar până la lăsarea întunericului. Nu era nici o cină, fiindcă nu aveau să fie servite mâncăruri calde. Deşi fusese organizat un adevărat festin, astfel că nu aveau să rabde în nici un caz de foame. Lady Momington observase câte mâncăruri fuseseră duse din casă spre pavilion?

Da, Lady Mornington observase.

Iar pentru un picnic era totul prea formal, declară în continuare Lady Cathcart. Şi totuşi, nu era nici bal, nu? Nu ar fi fost destui invitaţi. În plus, purtau haine de zi, nu ţinute mai pretenţioase, de seară. Însă exista o orchestră. Doar ca să-i întreţină în timp ce mâncau şi conversau? Sau aveau să fie şi dansuri? Auzise Lady Mornington despre aşa ceva?

Nu, Lady Mornington nu auzise.

— Totul e foarte provocator, continuă Lady Cathcart. Când iei

parte la un eveniment, vrei să îi poţi da un nume, nu-i aşa, Lady Mornington?

— Orice ar fi, răspunse Mary cu un zâmbet, suntem siguri cu toţii că ne vom simţi bine. Numai vremea şi cadrul natural şi sunt de-ajuns ca să te binedispună. Dacă adăugăm pavilionul şi orchestra, mâncarea şi compania, cred că Lady Eleanor s-a întrecut pe ea însăşi.

— Chiar crezi? întrebă Lady Cathcart, îndoindu-se.

Mary zâmbi. Dar, de fapt, nu era nici ea convinsă. Era adevărat că existau toate ingredientele pentru o zi fericită şi era adevărat şi că, dacă cineva nu se distra, vina era numai a lui. Dar ea nu se aştepta să se distreze în ce mai rămăsese din după-amiază sau în acea seară.

La începutul acestei săptămâni, se cam pripise. Dorinţa ei de a se căsători din nou şi de a se bucura de toată siguranţa pe care i-o putea aduce căsătoria îi întunecase judecata. Prima ei căsătorie fusese caracterizată în principal de afecţiune reciprocă. Iar când o plănuise pe a doua, nu fusese destul de atentă la acest aspect. Mai rău decât toate, poate, era faptul că nu acceptase oferta lui Simon doar ca să aibă viaţa pe care şi-o dorea, ci şi ca să scape de nişte sentimente pe care voia să le nege.

Era adevărat că logodna lor nu fusese anunţată în public, dar îşi dăduse cuvântul în particular. Şi acum îi părea rău. Oh, nu ar fi putut spera la o partidă mai bună, şi avea să se aleagă cu toate lucrurile pe care le visase - siguranţă, o casă la ţară, un soţ care părea să ţină la ea. Totul cu excepţia copiilor, poate. Nu mai deschisese subiectul în faţa lui Simon, dar se temea că era posibil să nu ajungă niciodată la un acord în aspectul acesta. Pentru el, doi fii păreau o familie suficient de mare.

„Chiar şi ţinând seama de această diferenţă importantă, aş fi nebună să anulez logodna", se gândi ea. Singurul motiv pe care l-ar fi putut invoca era acela că iubea alt bărbat. Insă, chiar când îşi spuse acest lucru în minte, trebui să admită că era un motiv foarte important, destul de important pentru a pune capăt unui

angajament.

Deci trebuia s-o facă. Şi se temea că trebuia s-o facă în ziua petrecerii. După ce se hotărâse în mod ferm, nu mai putea să se prefacă o zi întreagă. In plus, nici nu i se părea corect. Simon avea dreptul de a şti că ea se răzgândise.

Ocazia nu se ivi până seara târziu. Petrecerea se dovedi un mare succes, încă de la început. Avură muzică de ascultat, mâncare de savurat, băuturi de care să se bucure şi conversaţie încântătoare. Mai târziu, avură şi dansuri. Puteau să se plimbe pe malul lacului. Oaspeţii erau atât de amestecaţi, încât nu prea exista şansa unui tête-à-tête.

Mary se ţinu departe de Lord Edmond, sarcină nu prea dificilă, întrucât el părea la fel de hotărât s-o evite. Se ţinu cât putu de departe şi de viconte şi recunoscu faţă de ea însăşi că era o laşă, evitând intenţionat momentul pe care ştia că nu-1 putea amâna la nesfârşit.

Dar, în cele din urmă, el o căută şi îi sugeră să li se alăture celor doi Ormsby, lui Stephanie Wiggins şi unui gentleman din împrejurimi într-o plimbare prin pădure. „Se pare că momentul nu mai poate fi amânat", se gândi Mary, zâmbindu-i şi luându-1 de braţ. Deşi erau prea mulţi, şi asta putea însemna scăparea ei.

Trecură de clădirile fanteziste şi se îndreptară spre liziera pădurii şi începutul pajiştii.

— Oh, vai de mine, zise Leila Ormsby, arătând spre vest. De asta e o căldură atât de apăsătoare, deşi s-a înserat deja. Priviţil

Tiu se putea să nu vezi norii întunecaţi adunaţi pe cer, înspre vest.

— Ploaia va fi bine-venită, observă reverendul Orsmby. Deşi ar fi făcut mai bine dacă ar fi aşteptat până mâine. Poate că norii vor trece pur şi simplu, până la urmă.

— Dacă nu sunt nori de ploaie, atunci, nu ştiu ce sunt, zise domnul Webber, punând mâna streaşină la ochi.

— Oricum, se pare că vom scăpa totuşi de furtuna prezisă de Doris, spuse reverendul Ormsby. Nu e nici o adiere de vânt.

— Tocmai faptul acesta mă face să mă aştept la furtună, îl contrazise soţia lui. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem cât mai repede acasă, Samuel, ca să fim alături de copii?

El râse.

— Şi să pierdem restul petrecerii? Sunt atât de mulţi servitori în casă, iubirea mea, încât prezenţa noastră ar fi inutilă. Eu aş sugera să ne întoarcem la pavilion, ca să nu ne prindă ploaia.

— Dacă mă udă, o să arăt ca o sperietoare, adăugă Stephanie, trăgând de braţul domnului Webber şi întor- cându-se spre pădure.

Cei doi Ormsby îi urmară, dar Mary şi Lord Goodrich continuată să se plimbe pe pajişte, într-un acord tacit.

— Am petrecut atât de puţin timp cu tine în ultimele zile, spuse el. Petrecerile la ţară nu sunt ocaziile cele mai bune pentru a te bucura de o nouă logodnă, mai ales dacă e o logodnă parţial secretă.

— Nu, încuviinţă ea. Simon...

— Sunt egoist, Mary. Te vreau pentru mine. Waite te-a văzut mai des decât te-am văzut eu. Eşti sigură că nu te-a hărţuit ieri? Am fost mai mult decât enervat pe soarta ghinionistă care ne-a trimis în direcţii diferite.

— A fost un picnic plăcut în familie. Lord Edmond a petrecut mult timp cu fratele lui. Se pare că s-au împăcat, şi eu nu pot fi decât fericită pentru asta.

— Presupun că da. Cu siguranţă, pentru că au ieşit amândoi călare de dimineaţă. Totuşi, nu pot să nu simt că Waite îl trage pe sfoară pe Welwyn.

Mary îşi dădu seama că era foarte uşor să te agăţi de orice prilej de conversaţie şi să eviţi momentul crucial când era vorba despre ceva neplăcut care trebuia spus.

— Simon..., începu ea.

El îi acoperi mâna de pe braţ cu mâna lui.

— Nu te bucuri cu adevărat de petrecerea asta, nu, Mary? Mă aşteptam la ceva mai fastuos şi mai formal. Mă gândeam să

mergem în casă şi să petrecem un timp împreună, singuri.

Ea îşi dădu seama că erau la jumătatea pajiştii. In acelaşi moment, observă un fulger îndepărtat printre norii apăsători. Vechea teroare o făcu să nu mai fie atentă la nimic altceva. Începu să respire precipitat.

— O să fie furtună, zise ea. Ai văzut?

— Cu atât mai bine, răspuns el zâmbindu-i. Ceilalţi vor rămâne în pavilion până va trece. Vom avea toată casa pentru noi, dacă facem abstracţie de servitori.

În momentul acela, răsună huruitul unui tunet, atât de îndepărtat, încât fo mai mult simţit decât auzit.

— Poate ar trebui să ne întoarcem şi noi cu ceilalţi, zise ea.

O briză rece le mângâie chipurile. Copacii din dreapta lor, cei de la liziera pajiştii, începură să freamăte în vânt.

— Prostii! chicoti el. Te temi cu adevărat de furtuni, Mary? Te voi proteja, să ştii. Va fi plăcerea mea.

O imagine vie a celor petrecute la Vauxhall trecu prin mintea lui Mary odată cu lumina următorului fulger îndepărtat.

— Simon, să ne întoarcem, îl rugă ea.

Se străduia să rămână raţională. Încerca să nu-şi dorească siguranţa pe care i-o oferea Edmond.

— Uite, spuse el râzând, aproape am ajuns. Haide, Mary. O să fim la adăpost în casă înainte de a se aduna norii şi înainte ca furtuna să înceapă cu adevărat. Până atunci, o să te am în braţe, la căldură şi în siguranţă.

Sări peste pârleaz, dispreţuind pietrele puse ca trepte, şi îi întinse mâna.

— Simon. Ea rămase pe partea ei de gard şi se prinse strâns de rochie. Am încercat să-ţi spun ceva tot drumul. Mi se pare că nu pot rosti cuvintele.

El se uită la ea şi lăsă mâna să-i cadă.

— Mă tem că trebuie să îmi iau înapoi cuvântul, continuă ea. Nu mă pot căsători cu tine. Nu mă pot obişnui cu ideea, şi nu ar fi corect să mă căsătoresc doar pentru că tânjesc după siguranţă.

El rămase privind-o țintă câteva momente și apoi întinse mâna din nou.

— Treci pârleazul, îi spuse, iar ea își așează mâna în mâna lui, ascultătoare. E absurd să vorbim așa. După ce își trecu grijulie fusta peste bara de sus, el o ridică în brațe. Vrei să fii convinsă, Mary?

O trase spre el și o sărută.

— Nu, răspunse ea, întorcând capul. Îmi pare rău, Simon. Știu că mă port îngrozitor, dar nu există nici un mod frumos de a rupe o logodnă. Îmi pare rău.

— E Waite, nu? Vocea lui era încordată și furioasă. Preferi să te cufunzi mai adânc în mocirlă în loc să te căsătorești cu mine, Mary?

— Te rog, să nu devenim dezagreabili.

— Am fost dispus să te iau, în ciuda reputației tale mânjite. Și acum, sunt respins din cauza celui mai notoriu libertin din toată Londra? Și te aștepți să zâmbesc și să îți doresc numai bine, Mary?

Ea înțepenise.

— Reputație mânjită? repetă.

— Toată lumea știe că ai fost târfa lui Clifton. Eram pregătit să trec cu vederea acest fapt.

— Poate nu ar fi trebuit s-o foci, zise ea liniștită. Nu te poți aștepta la o purtare onorabilă de la o târfă, nu?

— E evident că nu.

Ridică ochii spre cer, făcând-o și pe Mary să se uite. Norii se mișcau repede, și briza îi mâna din urmă, transformându-se în vânt. Fulgerele străluceau în toate părțile.

— Nu mai avem mult timp, spuse ea cu regret. Va trebui să alergăm spre casă.

— Da, răspunse el mohorât, și alergară alături, fără să se atingă, în direcția casei.

Ajunseră la timp, deși Mary simțea că nu mai era mult până să vină ploaia și să se dezlănțuie furtuna. Când intrară în hol, se întoarse spre tovarășul ei.

— Mă tem că ar fi trebuit să ne fi întors mai devreme la pavilion, Simon, zise ea. Acum, eşti blocat în casă, singur cu mine şi cu servitorii, iar logodna ne e anulată. N-am gândit prea bine întreaga situaţie. Îmi pare atât de rău.

— Eu nu am de gând să irosesc seara, Mary. Mă întorc la pavilion.

— Dar o să te uzi leoarcă, zise ea, făcând ochii mari.

— Poate, zise el şi ridică din umeri. Cred că mai durează puţin până când are să înceapă să plouă. Dar mai bine să mă ud leoarcă decât să rămân aici şi să petrec o seară plictisitoare.

Ea inspiră adânc.

— Deci voi rămâne singură.

— După cum ai spus, sunt destui servitori. Expresia şi vocea lui erau reci, şi, în ciuda fricii pe care i-o provoca furtuna, Mary se bucură dintr-odată că avusese curajul să vorbească. Viaţa cu bărbatul acesta nu ar fi fost uşoară. Nu i-ar fi permis să-i încalce voinţa în nici o privinţă.

— Da, zise ea, sunt, într-adevăr.

Dar nu era nici unul în holul care părea uriaş, întunecos şi înfricoşător după ce uşile se închiseră în urma vicontelui, iar ea rămase singură. Probabil cei mai mulţi dintre servitori erau în pavilion, iar restul la subsol, bucurându-se de puţin timp liber, scăpaţi de familie şi de invitaţi.

Mary se grăbi spre dormitorul ei şi închise uşa în urma ei, cu fermitate. „Pot să îmi chem camerista în orice clipă", îşi spuse. Nu era obligată să rămână singură. Dar era hotărâtă să încerce. Se afla într-un conac mare, bine clădit. Era în siguranţă. Şi era timpul să-şi învingă frica.

Rămase nemişcată în mijlocul camerei, cu mâinile strânse tare la piept, în timp ce fulgerele brăzdau întunericul dincolo de fereastră. Numără încet, aşteptând huruitul tunetului care trebuia să urmeze.

Până la urmă, se întâmplă aşa cum se aşteptase. Ar fi fost surprins dacă ar fi trecut ziua şi ar fi scăpat. Dansă cu Anne, şi,

la sfârşitul setului, ea îi zâmbi şi îşi trecu braţul pe sub braţul lui.

— Ce seară caldă, spuse ea. Să ne plimbăm pe lângă lac, Edmond, vrei?

El nu opuse rezistenţă, chiar dacă ştia ce urma să se întâmple, de parcă ar fi fost o piesă al cărei scenariu l-ar fi scris chiar el. Tatăl lui stătea lângă uşă, vorbind cu Sir Harold. Lord Edmond zâmbi şi îi dădu braţul.

— Ar fi plăcut.

Cu un amestec de amuzament şi disperare, o privi în timp ce se prefăcea că îşi zărea socrul chiar atunci când erau gata să treacă pe lângă el.

— Tată! exclamă ea încântată, ce noroc că s-a întâmplat să te afli exact aici. Am nevoie de un gentleman pentru celălalt braţ. Vino, te rog, să ne plimbăm pe lângă lac.

„Tata pare la fel de încântat ca mine de această perspectivă", se gândi Lord Edmond. Dar deja bănuia că Anne era o manipulatoare. Una mânată de bune intenţii, poate, dar totuşi manipulatoare. Ca nişte păpuşi trase de sfori, se plimbau pe malul lacului, cu Anne între ei.

Şi bineînţeles - oh, bineînţeles -, după doar cinci minute, în ciuda faptului că era o seară apăsător de caldă, Anne se înfioră şi simţi absenţa şalului ei, aşa că se scuză, spunând că trebuia să meargă după el. Atât Edmond, cât şi tatăl lui ştiau că nu avea să se întoarcă.

— Cred că are dreptate, zise ducele, privind spre vest. Este o briză rece, şi aceia sunt nori de ploaie, îndreptân- du-se încoace. Sper că asta nu înseamnă că vom rămâne blocaţi aici pentru toată noaptea. Eleanor ar fi peste măsură de încântată.

Şi, într-adevăr, toate semnele erau prezente, trebui să admită Lord Edmond, uitându-se într-acolo şi gândin- du-se la atmosfera apăsătoare a serii şi la briza răcoroasă. Nu era doar ploaie. Se pregătea o furtună. Şi, în ciuda stânjenelii pe care o simţea fiindcă rămăsese singur cu tatăl său, gândurile i se îndreptară spre Mary. Venea furtuna. Probabil era îngrozită. Plecase la plimbare cu

Goodrich şi cu alte câteva cupluri. Spera că Goodrich urma să aibă mai multă minte decât avusese el la Vauxhall şi avea să o aducă înapoi la pavilion înainte ca furtuna să înceapă. Nu i-ar fi plăcut să o ştie nevoită să se adăpostească - şi tocmai cu Goodrich - într-una dintre micile clădiri fanteziste.

— O furtună, zise el. Se pare că Doris o să aibă dreptate, până la urmă. Şi ne-o va spune chiar ea însăşi la toţi, tot restul serii şi probabil şi toată ziua de mâine.

— Edmond, spuse liniştit tatăl lui, să ştii că nu am încetat niciodată să te iubesc.

Trupul lui Lord Edmond se încordă deodată. Continuă să privească spre vest.

— Dar nu am fost în stare să mă conving să îţi vorbesc în ultimele două zile, continuă ducele. Ştiu că am greşit teribil. Am ştiut-o în toţi anii aceştia, dar faptul că nu te-am văzut m-a ajutat să îmi reprim vina. Nu-mi pot aminti ce ţi-am spus când te-am făcut să fugi. Trebuie să fi fost ceva îngrozitor.

— M-ai făcut ucigaş, răspunse liniştit Lord Edmond.

— Ah. Urmă o scurtă tăcere. Da, intuiam asta. Speram doar să nu fie adevărat. Durerea şi vinovăţia m-au făcut să te lovesc. Şi apoi, când ai plecat şi au început să se întâmple toate lucrurile, m-am convins că trebuie

să fi fost cu adevărat vinovat. Oricum, m-am convins măcar în parte.

— E o poveste veche, zise Lord Edmond. Ar fi mai bine să o uităm.

— Nu, răspunse trist tatăl lui. Ţi-am distrus viaţa, băiete. Am ştiut-o în toţi anii aceştia, deşi m-am plâns mereu de tine, cu perversitate, şi aproape că mi-am crezut acuzaţiile. A trecut prea mult timp. A fost făcut prea mult rău. Cum aş putea să cer vreodată iertare pentru tot răul pe care ţi l-am făcut? îmi pare rău, băiete. Mâine va trebui să plec de aici şi să te las, sperând doar că vei avea un viitor mai fericit.

Lord Edmond se întoarse să îl privească.

— Mai spune-mi ce ai zis la începutul acestei conversaţii, ceru el. Spune-o din nou.

— Că nu am încetat niciodată să te iubesc? Ducele îşi privi fiul în ochi. Vrei iubirea mea, Edmond? După tot ce ţi-am făcut?

— O vreau.

Privirea lui Lord Edmond era intensă.

— Te iubesc,, declară tatăl lui. Eşti fiul meu. Oare vei putea să mă ierţi vreodată?

Lord Edmond înjură. Se zgâi la tatăl său câteva momente, ezită şi apoi îl atrase într-o îmbrăţişare şi mai puternică decât cea pe care o împărtăşise cu fratele său cu o zi în urmă. Preţ de un minut, uitară amândoi de oamenii care se plimbau în jurul lor şi de Anne, care apăru o clipă în pragul pavilionului şi apoi dispăru din nou.

— Trebuie să vii acasă, zise în cele din urmă ducele. Trebuie să te întorci acasă, băiete. Ai lipsit prea mult timp.

Lord Edmond zâmbi.

— Mă duc acasă, tată. La Willow Court. Sunt pe cale să învăţ ce înseamnă să fii proprietar. Dar, da, voi veni să stau cu tine, cu Wally şi cu Anne şi cu nepoţii şi nepoata mea. Poate de Crăciun. Râse. Sau poate veţi veni voi toţi la mine. Oare se întâmplă cu adevărat sau doar îmi imaginez?

Ducele ridică ochii spre cer.

— Se întâmplă cu adevărat, băiete. Şi furtuna e pe cale să vină. Norii aceia s-au mişcat mai repede decât mă aşteptam. Ai auzit tunetul?

Se întoarseră la pavilion, privindu-se uimiţi când păşiră la lumina lumânărilor şi zâmbind oarecum ruşinaţi.

— Ieri, când am văzut că Anne a aranjat o întâlnire între tine şi Wallace, mărturisi ducele chicotind, am ştiut că avea să vină şi rândul meu. Am o bijuterie de noră, Edmond. Poate voi mai avea una, până la urmă?

— Poate, răspunse evaziv Lord Edmond.

Insă în momentul acela se despărţiră, fiindcă Lady Cathcart îl chemă pe Excelenţa Sa la o partidă de cărţi, cât timp tinerii

dansau.

— Se pare că vom avea o noapte lungă, îi zise Lady Eleanor lui Lord Edmond. Aşa cum prevăzuseră, părea total satisfăcută de această posibilitate. Doris umblă deja fudulă pe aici, lăudându-se că a avut dreptate tot timpul. Crezi că va fi o furtună serioasă?

După ce o văzu plutind spre alţi invitaţi, Lord Edmond privi în jur. Cei doi Ormsby dansau. Fuseseră la plimbare cu Mary şi cu Goodrich. Stephanie făcuse şi ea parte din grup, dacă nu se înşela. Acum, stătea cu mama ei în cealaltă parte a încăperii. Nu se vedea nici urmă de Mary sau de Goodrich. Şi ploaia se auzea bătând în ferestre.

Naiba să-l ia pe Goodrich! Spera că se adăpostiseră într-una din clădirile fanteziste, nu sub un copac. Cu siguranţă nu puteau fi atât de nesăbuiţi.

Şi apoi oftă, profund uşurat. II zărise pe viconte lângă uşi, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe mânecile hainei. Se întorseseră şi ei la timp. Ploaia devenea un adevărat potop, astfel că mulţi dintre invitaţi îşi opriră activitatea ca să se uite pe ferestre. Un fulger brăzdă cerul, stârnind un murmur de emoţii.

Lord Edmond se întrebă dacă lui Mary avea să-i fricăînconjurată de atâţia oameni. Se uită după ea. Dar nu era nicăieri. Se mai uită o dată, mai atent. Se îndreptă spre viconte, care râdea de ceva ce spunea doamna Bigsby-Gore.

— Unde e Mary? întrebă el, întrerupând conversaţia fără vreun preambul.

— Lady Momington? Vicontele îl privi de sus. Undeva în casă, îmi imaginez.

— In casă? Lord Edmond se încruntă. In casă, nu în pavilion? Ce face acolo?

— De unde să ştiu? răspunse vicontele. Eu sunt aici, după cum vezi. Şi îmi imaginez că oricum nu te priveşte ce face Lady Momington, Waite. Doamnă, dansaţi?

Se întoarse din nou spre doamna Bigsby-Gore.

Dar Lord Edmond îi prinse braţul ca într-un cleşte.

— Este singură acolo? Ai lăsat-o singură ca să te întorci aici?

Lord Goodrich privi fix mâna de pe braţul lui.

— Casa e plină de servitori.

— E îngrozită de furtuni, zise Lord Edmond, cu ochii mijiţi. Pe bună dreptate. Ştii asta.

— Prostii copilăreşti! îl contrazise vicontele. Dacă eşti atât de bun să-ţi iei mâna de pe braţul meu, Waite, aş putea s-o conduc pe doamna la dans.

— Ai părăsit-o deşi ştiai asta, zise Lord Edmond cu vocea încordată şi furioasă. Luă mâna de pe mâneca lui Lord Goodrich, de parcă l-ar fi ars. Pe propria dumi- tale logodnică.

— Lady Momington nu e nimic pentru mine, declară vicontele şi se întoarse, în timp ce tunetul bubuia nu prea departe.

Lord Edmond porni spre uşă, dar o mână i se aşeză pe mânecă şi îl făcu să se oprească înainte de a o deschide.

— Edmond? zise mătuşa lui, râzând. Nu poţi ieşi, dragă. Mă tem că vom fi blocaţi aici pentru următoarele ore. Nu e îngrozitor?

Şi zâmbi veselă.

— Trebuie să merg acasă. Mary e singură acolo.

— In casă? Ea se încruntă. Dar Lord Goodrich e aici.

— Nemernicul a lăsat-o acolo singură, ştiind cât e de îngrozită de furtuni.

— Oh! Ea păru şocată, deşi nu de cuvintele lui nepotrivite. Luă mâna de pe braţul lui. Du-te atunci, Edmond. Du-te repede, dragule. Şi nu încerca să te întorci.

El ieşi fără nici o vorbă, închizând ferm uşa în urma lui. Lady Eleanor zâmbi ca pentru sine spre uşa închisă, apoi se întoarse din nou spre invitaţii ei.

CAPITOLUL 18

Mary se plimba prin cameră, trecându-şi limba peste buzele uscate. Privi de câteva ori spre şnurul clopoţelului, ştiind că era de ajuns să tragă o dată de el ca să vină camerista în doar câteva minute. Dar nu trase. „Trebuie doar să aştept să treacă furtuna", îşi spuse ea. Furtunile nu durau la nesfârşit, şi de obicei nu zăboveau mai mult de câteva minute deasupra capului tău. Şi furtunile nu loveau casele mari din piatră, nici nu răneau oamenii care locuiau în siguranţă în ele.

Încercă să-şi aducă aminte cum privea furtunile în copilărie. Dar nu-şi putea aminti decât vocea lui Lawrence murmurând mai mult pentru sine decât pentru ea într-un cort din Spania şi spunând că cineva avea s-o păţească. Şi nechezatul îngrozit al cailor. Şi apoi... restul.

Îşi frecă mâinile de rochie. Avea palmele umede. Şi gura uscată. Fulgerele brăzdau cerul, şi numără opt înainte de bubuitul tunetului. Se uită din nou spre şnurul clopoţelului.

Şi apoi, se întoarse spre uşă, copleşită de uşurare. Camerista venise fără a fi chemată. Pesemne aflase cumva că stăpâna ei era acasă. După un ciocănit rapid, uşa se deschise.

— Oh, zise ea, şi uşurarea era încă prezentă - uşurare, dar şi altceva. Parcă eşti un şoarece murat.

Râse, şi sunetul i se păru chiar şi ei nervos şi aproape isteric.

— Hmm, zise el. Trebuia să bolboroseşti ceva de genul „Eroul meu!" şi să te arunci în braţele mele.

— Chiar aşa? întrebă ea, muşcându-şi buza şi zâmbin- du-i puţin nesigură. Ce faci aici?

— Îţi ud covorul, răspunse el, privind în jos.

Ea înghiţi în sec.

— Ai venit din cauza mea?

— Mi-am adus aminte că poţi fi sedusă în timpul furtunilor. Bineînţeles că am venit din cauza ta, Mary.

— Nu o face, spuse ea. Nu folosi vocea asta. E vocea care vine

odată cu masca.

— Masca?

El ridică din sprâncene.

— Oh, Edmond, îl imploră ea, du-te şi schimbă-te. O să răceşti teribil.

Dar un tunet deosebit de puternic o făcu să alerge câţiva paşi spre el, înainte de a se opri. Îşi trecu din nou limba peste buze. El îşi trase haina, strâmbându-se când văzu cât era de udă. Apoi îşi scoase lavaliera şi începu să-şi descheie cămaşa.

— Până ajung în camera mea şi mă schimb şi îmi pieptăn părul într-un fel care să-mi stea bine, deşi e ud, şi mă mai împodobesc şi cu câteva bijuterii ca să te impresionez, zise el, scoţându-şi cămaşa din pantaloni şi trăgând-o peste cap, furtuna se va_ termina şi îmi voi fi pierdut orice şansă cu tine, Mary. În plus, până atunci, o să-ţi ieşi din minţi. Zâmbi larg. În curând, va ajunge deasupra noastră. Cred că, atunci când se întâmplă, ar fi bine să am braţele uscate şi gata să te primească. Încep să-ţi clănţănească dinţii.

Ea strânse din dinţi, înghiţind în sec când el îşi scoase cizmele Hessian şi puse mâna pe nasturii pantalonilor, apoi se întoarse brusc cu spatele.

— O să-ţi aduc nişte prosoape din budoar, zise.

Dar un alt fulger o făcu să încremenească.

— Nu-i nevoie. O cuvertură de pe pat va fi suficientă. Te asigur că voi putea să mă acopăr cu destulă decenţă. Dacă nu vrei să priveşti următoarea scenă, Mary, ai face bine să te întorci cu spatele o clipă.

Ea se conformă şi străbătu cei câţiva paşi până la pat ca să ia o cuvertură. Înainte de a se întoarce cu faţa, el i-o luă din mână, şi, când ea se întoarse, văzu că el se înfăşurase în ea.

— Vino puţin mai aproape, zise el când furtuna se apropie, mai puternică şi mai zgomotoasă. Dar m-am gândit mai bine şi nu mai vreau să te ţin în braţe, Mary. Dezbrăcatul acesta până la piele şi conversaţia despre seducţie m-au făcut periculos. Ca să nu mai

vorbesc despre anumite amintiri delicioase legate de ultima furtună. Aşa că rămâi pur şi simplu aproape de mine, şi vom vorbi cât va dura furtuna.

Ea se apropie şi îşi strânse pumnii pe lângă rochie.

— Nu crezi că ar trebui să am o cunună de lauri pe cap şi poate sandale din curele în picioare? întrebă el. Asta purtau romanii în Antichitate? Mi se pare că această cuvertură seamănă foarte bine cu o togă, nu crezi, Mary? Cum făceau oare ca să o ţină pe ei? Nu ştii? Sigur nu umblau pe străzile Romei ţinându-le aşa cum sunt forţat să fac eu. Cum dădeau mâna unul cu altul? Oare romanii dădeau mâna? Şi dacă se pornea un vânt deosebit de neruşinat? Putea fi puţin cam stânjenitor, nu crezi? Nu eşti corectă, Mary. Ţi-am pus destule întrebări ca să pornim o discuţie de cincisprezece minute, şi tu nu ai răspuns la nici una. Ajută-mă. E rândul tău.

— Tu ai fost expertul în clasici, zise ea. Probabil cunoşti toate răspunsurile.

— Eu urmam pur şi simplu metoda lui Socrate. El nu le spunea niciodată nimic elevilor lui. Le punea doar întrebări fără sfârşit. Da, e aproape, nu? zise el când o văzu dând înapoi. Trebuie să te ţin în braţe? Nu te încrede în mine, Mary. Nici eu nu mă încred.

Când ea ridică privirea spre el, ochii lui de un albastru pal o priviră deliberat. Ea simţea că pierdea orice urmă de control.

— Am încercat atât de mult, spuse. Ştiu că e un lucru pe care trebuie să-l biruiesc.

Dar fulgerul şi tunetul izbucniră simultan chiar când termină de vorbit, şi ea se trezi trasă spre siguranţa trupului lui cald şi gol. Braţele lui puternice o cuprinseră, învelind-o în cuvertură. Ea îşi îngropă faţa în părul cald de pe pieptul lui, sprijinindu-şi şi mâinile.

— E în regulă, Mary, murmură el, cu obrazul lipit de creştetul ei. Eşti în siguranţă, iubire. Nu o să ţi se întâmple nimic.

O legănă în braţe cinci minute întregi, până trecu furtuna. Ea ascultă ploaia care şiroia pe geamuri şi bătăile puternice ale inimii lui. Şi teroarea dispăru din- tr-odată. Aproape că se putea bucura

de furia elemente- lor naturii, în timp ce stătea relaxată în coconul acela cald şi viu.

Dădu capul pe spate şi se uită la el.

— Nu, zise el. Faci o mare greşeală, Mary. Şi îi puse mâna pe ceafă şi o trase din nou la pieptul lui, fără multă blândeţe. Nu te uita la mine. Dacă nu te uiţi, pot să pretind că eşti o cameristă speriată sau nepoata ori cumnata mea sau vreo văduvă bătrână. Dacă nu te uiţi la mine, mai am o şansă.

— Edmond, zise ea.

— Doamne! exclamă el. Şi asta nu a fost o blasfemie, Mary. A fost o rugăciune fierbinte. Ce s-a întâmplat cu „milord"? Spune-mi „milord"

Prin muselina subţire a rochiei simţea zvâcniturile erecţiei lui. Şi simţi cum i se întăreau sânii. Edmond! Rămase foarte liniştită.

— A cui a fost ideea cu pătura, în orice caz? întrebă el. Ceea ce ar fi trebuit să fac, Mary - dar niciodată nu are rost să priveşti înapoi -, ar fi fost să te iau în camera mea, şi acolo să stai cu spatele cât mă schimbam cu haine uscate... cu o armură decentă. Presupun că ai învăţat destule despre anatomia umană ca să ştii foarte bine ce e acolo, nu? Nu, nu-mi răspunde. Ai putea încerca să fii plină de tact şi să spui că nu, nu ai observat, şi asta ar fi o lovitură groaznică pentru mândria mea de bărbat. De ce sunt singurul care bălmăjeşte?

— Edmond?

Ea ridică din nou capul şi îl privi în ochi. El oftă.

— Nu ai pic de respect faţă de titlul meu, atunci? Ascultă, Mary, dacă nu vrei să se întâmple ceea ce e pe cale de a se întâmpla, ai face bine să aduni ce ţi-a mai rămas din curaj şi să te îndepărtezi de cuvertura asta. Şi să o faci acum - sau chiar acum cinci minute. Cred că furtuna se îndepărtează. La naiba, femeie, sunt şi eu om. nenorocit de om, mă tem.

— La fel şi eu. Sunt al naibii de umană.

— Ce limbaj, zise el, şi plecă uşor capul spre al ei şi închise ochii şi vorbi cu buzele lipite de buzele ei. Dumnezeule, Mary, nu am

vrut să se întâmple asta. Nu încă o dată. Am încercat să fac şi eu ceva decent, în sfârşit. Dar se pare că nu te poţi schimba după ce ai trăit ani în şir o viaţă egoistă, făcându-ţi propriile plăceri.

— Atunci, să spunem că eu te-am sedus, zise ea, cu- prinzându-1 cu braţele de gât. Tu eşti doar victima mea.

El gemu.

— Există un singur lucru mai excitant decât trupul tău gol lipit de mine, Mary. Şi tocmai l-am descoperit. E trupul tău îmbrăcat lipit de trupul meu gol. Nu am nici o şansă, femeie. Jur că nu am.

— Ştiu, zise ea şi îşi dădu capul pe spate şi deschise gura mai mult, invitându-1 să adâncească sărutul.

El acceptă invitaţia fără să ezite, deschizându-şi gura peste gura ei, tachinându-i buzele cu limba, jucându-se până când ea se cutremură, cuprinsă de o dorinţă dureroasă, apoi intră în gura ei, lunecând, încercuindu-i limba şi începând în cele din urmă un ritm continuu de împingere şi retragere, o promisiune a lucrurilor care urmau să vină.

— Mi-au plăcut întotdeauna femeile cu părul lung, zise el cu buzele pe gâtul ei, trecându-şi degetele prin părul ei. Păr lung care să cadă pe sâni, până la mijloc. Dar buclele tale scurte mă înnebunesc, Mary. Să nu ţi le laşi niciodată să crească.

Mâinile lui rătăciră pe trupul ei, găsindu-i sfârcurile întărite, aşezându-se pe talia ei subţire, cuprinzându-i coapsele. Şi mâinile ei îi urmară exemplul. Simţi muşchii umerilor şi ai spatelui, talia îngustă şi coapsele, fesele ferme şi tari.

— Presupun că aş face bine să îmi recunosc înfrângerea, să te dezbrac şi să te întind pe pat, nu?

— Da, răspunse ea.

— Nu mă ajuţi deloc, Mary, se plânse el, presărându-i sărutări pe faţă.

— Nu.

— Atunci, aşa să fie, zise el, strecurându-şi mâinile sub rochia ei, ridicând-o pe umeri şi lăsând-o să lunece încet pe braţe până ajunse la talie şi căzu pe duşumea. Ah, zise el, trăgând-o din nou

aproape, vorbind cu buzele lipite de buzele ei. Poate ar fi mai bine să retrag declarația aceea despre trupurile îmbrăcate, Mary.

Cuvertura era și ea grămadă la picioarele lor.

Ea inspiră încet. Era mult mai conștientă de ce se întâmpla decât fusese în noaptea de la Vauxhall. Putea să îl simtă cu fiecare parte a trupului. El era numai mușchi tari, carne caldă și păr. Era magnific. Și ea îl iubea. Își puse mâinile pe umerii lui.

— Edmond, repetă ea cu buzele pe gura lui.

— M-ai convins. Nu trebuie să spui mai mult. Pe pat, iubire.

În timp ce el dădea la o parte cuverturile, iar ea se întindea ascultătoare pe pat, se întrebă dacă ea era conștientă de cum o numise. Se desfătă cu această dezmierdare. Chiar dacă era provocată numai de ocazia în sine, era de-ajuns. Ocazia era de-ajuns.

— Mary. El se urcă imediat deasupra ei, sprijinindu-se cu mâinile de pat, găsindu-i gura cu buzele. Nu vreau să mai aștept. Tu vrei? Spune că nu.

— Nu, spuse ea.

— Ce fată bună. Îmi plac femeile ascultătoare. Ți-am spus cât de mult îmi placi?

Îi plăcea! Zâmbi tristă sub buzele lui. Dar trupul ei era în flăcări pentru el, și iubirea ei trebuia hrănită la modul fizic - încă o dată, măcar. Încă o dată avea să fie de-ajuns.

— Atât de mult, zise el, despărțindu-i picioarele cu genunchii și desfăcându-i-le larg. Atât de mult. Își pozi- ționă mădularul la intrare, ca să-și poată auzi propria inimă bătând. Atât de mult, Mary. Intră în ea, oprindu-se doar când ajunse la capăt. Atât de mult îmi placi. Ție îți place de mine? Măcar puțin? Spune-mi că-ți place măcar puțin. Altfel, nu ai permite asta, nu?

Ochii albaștri se uitară în ochii ei în lumina lumânărilor. În spatele pasiunii din privirea lui se ascundea o undă de neliniște.

— Îmi placi. Ea îi zâmbi. Atât de mult. Își ridică picioarele de pe pat și le împleti cu picioarele lui. Și atât de mult. Își apăsă șoldurile pe saltea, ridicându-se spre el, ca să poată intra mai adânc. Și atât

de mult. Îşi încordă muşchii interni, trăgându-1 şi mai adânc.

— Dumnezeule din ceruri, femeie, zise el, îngropân- du-şi faţa în buclele ei. Încerci să dovedeşti că mă pot purta ca un şcolar stângaci şi acum? Lasă-mă să mă bucur de asta măcar câteva minute, vrei?

Ea se relaxă sub el, lăsându-i trupul să cânte melodia dorinţei în trupul ei, lăsându-1 să se concentreze şi să clădească această dorinţă, până când nu mai putu să-şi controleze reacţiile şi îşi strânse braţele în jurul lui, răsucindu-şi coapsele şi trăgându-1 mai aproape, ca să îi dăruiască eliberarea după care tânjea.

— Edmond, îl imploră ea.

— Da, iubire, răspunse el, găsindu-i din nou gura cu buzele. Oh, da. Oh, da.

Şi găsiră împreună centrul acela al universului, pe care îl experimentează doar amanţii în momentul împlinirii. Trupul ei se cutremură sub trupul lui, în timp ce greutatea trupului lui relaxat o ţintuia pe saltea.

— Gata, zise el după cinci minute, întinzându-se alături de ea, trăgând cuvertura peste ei şi aşezându-i capul pe braţul lui. Gata cu reformarea caracterului, Mary. Nu a avut loc, pur şi simplu. Îmi pare rău. Ispita a fost prea mare.

— Da, a fost, încuviinţă ea.

— Am încercat. Măcar dacă nu m-ar fi udat ploaia atât de tare. Dacă nu ar fi trebuit să mă dezbrac de toate hainele, cred că aş fi avut o voinţă de fier.

Ea chicoti.

— Nu e amuzant, Mary. Odată ce se va termina furtuna... De fapt, cred că s-a terminat deja - ai mai auzit vreun tunet în ultimul timp? Oricum, odată ce va trece noaptea asta, îţi vei da seama, aşa cum ai făcut ultima dată, că frica te-a condus la alte orori. Şi, ca de obicei, eu am fost aici pentru marea scenă a seducţiei. La următoarea furtună, ai face bine să te asiguri că eşti pe alt continent, cu un ocean între noi.

— Edmond. Ea se întoarse pe o parte şi îi atinse uşor obrazul cu

degetele unei mâini. Nu trebuie să te simţi vinovat. Nu a fost seducţie.

— Nu am fost chiar invitat în dormitorul tău, nu? Vrei să-l provoc la duel pe Goodrich? Te rog, spune da. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult ca ocazia de a-i trage un pumn în nas.

— Am anulat logodna. Mă tem că m-am purtat foarte rău cu el. Avea toate motivele să fie supărat pe mine.

— Există un lucru care se cheamă cavalerism, zise el. Chiar ai făcut-o, Mary? E o uşurare, oricum, să ştiu că nu m-am culcat cu logodnica altuia.

— Ai vorbit cu tatăl tău? întrebă ea.

El făcu o grimasă.

— Şi ne-am smiorcăit unul pe umărul celuilalt. Totul s-a întâmplat în cel mai pur stil melodramatic, Mary.

— Şi acum, e bine?

— Mi-a cerut să-l iert. Eu să-l iert pe el. Poţi să-ţi imaginezi?

— Mă bucur atât de mult, zise ea. Sunt atât de fericită pentru tine.

— Chiar eşti?

Ea încuviinţă şi îi zâmbi.

— De ce ţi se închid ochii şi tărăgănezi cuvintele? o întrebă el. Nu am fost chiar atât de bun, nu? Spune-mi că am fost atât de bun.

Ea închise ochii.

— Ai fost atât de bun. Acum, trebuie să îmi întorci complimentul şi să îmi spui că şi eu am fost bună.

— Vorbesc prin somn, mormăi el. Şi ai fost... oh, cumva la superlativ.

Ea continuă să zâmbească. II iubea. Şi el o plăcea. Se întrebă ce ar fi spus dacă i-ar fi mărturisit sentimentele ei. Se întrebă dacă ar fi făcut vreo diferenţă. Dar era în mod sigur mai înţelept să tacă. Considerase întotdeauna că erau cât se poate de diferiţi în toate privinţele în afară de atracţia fizică. Cu siguranţă lucrurile nu se schimbaseră atât de mult încât să facă posibilă o relaţie între ei.

El avea dreptate. Furtuna făcuse totul posibil. Trebuie să fi fost furtuna.

Şi o partidă foarte reuşită de sex.

Adormi înainte de a putea decide dacă să spună sau nu cuvintele cu glas tare.

El nu dormi. Rămase privind fix modelele mişcătoare ale umbrelor lumânării şi ascultând ploaia care se potolea încet şi huruitul îndepărtat al tunetelor. Rămase treaz memorând atingerea şi mirosul ei.

Şi regretând cei cincisprezece ani irosiţi, ani închinaţi tuturor exceselor şi dezmăţurilor pe care şi le putuse imagina, ani în care îşi pierduse reputaţia şi chiar şi onoarea. Nu avea nimic de oferit unei femei decente, nimic de oferit femeii pe care o iubea. Şi tot ce putea aştepta erau îmbunătăţirile pe care le putea face în viitor şi ceea ce putea realiza în anii care îi rămăseseră. Poate că până la urmă putea să se căsătorească şi să aibă copii, deşi avea deja treizeci şi şase de ani. Poate că până la urmă avea chiar să-i merite.

Dar nu cu Mary. Pentru Mary, era prea târziu. Astfel că posibilităţile acestea nu îi aduceau nici o mângâiere, în cele din urmă, ea se mişcă şi deschise ochii. Îi zâmbi.

— Eşti treaz, zise ea.

— Mary, spuse el şi o sărută pe buze, gustând-o şi memorând gustul, acesta e un adio. Ştii că e, nu? După ziua de mâine, nu o să te mai pot necăji. Şi e o promisiune pe care o voi respecta de data asta.

Ea continuă să zâmbească şi să îi susţină privirea.

— Spune-mi ceva, o rugă el. Era ceva la care prefera să nu se gândească, dar realitatea era realitate. Există vreo şansă să te fi lăsat însărcinată?

Ea roşi, dar nu îşi feri privirea. Părea să se gândească.

— Da, răspunse.

El înjură.

— Ce limbaj, observă Mary.

— Ascultă, Mary. Dacă se întâmplă, trebuie să-mi scrii. Promiţi?

Voi veni la tine la Londra şi ne vom căsători, îmi pare rău de asta. Ştiu că ar fi o soartă îngrozitoare pentru tine, dar alternativa ar fi, din nefericire, mai rea. Îmi promiţi să-mi scrii? Voi afla oricum.

— Îţi voi scrie, răspunse ea după o pauză lungă.

— Ploaia se opreşte. Chiar şi aşa, cred că vor mai trece câteva ore înainte ca restul să încerce să se întoarcă în casă. Gândul acesta e tentant.

— Da.

Privirea ei şi trupul cald şi languros îi spuseră că era dispusă să facă dragoste şi după furtună, aşa cum fusese în camera lui stacojie, după cele întâmplate la Vauxhall. Tentaţia era aproape copleşitoare. Încă o dată. Ea era dispusă. Încă o dată.

O sărută.

Încă o dată. Încă o şansă de a-şi planta sămânţa în ea, într-o perioadă în care putea rămâne însărcinată.

Întoarse capul, scoase braţul de sub ceafa ei fără să o privească în ochi şi se aşeză destul de grăbit pe marginea patului.

— Doamne, zise el. Haine ude sau togă. Ce să aleg? Dacă ies de aici şi mă împiedic în tivul de la togă, servitorii se vor înşira în faţa uşii tale, pregătiţi să se bucure de spectacol.

Străbătu încăperea dezbrăcat, conştient că ea îl privea, şi privi dezgustat la grămada de haine, vizibil ude. Pantalonii erau lăsaţi puţin mai departe de restul hainelor. Erau umezi. Umezi şi îngheţaţi. Ii trase pe el şi se strâmbă.

— Exact ce trebuia ca să-mi răcorească ardoarea, zise el. Furtuna a trecut. Nu cred că se va întoarce. O să fii bine, Mary?

Privi în urmă şi văzu că ea stătea pe marginea patului, îmbrăcată cu un halat albastru de mătase. Faţa îi era îmbujorată, iar buclele întunecate erau răvăşite în mod adorabil.

— O să fiu bine, răspunse ea.

— Noapte bună, atunci!

Luă hainele ude, deschise uşa cu hotărâre, ieşi şi o închise fără a-şi permite luxul de a privi în urmă.

Ea rămase mult timp la fereastră, privind în întuneric. Chiar şi

lumina îndepărtată a fulgerelor neînsoţite de tunet dispăruse. Ploaia se oprise complet. În curând, aveau să se întoarcă trăsurile, dacă ploaia nu fusese prea puternică şi nu durase într-atât încât să transforme drumul în mocirlă.

El voise să şi-o facă amantă. Tovarăşă de pat. Jucăria lui. Dar de atunci se schimbase. Trecuse printr-o perioadă de turbulenţe emoţionale, iar acum se părea că prăpastia dintre el şi familie dispăruse, odată cu toată amărăciunea şi vinovăţia care îi distruseseră viaţa de adult. Era diferit şi părea să dorească să facă schimbări permanente. Nu o mai dorea ca amantă. Faptul că ezitase să facă dragoste cu ea îi dovedise asta. Se temea că ea îl sedusese cu adevărat.

Oricum ar fi fost, nimic nu sugera că el ar fi dorit-o ca soţie. O plăcea, i-o spusese chiar în timp ce făcea dragoste cu ea. O plăcea, nu o iubea. Era limpede că o găsea atrăgătoare. Dar atracţia nu însemna dragoste. Îi spusese că avea să se căsătorească cu ea dacă rămânea însărcinată. Dar asta nu însemna că se căsătorea cu ea de bunăvoie, că îşi dorea s-o facă.

„Mai bine las lucrurile aşa cum sunt“, se gândi ea. Mai bine aşa decât să îl facă să se simtă prost sugerân- du-i că îl iubea, că poate îşi dorea totuşi un viitor cu el. Dar nu un viitor ca amantă. Ca soţie. Poate că onoarea l-ar fi obligat să o ceară în căsătorie dacă i-ar fi sugerat aşa ceva.

Dar dacă ezitarea lui, recunoaşterea că o plăcea, modul în care îi spusese adio fuseseră motivate toate de credinţa că ea nu voia nimic de la el? Şi dacă, până la urmă, făcea şi el un lucru nobil?

Şi dacă trăiau despărţiţi tot restul vieţii din cauza unei neînţelegeri? Pentru că nici unul din ei nu avusese curajul să îşi deschidă inima? Gândul era insuportabil.

„Aşa că trebuie să risc şi să îi fac o aluzie", hotărî ea, şi rămase la fereastră şi numără din nou toate argumentele - pentru a douăsprezecea oară.

Dar, la sfârşitul tuturor argumentelor, decizia ei rămase aceeaşi, şi nu putu suporta să aştepte până dimineaţă, când ştia că ar fi

putut vedea ţotul diferit, când vocea aspră a raţiunii ar fi putut s-o reducă la tăcere. Dacă voia să acorde o şansă iubirii ei - riscând refuzul şi umilirea -, atunci trebuia s-o facă acum.

Se întoarse hotărâtă de la fereastră şi se îndreptă spre uşă. Dar nu făcu mai mult de trei paşi, că se auzi o bătaie rapidă în uşă, iar el păşi înăuntru aşa cum făcuse mai devreme. De data asta era îmbrăcat cu un halat din brocart, de un albastru puţin mai întunecat decât al ei.

Închise uşa în urma lui.

— Ştiu că nu merită să rişti pentru mine, Mary, zise el. Nu sunt de încredere. Sunt nestatornic. Nimeni nu ar vrea să parieze pe mine. Dacă s-ar pune un pariu pe mine în cărţile de pariuri de la club, nimeni nu şi-ar înscrie numele în dreptul meu. Iar împotriva mea ar fi o mulţime. Şansele ca eu să fac ceva bun cu viaţa mea sunt slabe, dacă privim situaţia cu optimism. Eşti de acord cu mine, nu?

Ea înghiţi în sec şi nu spuse nimic.

— Numai un nebun ar avea încredere în mine şi ar accepta provocarea, continuă el.

— Edmond, zise ea, mă îndreptam spre camera ta. De ce te-ai întors? Ce încerci să spui?

— Mă duc acasă, Mary, răspunse el. Acasă la Willow Court. Ca să rămân acolo. Nu ştiu aproape nimic despre acel domeniu, cu excepţia lucrurilor pe care le-am aflat în cele câteva săptămâni, înainte de a veni aici. Nu ştiu nimic despre recolte, şi arendaşi, şi canalizări, şi rente, şi toate celelalte. Dar am de gând să învăţ. Am de gând să devin genul de englez foarte plictisitor - un gentleman de ţară. Atât de plictisitor, încât într-un an toată lumea va căsca la simpla menţionare a numelui meu.

Ii zâmbi larg, şi ea încercă să-i răspundă.

— Casa e într-o stare deplorabilă şi grădina la fel. Nu ştiu nimic despre case şi grădini. Tot ce ştiu e că arată deplorabil, de nelocuit şi incomode. Au nevoie de o mână de femeie.

Mary îşi trecu limba peste buze.

— Şi casa are nevoie de copii. Copii gălăgioşi, veseli, obraznici, cu picioruşe murdare de noroi şi cu guriţa mânjită cu dulceaţă.

— Edmond, zise ea, te iubesc.

Dar el se grăbi să spună tot ce avea de spus.

— Nu îţi pot dovedi că hotărârea de a mă schimba va aduce cu adevărat schimbarea. Poate voi eşua mizerabil, Mary. Poate că totul e un vis. Nu aş invidia nici o femeie care ar fi atât de decentă şi de bună încât să îmi ofere o şansă. S-ar putea să se trezească rănită şi deziluzionată. Cred că se poate să fie aşa, nu? Orice femeie care ar face asta ar fi smintită.

— Edmond, repetă ea, te iubesc.

— Dar depinde de tine, se repezi el să continue. Mă duc acasă, Mary, şi vreau să vii cu mine. O să ai casa ta de la ţară şi copiii pe care ţi-i doreşti, dacă voi fi capabil să îi zămislesc. Şi un soţ care va încerca să te iubească întotdeauna aşa cum te iubeşte astăzi şi care se va strădui să îţi ofere o viaţă bună. Vrei să vii? Sunt sigur că ai fi înţeleaptă dacă ai zice nu. Se opri şi o privi fix. Ce ai zis?

— Te iubesc.

— E din cauza furtunii, spuse el. Te face puţin... ciudată, Mary, trebuie să recunoşti.

— Atunci, va trebui să-ţi asumi şi tu un risc, afirmă ea. O să spun la fel şi mâine, şi săptămâna viitoare, şi anul viitor, şi peste douăzeci, treizeci, patruzeci de ani? Tot viitorul este un risc. Asta înseamnă emoţia şi minunea vieţii. Când vrei să vin?

El o privi fără să înţeleagă.

— Ai spus da? o întrebă. După tot ce ţi-am făcut? După toată aversiunea pe care ai simţit-o faţă de mine în Londra?

— Îmi era teamă. Mă temeam că aş fi dăruit dragoste şi aş fi primit doar poftă, şi asta pentru scurt timp. Edmond, vreau casa aceea de la ţară mai mult decât îţi pot spune. Şi copii. La plural? Oh, sper că da. Şi vreau totul cu tine. Nu cu altcineva. Numai-cu tine.

El râse.

— Şi eu care îmi imaginam că voi ieşi în goană din camera asta

după două minute, cu coada între picioare şi obrazul pălmuit şi poate şi un papuc în fund. Dar trebuia să vin, Mary. Nu puteam risca să te pierd doar pentru că mă temeam să te întreb. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, răspunse ea, străbătând încăperea şi punân- du-şi mâinile pe umerii lui. Când, Edmond? Te rog să fie în curând. Oh, te rog să fie în curând.

— De azi într-o lună, zise el. In cel mai rău caz, primul nostru copil va fi un bebeluş născut la opt luni. Putem să spunem că s-a născut mai devreme şi să sperăm că nu va avea cinci kilograme. Noaptea asta a fost într-adevăr una proastă pentru tine - sau poate bună?

— Cred că a fost cea mai proastă - sau cea mai bună.

— Serios? întrebă el. Chiar aşa?

— Da. Ea îşi strecură mâinile sub gulerul de mătase al halatului lui şi se întinse să îl sărute sub ureche. Asta înseamnă că şi noaptea nunţii va fi cea mai bună, Edmond. Dar, sinceră să fiu, nu am nimic de obiectat faţă de un bebeluş de opt luni. Absolut nimic.

— Nu încerci să mă seduci din nou, nu? întrebă el, prinzând-o de talie şi lipindu-i trupul de al lui. Să ştii, Mary, că ai o şocantă înclinaţie spre a face asta.

— Edmond. Ea îl cuprinse strâns pe după gât şi ridică privirea spre faţa lui. Ai spus că o să mă iubeşti întotdeauna aşa cum mă iubeşti astăzi. Spune-mi cât de mult mă iubeşti.

— O să scriu un poem despre asta mâine, dacă vrei, iubire. În latină. În seara asta, nu ar fi mai bine să îţi arăt?

Ea se gândi un moment şi apoi zâmbi.

— Da. lubeşte-mă, Edmond, şi fă-mi un bebeluş de opt luni.

— Dumnezeule din ceruri, femeie. Chiar e o invitaţie?

— E o invitaţie, zise ea, cu buzele lipite de gura lui. lubeşte-mă!

— Cu toată inima. Şi cu restul, Mary.

O sărută şi o duse din nou în pat. Şi începu să o iubească, încet şi conştiincios.